

לא בכל יום אני מופיעה אבל...

בכל יום יש לי רווח. השבוע יומי

ראשונה בישראל השבוע ע"ש עמ:
• ד"ר הוצאות והכנסות לחבנות התקציב המשפחתי
• השבוע ע"ש עמ ריבית וזכות יומית
• פסוד מעמלות על פעולות בחשבון
במסגרת לוחות אלה חשלקם בשי"ח בלבד לחודש וחזרה חפשי מכל חשקום נוסף עליו חול חשבון.
* קטעני ציטטמכסיתם של למטה-50-שי"ח.

בנק לאומי - רווח יומי

ישראל - בנק לאומי - רווח יומי

העיתון

סופהוט

כ' בתמוז, תשמ"ו 17.7.1987

מרשה פרידמן חוזרת ■ נינה דינור. סולם לשמיים ■ הג'נטלמן בחליפה
האפורה ■ ישראלים ביפן. זהב מאלומיניום ■ תומרקין נגד וודי אלן ■

האזן אל הכל

הזאב והארי

כשאני חושב בידה
אני מרים גולדסטאר.

בית המזגן

אחריות כפולה לכל מזגן
ובמחיר נמוך ממחיר היצרן

מפיצים מוסמכים למזגני תדיראן אלקטרה אסאקור פו

מזגני החלון החדשים של תדיראן
שקטים כמפוצלים, עם מדחם ROTATIVE
במחירי היכרות!

הי
בית המזגן
אני הולך!

כיצד? "בית המזגן" קונה כמויות
אצל היצרנים ואת החששות מעביר
לקונים. תנאי אשראי ותשלומים
נוחים.

20% אחזרן פיזרן:

אחריות כפולה:
900 ומתקנה 8-12 שנה חסות:

מכירה 15% הנחה
ברכיבית SINGUARD

נפתרו טיפוסים חדשים
פחיתות, רחי שטמפר 34, 03-904843
רחובות, רחי הרצל 219, 08-463962

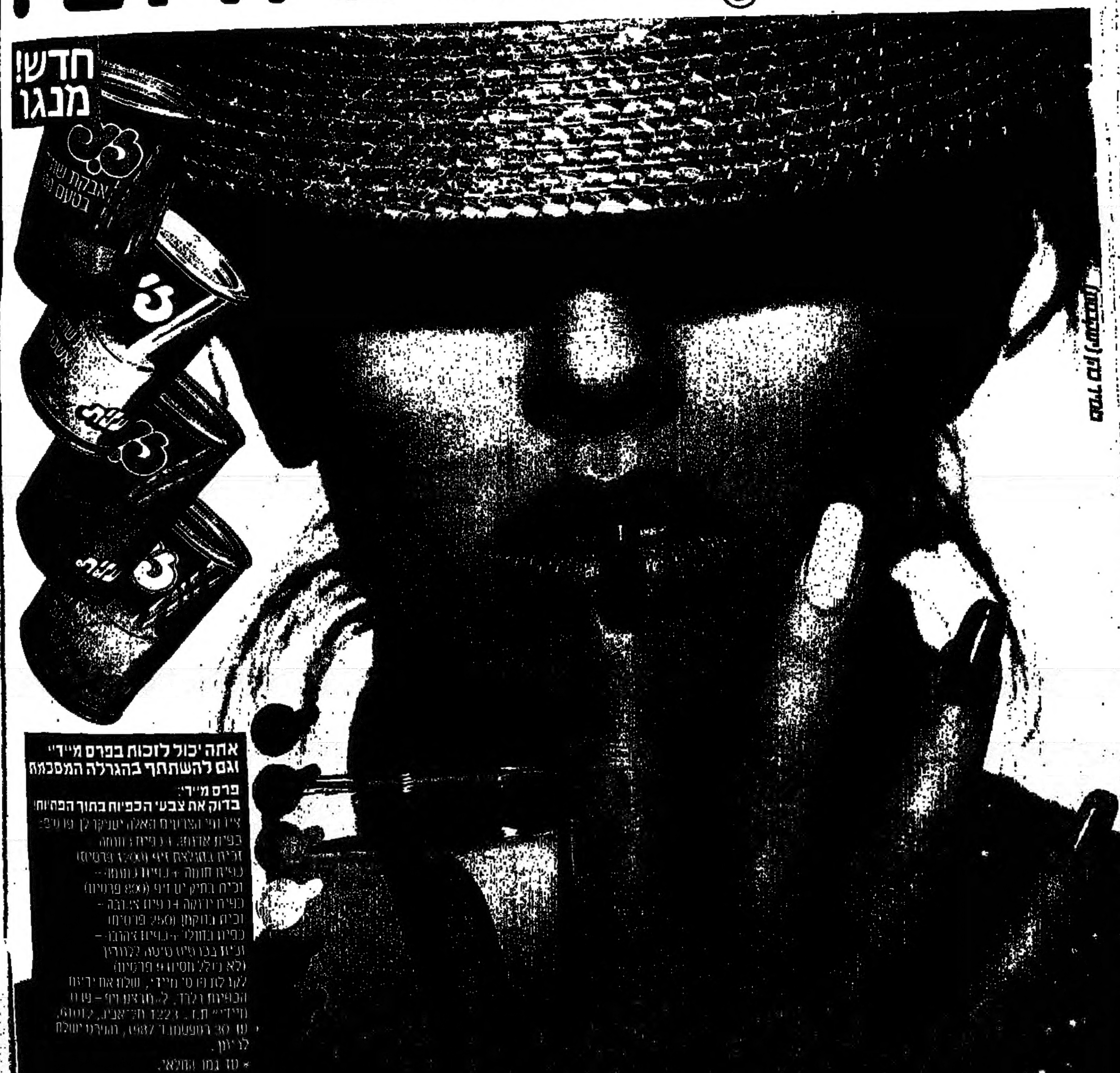
בית המזגן

הנהלה ראשית רעננה: חקיון 4, 052-455166
1. ח.א. אבו גבירול 31, 03-263593, 03-202311
2. רעננה: אחוזה 102 (בסטי), 455166, 052-22939
3. רחובות: סניף 113, 03-731152
4. חולון: סניף 110, 03-281856

10. פ"ת: שטמפר 34, 03-904843
11. רחובות: הרצל 219, 08-463962

5. ראשון: מינסטר 4, 03-996197
6. נתניה: הרצל 39, 051-27908
7. ירושלים: הגנים 1, 02-233707
8. חיפה: יוסף 59, 04-668471
9. באר שבע: ההסתדרות 48, 057-76928

**חדש!
מבגו**

[illegible][illegible]

מבצע פרסים ענקי!

איזה ז'ב שולחים היום?

ככל שתשעו יוחד ידיה ושהיות כר גדלים סיכויך לזכות

עקבות

כ' בתמוז, תשמ"ז 17.7.1987

This Magazine Is a Supplement to
Maariv International Edition
© 1987 כל הזכויות שמורות ל"מעריב"

עורך: צבי לביא
 עריכת: דניאלה בוקשטין
 עורך גרמי: יורם נאמן
 מעצבת: יעל תורן
 גרמיקה: נטע גרינשפן
 מודעות: אורי דגן

קונאים יקרים,

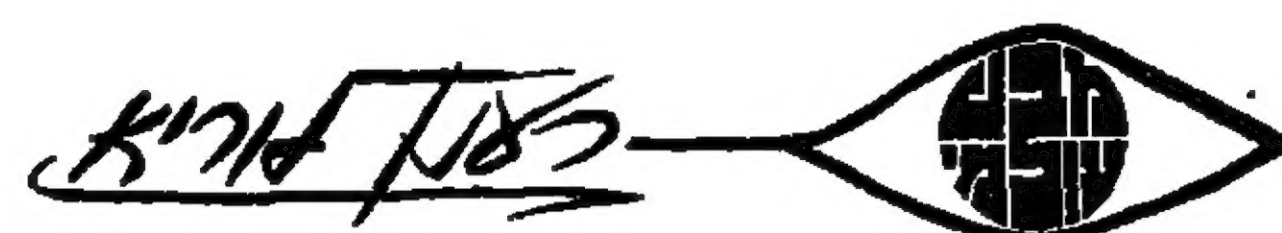
אשר אין בזה ויתור אישיו אחר. "שנת האש" קרא לו סיפור התמכרותו לקוקאין וקראו כולם שמעריא, אל מרוב, אשר עודד לסייע לו בביטולו. בזה לא תוצאת זאת ממש, שזה בין בלים של אמוריהו לתחשבות של שותתיו. מהאורח מאוחרים הם לרבות שעות של ברוח והנחת אסמות. סיפורו של התמכרותו, בעדיו "המריב", ברוח הראשון, חשבונו, אל ממש של שנת התמכרותו. מרדו, ודבר חשיבותו חשקתו ורשעו חולל בו. אל קרא שנת הרבה את יחידתו באל הצלילת, לעומתו, ולמש שורידים של מלך לשקט את יחידתיו-שם שלו עם קווינון וקצרה. שוקת התחשבות של הקוראן ואת החשבים הם עצמם, הם השם אין להם. הם עם אביו. כבמאי של משקעיו ואת עזרתו אל "ב'אפאשכ'". אל טובה צלול, חושית בשנת המריבה, חשבונו כוחם של התמכרותו ורדו. אל חושית מניע להקח למסקנת תפוסתית השאפשר קרם של קוקאין. הרשימות באותות ואת חשקת מל שעות לא כל זה היתרון כביון הזה.

הם מנסים להגדיר את המושג "האחר" כמובן מאליו, כמובן שיש לו חשיבות רבה, אך הם לא מנסים להגדיר אותו. הם מנסים להגדיר אותו כמובן מאליו, כמובן שיש לו חשיבות רבה, אך הם לא מנסים להגדיר אותו. הם מנסים להגדיר אותו כמובן מאליו, כמובן שיש לו חשיבות רבה, אך הם לא מנסים להגדיר אותו.

[illegible]

נשער: אסי דיון. כתבה
גער 6-9. צילום: שמואל רחמוני.

41	שימוּדִים	6	בְּרֵית טוֹב קוֹקאִין
	מֵת מֵאִיר עֲוִיאל		מֵת אֶתִי דִין
42	דוד שולמ, ואון	11	דוד וְהִישִׁיב
	מֵת אֲוִירֵת הֶרְאֵל		מֵת סִימָה קֶדְמוֹן
46	מוֹד בִּידוֹר	14	קֹלֶס לִשְׁמִיעִים
	מֵת תִּלְמָח אֶדְמוֹן		מֵת יֵל מִרְמֶלֶד
46	עוֹד כּוֹכְבִים	18	הַרְשֵׁלֶמַי חֲלִימָה הַמּוֹרֶה
	שְׂרוֹת "נִמְאָה"		מֵת בִּלְי מִסְקוֹנָה יֶרֶמֶן
35	לאכול בחוץ	24	חֵב מִלּוֹמִינוֹיִים
	מֵת מֵאוֹרֶ"ל		מֵת עֲמֻנָאֵל רוֹן
54	חיים ואחבים	35	טוֹל "מִשְׁשֻׁבּוֹ"
	מֵת חֲמֵר אֶבֶדֶד		מֵת נִלִּי פִירֶלְדֶנְדֶר
55	מִטְרָחוֹן	36	שֵׁשׁ מִרְיָה
	מֵת יֵאֵל לֵב	36	נִיָּאל הַמְרִקִין
55	הַדּוֹרִסְקוֹס		מֵת חוֹרִיָּה בִּרְצִיק
60	"מִעֲרִיב" לִמְנו 35 שָׁנָה	38	מִיָּהֵמ הַמְדִּיקָה
	בְּעִירְיָה בְּרִיאֵל שְׁטֵרֶסְמָן		מֵת מִנְחֵם הֶלְמִי

"כל הכבוד לשמיד. אבל איך הוא ירד מזהו"

“ושבעתי. לומר את כל האמת”;

فلان من أهل مصر

אסי דיין שנת האפס

אסי דיין על אסי דיין.
וידוי אישי על גבול ההתמכרות.
סיפורה של שנה הלומת סמים
ואלכוהול לצרכי כתיבה.
מוח שמתפרע בין כימיה של
אופטימיות לבין שגאה ועצבות.
ניסיון כושל לשקם נישואים
הרוסים, וזכרונות קשים מאחד
המיפגשים האחרונים עם אבא.
רשימה ראשונה בסדרה.

לפני כשנתיים ערכתי היכרות עם חומר לכן, כתוש למימרים של טאלק ומאורגן כשורות וקטן שאורכן כחמישה ס"מ. באותה התרגומה קבלתי לידו שטר בן מאה דולר שהיה מוגבל לצורה של קשית. למדתי שקצה אחד של הקשית מיועד לאחר מנהיג, והשני לאחת מהשורות, באופן שאוכל לשאוף את החומר אל תוך האף, לחכות מספר רקות, ואז להרגיש מין אוטוריה מלוות בהתירות עצומה ותחושה של כוח ואופטימיות. והרגשתי שהעולם בחישיג ירין, שהחיים בדרים לי מעתה ועד בכלל, ושגני רצה "להיח" עוד שורה.

אז הקטקאין. חומר אורגני שמוצאו מעץ הקטק ושייד למשפחת האלקלואידים. הוא נחשב לומר הממכר ביותר, והוא שונה משאר הסמים בהיותו ממריץ. הוא לא משכיב אותך באיו פינה עם ראש מרופץ מהות, ומפני שומן קטלוחו אינו ארוך (כ־20 דקות), אחת מבלי חלק גורל מהומן בהכנת והדרת השורות הבאות. עד שהשורות נגמרות ומתחילה "הנחיתה והגורלה".

ואז אתה נהמר למטה של דבאון. כל העולם שהיה

בוקר טוב קוקאין

אסי דיין: הכשלונות נהמכו
אצלי לשיטה.
(צילום: שמואל רחמוני)

בידיך מתרוקן כבלון שעבר זמנו. המוח שהתרוקן מהכימיה של האופטימיות מתפרע עכשיו בין שגאה לעצבות, עד שיעבור הזמן והוא ייצר בעצמו את החומרים הכימיים המאונים אותנו.

מחירו של גרם קוקאין בארץ כ־150 דולר. כמחצית מחירו בארה"ב. בקלומביה, ארץ המוצא של עץ הקוקה, מדובר בחמישה דולר לגרם.

במשך שנה חייתי על גבול ההתמכרות, תוך שאני משתמש בטם בעיקר לצורך כתיבה. הקוקאין, מסיבות השמורות עימו, גורם לעידנות המסוגלת להמשיך ארבעה חמישה ימים רצופים בזה אתה מכיריו חרם על כל דבר שדומה לאוכל. הכתיבה, שלא כמו בסמים אחרים, איננה מתוך חוזה, אלא נמרצת יותר. אם, למשל, אחת כתב ומצייר תחת השפעת חשיש, אתה מגלה בבוקר שלמחרת שלמעשה רק קישקשה. הקוקאין, לעומת זאת, אינו מרמה. טיב הכתיבה שלך, לטוב או לרע, נשמר גם בבוקר שלמחרת.

הקוקאין אינו סם חברתי במיוחד כמו החשיש או ה"עשב", כשהטיגריה עוברת מיד ליד ומפה לפה. אחת שואף את הקוקאין בינך לבין עצמך, אבל אם נקלעת לחבורה של אנשים, אחד על אחד או שלושה אנשים, אתה מוצא עצמך "נפתח" ודודות לסם, והאמת וזרמת מפיד בקצב מסחרר. ברור שזו אמת בעירבוב מוגבל, אולי בגלל הנסיון שלך לומר את כל מה שיושב בתוכך, טוב ורע, בכת אחת. יותר נכון, המוח עולה על גדותיו, ומה שנמלט בעירבוביה הוא שטפון של רעיונות, עניינים ונושאים. כולם מנסים להידחק החוצה בזמן הקצר של פעולת הסם.

הידיעה כי הכמות שכושותך עומדת להסתים - סיום שכולו דבאון, מעין נחיתת-אונס בשום מקום - ידיעה זו מביאה אותך, במשך הזמן, לצריכה גרילה והולכת של כדורי-הנפץ (ברביטוראטים) או כדורי-שינה. כל זה בנוסף לכורים שתכליתם לעצור את כאבי-הראש הנובעים משאיפת הסם ודרך מערות האף שבאיוור המצח והלחיים. כל אלה יוצרים מעגל כימי שנשיאו אתה "מריח" כשלושה עד ארבעה גרם ליום, ולוקח כעשרה כדורים ממינים שונים (מליכריום ורך אלגולוין ועד היפגורוס). לפי הספרים, ארבעה גרם נחשבים למנה קטלנית. אבל קוקאין נקי הוא עניין נדיר בארץ. בדרך-כלל מעץ הקוקה בפרו או קלומביה ועד לאף שלך, הוא עובר תהליכי דילול בעזרת "תוספות" (על-שירות אבקת-אסיה או כדורי-מרץ כתושים). כך שהקטק הקטלני נמוץ ממני. התמססות אכן התרחשה, ובמידה מסוימת הצילה את חיי, אבל פרשה זו תידון בהמשך.

במרץ '86 טיימתי את צילומי המסע "הטוב הרע והלא גורא" ועסקתי בכתיבת תסריטים נוספים. חייתי אז עם קרולין לבגמור, גרושתי שחורה מאנגליה, ועם בנגו ליאור. היא טיימה את תפקידה כשחקנית בסרטו של מנחם גולן "מחץ חילתא", ובסופו שבוע חגים עברה עם יהודה ברקן בהתכנית "בטן על בטן". גרנו בקיראון בנסיון להשתלב במעמד הבינוני. אלא שמעמד זה אינו כותב כלילות תוך שהוא "מריח" קוקאין. מעמד זה גם לא יוצא להופעות מרי לילה וחדר לסנות-בוקר. בקיצור, מרוב פעילות "רצות" לא נוצרה משפחה, והנסיון שלנו לחדש את הנישואים נהפך לסיוט.

הספרים הוהירו אתי שהמכורים לקוקאין מגיעים לשני מצבים קיצוניים: האחד - הפאראנואיד, והשני (המשך בעמודים הבאים)

הכאן מן האל-היכל

אסי (משמאל) עם אבא דיין והאח אורי בילדותם, בטיוול בדומא. למטה: עם קדוליין לנמרוד. (צילום: אורי קובה)

קדוליין הגיעה ואמרה מספר משפטים בסגנון "אתה פשוט חתיכת כלום!" הסם התרוצץ במוחי והגיע אל ידי, שהיכו אותה כטירוף רצחני. ואני מעולם לא הרמתי יד על אשה.

הישראלית שהקפיצה אותי מלימודי תורה לתעשיית הישראלית שאינה אלא אוסף של שעות נוספות וציפייה נאורונית לאירועי צדקה. מבין הסרטים שכתבתי וביימתי, רק "הניגה לעיניים" (1973) היה טוב מכולם, וללא צניעות מווייפת אני חושב שהיה אחד הסרטים הטובים שנעשו. נשקרה, את כי בדרתי את ההמנים ואת מנהליהם בטרסים כמו "יופי של צרות", "הגשם במילואים", "שלאגר", "בדינת בגרות", "מלך ליום אחד". הביקורת תקפה ללא רוחם קבעה, בין השאר, שיש לאסור עלי לביים או רמה על הפער בין ריין הנמאי וריין המש. ישנו פער אחד חשוב: באף אחד מן הסרטים או התסריטים שעשיתי לא נהג אש, לעומת "ההפקה" של מלחמת התנועה ויום כיפור שהיה קרוב ל-4,000 אחריו גם לאבי כאשר הציץ בספר השירים שלי והגיב ב"קישקיש".

באותו זמן בערך הגשתי בסלוויה את "סיפורי בייס", הנוכחית הנלחמת להתוציא את עם ישראל מסכסוך של יום אל אולמות הקולנוע. אבל הביקורת טענה שהשטח התחביר והריקציה שלי הם בעיקר פרחות פונטית ומה לא בקיצור, עוד ביקורת שחשס אסי ריין עושה לה תראה, בנסף לשנאת הפומפוזיות של קבוצה שולית ששפחה הן אינטלקטואלי מקריאה ורגיזיה וולף והוגרי גיימס. אבל לאחר שנה של הגשת הנוכחית ראיתי מספיק סרטים בכדי לגעת במסקנה שהקולנוע הוא תשעים דקות של חוש ומסך שעליו מנסים להציג אמוניות שונות בבת אחת. מין קוסמיניזם שאוסרת על הצופה לבצע כל פעולה מושבתית, כינינו, מרוב כבידור לשמו, משקטנו (המשך בעמוד 28)

מצאתי עצמי נודד כלילות ררך סדרה של בארים. מה ישם מצאתי לי בתיווג והגעתי לכמה דירות לאימוכרות עם נשים שלא טרחו לומר את שמן.

בטירוף רצחני ואני מעולם לא הרמתי יד על אשה. בדרך כלל הייתה זו קדוליין ששרי כמה חרשים וחסלה לעברי את מלאי המאפרות, ואני הייתי צוחק ומגיב ש"מה יהיה אם פעם אחת אני אחזיק לך. אני אפילו לא ארע מתי הקרב נגמר". הפעם, הקוקאין - שמרג אחוז בסביבות טוחמי עלי - הגיב במראות וביטחונו הישר אל פניה של קדוליין. עד שהשגתי טקסאות והיא ברחת, שכורה ומרוממת, מן הבית. אבל החתיכת כלום שבי המשיכה. לקחתי פטוש וניפנתי את הסלוליוויה והירואו, ואחרי כך קרעתי את סלילי והקלטה של שני שירים שלה ואו הגיעו הנבלים.

אם אתה כותב ומצייר תחת השפעת חשיש, אתה מגלה בבוקר שלמחרת שלמעשה רק קישקשת. הקוקאין אינו מרמה, טיב הכתיבה שלך, לשון או לרע, נשמר גם בבוקר שלמחרת.

אני חושב שידעתי כי מכאן מ"שורבים את הכלים והפנים", מתחיל הטירוף. בחרר מול הארגונים הרגשתי עייפות נוראית, וירעתי שאת חתימת הכלים אני אורג אל תוך חי, את הנוחית הקשה של הצניעות על המסלול שכן שאריות העט השטני והנחש נרדפה לדתי עוד ועוד מאות חקוה לבנה חסרת שחר. לאחר מספר ימים של "חשבון נפש" במסר שבת לאביב הנעתי אל המאול לפיו הצטרפתי והתנסיתי הנפשיים הגיעה למידה כזו שבע - עם הגב אל הקיר - לא נותר לי אלא למרוד את וטוק של הקיר. קטתי, פרקתי את הארגונים והתחלתי לטכנול את סופ של המסר האחרון. הקוקאין ניצח והחלה תקופה קצרה של התפרצות נפשית "רמחל עליהם" גששית.

השאר ניסיתי להוריק את הסם עליידי מחילתו במים מווקקים. התוצאה הייתה "פלאש", שהוא מין רעע ענימי, בעיקר באיור הראש, ואחריי כשעה של ניגוחות הפוכה כמעט למרץ שמתקבל כתוצאה מהרחה. אחרי דבר קורה לגבי עישון הקוקאין, שבו, אחרי תהליך של "בישול", אתה מקבל גרגרים של קוקאין טהור אותם אתה מעשן בעזרת מכשיר הנקרא "בונג". התוצאה רומה לתובאת והורקה. בשני המפגשים הרגשתי שאין לי עניין לרגע, וחלתי מה.

בזמן ההסירה של "המבדע והא" נרא' כמעט שלא ננעתי כסם בגלל עומס התפקידים מתור מסיק במאי ומשחק בתור אשה. ככל ואת וכתו פעם אחת שמשוחש בידי. אותנו בקוקאין, אבל לפניך אמר שננסה לבדש מאיפה הוא הגיע. לקוקאין היה טעם לוואי משונה, ולא ידעתי את מקורו עי שהאיש האיל לספר כי הסם תוכרז לארץ בקטרוס בתוך קיבתו של הכלב. עם כל הכבוד לסם, רצתי כמו משורף אל הבד הקרוב והקטני וצי' בקבוק יין לקבתי במסוף לשפוף את עלילת הכלב.

נעחינה כספית הנעתי את התחית והחשבונו והתחלתי לקחת והואות. למכור אותם מהסרטים, לכונן במדרות היראה. הסם נחפר לספית של דמי המזונות לאשתי. הראשונה והשנית. בתוך כל זה הסתובב האלמנט של הפרידה מקדוליין, שרי מהר מנצח חב (ינעתן מילד) נחמד ומוכשר. ואני כידוע מרין ריין לא ידעתי ולא ארע אם אני מוכשר לי שאת המצאתי של העתונות והביקורת ויום בודד לי שאת צברונותי יש למרוד במסגרתו וכן, שאפילו משהיה בן 190 לא תוכל להם מה שכסותו שברוהגיציא הוא לא מוכנים לשאת משפחה מוצלחת. והחלמתי פועינט כי לא תחזק אינפלציה שכואת שמואל, דבורה, משה, רות, יע, אורי ואסי, משפחה מוגנת שעלתה למוטס את המשל דמיוני שלנו.

קדוליין ואורי: חרוב וחדיד שנוחף לה לאחור (צילום: רחוב קסטור)

מבצע
TRADE IN

1 ליטר

החזר את
המכשיר
הקטן שלך
וקח 40-

בזמן מבצע מיוחד

**מכירת
TRADE IN**

1 ליטר

**החזר את
המכשיר
הקטן שלך
ונקח 40.- עד ש"ח**

בעת רכישת סודהסמרים משפחתי עווק

תקבלים מכשירי: סודה סביר, כל סיפון סודה, סודה מיקס, סודה סטרים קטן ומכשירי סודה אחרים

סודותם מספתי ענק
מכשירי מחשבים למעבדי סודות הוסיפו מפתחות
ענקי הבטחון המבטיחים סודות הקצת, היטן שרן
המחשבים, סודות, ומכשירי סודות הוסיפו מפתחות
מכשירי מחשבים למעבדי סודות הוסיפו מפתחות
מכשירי מחשבים למעבדי סודות הוסיפו מפתחות

סוצהסטרים

[illegible]

מרשה מרידמן, השבוע בירושלים: "התחלתי להרגיש כמצע פתוח. מצע גדול מהלך".

חדר הנשים

מֵרֶשֶׁה פְּרִידְמָן חוֹזֵרֶת, נִכּוֹן לַעֲכָשִׁיו בְּלִי מֵהַפְּכוּת חֲדָשׁוֹת.
חֲלוּצַת הַמַּיְנִיזִם הַיִּשְׂרָאֵלִי עֹזְבָה בְּשׁוֹקֵט אֶת הָאֶרֶץ לִפְנֵי שֵׁשׁ שָׁנִים
בְּגִלְל אֲכֻזָּה מֵהַפּוֹלִיטִיקָה וְאֵהֶבֶת אֵשׁוּהָ. הִרְגִּישָׁה רַע בַּחוּךְ חֲבֵרָה שֶׁלֹּא
סוֹבֵלֶת חֲרִיגִים וּמַקִּיָּאָה אֲנִשְׁי־שׁוֹלִיִּים. אֵין בָּהּ שׁוֹם מִדִּירּוֹת. הִנָּכָא עֲבַד.
הַיּוֹם הִיא מַבִּינָה שֶׁלֹּטִיפּוֹר הוּא לֹא יִכּוֹל לִהְיוֹת סוֹךְ אַחֵר.
מֵאֵת סִימָה קֶדְמָן צִלּוּמִים: יוֹסֵף זֶמֶיד (יִסְקֹב סֵפֶר)

בעלה ביל ונתם שהיתה אז בת שנתיים. בעלה לימד ספרות אנגלית באוניברסיטת חיפה. היא לימדה למוסיקה, תוך אף שגם החליטה להשתקע. "יו הייתה תחילה תופרת, תופרת לזכיות ואחר-כך, והתעסקה בהלחנה בלשונות השלש". השלש? תן קשה מאוד על התענות אלה היינו פעילים בהן, והתעסקה הייתה שגורר לרדת למחתרת. בן הדין מוכנה לזה. גרנו אז בנידוד, שהיא גרלה ואנונימית, אז היה לי טוב בערן הזה.

[illegible]

על התנועה לשחזור האשה שקמה בארצות הברית שמעה לראשונה בקיץ 1970, בבקירי אלז-טויה, התגובה הייתה כזו. "הרעיון שקיני אינטימל משותפת. אני מיוחדת ויחידה. אני מותר משנים אחרות, שם חסם עוקני כני שלם מבינה שום דבר, שעסקות רק, בבישול ובחיתולים". בחגיגות הספרים קתה מקצת הסקויות המניינסיות. שותתילחל מקסה את המפרסם. "המניינסיות חשית" כ בני פרייר, (תחשוך העדום חבא)

מרשה פרידמן בארץ, בתופעה מולדת קצרה, בלי שום מחשבות מפיניסטריות חשודות, החליט לשקנה, המרצה למילוסופיה, המיסוד וההנהיגה של התנועה לשידורו האשה בישראל, יצאה בשקט מהדירה המסוימת לפני שנים לקום את בתה, בת וחסד-עוהה וזוהר לצורתה הנאה, "מס"א תש"ח", כמי שאמרה השבוע, "רציתי שבת תולמד שם בחינם, שם היחיד יותר מהם, ויחיד לכולם פה". אהרן-צבי ששקט שתייה עם אוהבת אשה "77" עליו נהניו שאין צורת ורזה חיים לסיכויים חיסם ע"א אשה. זה היה יותר מהם, ובעל אשה בארץ, והם מרשה פרידמן להיות מנאלי, ותחלחלו להירשש מהם. עתה, עצמו בלדו מחדל, כל רצו גוסס שעיבר על הבראית - לא שפוטות, לא שפוטות רצונו, לומר: מחדל, כל רצו גוסס אותי בשום אוניברסיטה. תורתם כמחשבת רצונו, באשה לומר שם ורזה אשה, לחסות להיות מעליה תורתם לומר: א"ל: לכוונתן לקום בתן ומסגרות שאני עצמי בניתו אותן, כי אף אחר לא עשה כמות שום אדם.

א"ל: הם מרשה פרידמן, וזהו כלל דעתה, וזהו תיאוריה, אומרת שלא היה

אין בו שום מירריות וזוהי כאלה אות, עכר, היום אצל מיכנה, אסמאל ארמל וזה
הוא שחוק וזוהי כל לפיכך הנה שבשכר 14 שנה, "זה אומר משנה על ההבדל
ההוא, הרי"ה, אצל היתה ממוסגלת לשכור חריגתה, משום שזו, לו והבדל ששואפת
לזה המסגרת, כלם הרי"ה אצל אותם המסגרים, אצל אותה המסגרת, שואפת את
אות המסגרים, כלם, חיים אחר דבר, ואני חייתי חריגה כדור כל זה והחברה לא
אני חלק אלא זה שיש פוליסים במדינה הזו נזק החברה,
הנה שבעות אחר, מלחמת ששת הימים, יציעה לזרץ לשבת שבתו

11. 11. 2019

فَكَذَّبَ عَنْهَا

מונטנה קרירה

אזהרה - משרד הבריאות קובע כי העישון מוקד לבריאות

האזן אל האזן

(המשך מהעמוד הקודם)
הספרים של שולמית פיינברג, ועוד. "שיכנעתי את עצמי שיש לי בזה ענין אדיאולוגי בלבד". היא אספה גם עלונים העוסקים בנושאים פמיניסטיים שהיו או ראויים להיות.

כשתורה לארץ השליכה את האומץ הזה על ארון הספרים ולא נגעה בו. "כל כך פחדתי לקרוא בהן, שורקתי אותם למקום שלא אראה". באותה תקופה התחילו להתוודע דברים בתוכה, "תמיד חשבתי שאני כמו בעלי, בכל דבר. אבל הוא עשה את הרוקטור של ראשון, למני, כשאני ילדתי בת וטעלתי בה, כיבסתי ובישלתי וארצתי אנשים. גם אני רציתי בקריירה משלי. רציתי להתקדם כמו הגברים. אבל רגשתי שזה לא ילך עם בישולים ותחלולים, וזה הגביר את התיסכול שלי. רציתי כמו שנות ה-50 בארצות הברית. הייתי מאוכזבת מעצמי. הרגשתי שאני לא אמה מספיק טובה, לא עקרת בית מספיק טובה, לא אקדמאית טובה, ולא חוקרת טובה. חשבתי שמשווא לא בסדר איתי. שאני צריכה פסיכיאטר".

"היה קשה לי לעבוד עם שולמית אלון."
"היא ניסתה לחסום לי את הדרך. היא פחדה שאני בונה לעצמי קריירה פוליטית, ובצורה המסורתית של אשה נגד אשה חסמה לי את הדרך."

היא נזכרה בספרות שהשליכה לארון. פתאום גילתה שדיכוי האשה ממוסר בתחומים, בהרגלים שלומדים מניקוט. שכל הדברים שהחשבה עליהם כגוישים, היו משותפים לקבוצה מאד גורלה של נשים. "הבנתי שמעבר להסכול האישית, יש מה בעיה חברתית-פוליטית. שיש מה אפליה. שיש ריבוי. שצריך מהפכה חברתית כדי שחיים יהיו כמו שאני רוצה אותם. התחלתי את המהפכה בזמן המשפחות. בעלה הסכים לתנועה סדר חיש. "התחלתי להתחלק במטבח בבית ובילדות. הכעס שלי לא היה על ביל. הוא היה על החברה כסידרה אותי. שנתנה לי להאמין שאני יכולה להיות גם אמה ועקרת בית וגם לעשות קריירה. התחלתי להבין שעקרת הבית סביבי לא במקרה הן כאלה. פשוט אי אדם לא אמר להן שזה יכול להיות אחרת. התחלתי לרבו עם נשים. הייתה לי אז הספרייה הפמיניסטית והייתה בארץ, וכל הזמן ראיתי שאוכל וצמר וחי".

מ"בית הלל" פנו אליה לנהל חוג. היא הסכימה בתנאי שהנושא יהיה שחרור האשה, והחוג יהיה פתוח לנשים בלבד. בשבוע הראשון הגיעו שמונה סטודנטיות, אחת מהן ערכה. "גיליתי שלמרות שאני בת 30 וזאת בנות 20, שזן גרלו בישראל ואני בגיראדס, כולנו אותו דבר. את כולנו לימדו להיות נשיות. לא להיות אנטיסביות מדי, לא שאפתניות. למרות לצייט לקולו של הגבר האד, החבר הוא לא הבעל. הערכית וייתה צריכה להבין קשה לאח שלה ואצלי בבית ריבו כל הזמן על המקצוע שהאח שלי ילמד. עלי לא דובר בכלל".

בשבוע השני הכפל מספר המשתתפות. הכירות באוניברסיטה ויכרן בנשימה אחת על שחרור האשה ומרשה פרידמן. גם התנועה התחילה להתעניין. בשבוע השלישי כבר היו כחוג 25 נשים, חלקן מהסגל האקדמי וגם מרצ לאוניברסיטה. כל אחת שלמדה בקבוצה מאותו יומן למנוחה. "היה מוכן לכולנו שאנונה צריכות להפוך לתנועה, אומרת מרשה. כסוף השנה הראשונה היו בחיפה שמונה קבוצות שפגשו סעם בשבוע ליונים, לניכוש תודעה. המחייבות לקבוצה הייתה

מרשה פרידמן ודול נערא מפעילות התנועה בארץ. "מי רוצה אשה לחתום"

12 מובטח

קודמת לכל. עקרת הבית הסטודנטית המב פתאום לנשים עמוקות כדברים שנוא להן הכירחשבים מכל מה שעסקו בו עד אז.

"למדתי כמה אני מעריכה נשים. התחלנו ליצור קשרים הדוקים. לפני כן כל להתקשר באופן רגשי ואינטלקטואלי. התחלנו ליצור קשרים הדוקים. לפני כן כל אחת הייתה קשורה לאיש אחד. פתאום יש חברה שלמה מסביב". הקשר רגשי קשה לו רק לטוב. "אפילו בעלי הופ' פמיניסט, ועוד היה גאה בה. הוא יצר קשר נמלא עם הבת שלו, לגמרי אחר ממה שהיה להם קודם. קשר טיפולי. כל מערכת הערכים של השתנתה. זה נתן לו איוון בין הדברים האישיים והמקצועיים. הבת שלנו והבנה וזה יותר עצמאית. הבנות שזה היה טוב בשבילה שלא נמצאתי לידה בכל רגע. טעל המבנה הרבה יותר מאושרים".

אכל אחרי 13 שנות נישואים הסתכלו ביל ומרשה פרידמן זה על זה בידירות והבינו שהגיע הזמן ללכת איש לדרכו. "הכרנו במיטתנו מסוימת. אחר כך התחילו השניים. הפרוד היה בלתי נמנע". אני שאלה את מרשה אם פרידת כאלה הן רפוס קבוע בקהילה הפמיניסטית, "אני כל אחת בתנועה קיר דברים אחרים. חלק נפרדו מבעליהן, חלק התחתנו, חלק נלו שזן רוצות בעצם באהבה נשים, וחלק נשארו במיטות הקודמות שאיתן הגיע לתנועה".

הרגש, היא אומרת, לא היה על יצירת משברים אלא על בניית מערכת יחסים חדשה בתוך המשפחה. "נשים הן כמו השחורים בדרום אפריקה, או היהודים בגטו. זה למדו לשנות את עצמם, בגלל שהחברה שגאה אותם. וגם את זה ניסו לשנות. רמינתי לעצמי שבתוך עשר שנים יחולו שינויים, שבריעבר לקוח הדבה יותר וזה סעם האמנתי שאם אני רוצה משהו, אני יכולה. ואין דבר שיכול לעצור בעדי. גיליתי שזה פשוט לא נכון. שיש מה בעיה חברתית. ושכדי לפתור אותה, צריך תנועה".

בראשית שנות ה-70, התנועה הפמיניסטית פתחה לצאת לרחוב. "הרגשתי הייתה בארץ היו הפנתרים השחורים, וזה הייתה רוגמת קשה. גולדה אברה שזה לא נאמרים, ואני חשבתי. שעלינו כמה תגיד שאנחנו לא בנות נחמדות. והצאנו שזן בשם גלחם (נשים למען חברה מתחדשת). היינו מוכרחות לצאת לרחוב ולמכור אות. סבינו התאסף קהל ערין. רחשו אותנו. צעקו עלינו. אבל למרנו שאם מישוה צועק אפשר לעצור לא בשום ובהגיון".

באוניברסיטת חיפה התארגנו סטודנטיות ומרצות לדרוש מעון יום לילדות. זה התחיל עם עצמה ותחילתו, הגיע לשיא בשביתת שבת של מאות נשים וילדים במסדרון ובחדרי הנהלת האוניברסיטה. ההנהלה נכנעה והעמידה חדר ותקציב פסע עבור המעון. התנועה צברה תאוצה בהפגנה הראשונה בעקבות השביתה הגדולה ב"עלית" ב-1972. המועלות דרשו שבר שזה לפעלים בנימוק שזן עושה את אותה עבודה. קבוצות פמיניסטיות התארגנו בשלוש הערים הגדולות. בירושלים הן יצאו מהמאכל הקיצוני של "מצפן". ההתייחסות הציבורית הייתה לעגנית, אבל נשים המשיכו להתקשר ולהצטרף. הן גם החלה התקופה הפוליטית של מרשה פרידמן.

"חיי הפוליטיים באו לקיצם. לא הייתי מקובלת כפעילה במחנה השלום וכפמיניסטית, והזדהותי לכסבית הוציאה אותי אל מחוץ לגדר. בחי סבבה עלבונות גלויים, ואך ההזדהה מבחינה חברתית."

שולמית אלון, שרצה לבנות בראש התנועה לזכויות האזרח, ביקשה את המיכת התנועה הפמיניסטית חמורת מקום שלישי ברשימה. המקום הזה למרשה היה הסכימה. התנועה זכתה בשלושה מנדטים. מרשה נבנסת לכנסת. "זה היה שוק לכולם וגם לי". היא מספרת, "בנסמתי לפוליטיקה עם מנבלות קשות של ששה ועם מעט מאוד רקע של פעילות ציבורית. מחוץ לענין הפמיניסטי ששיגע אותי כל השנים. בעצמי הייתי אז באמצע עובדת הרוקטור שלי. התחלתי לשים אותה בינתיים בנגרה". מרשה פרידמן הלכה לבנסת כנציגה הנשים. אבל מהר מאד הבינה שבפוליטיקה לא תוכל לעסוק רק בפמיניזם. "באותה תקופה החלו גם ההתנחלויות חבלות חוקיות. הייתי צריכה לקבוע עמדה גם בזה. לי היה די ברור ששע ההתנחלויות חלכות להיות מה מרינה ודרום אפריקאית קטנה".

משך ארבע שנות כהונתה הצליחה בכל זאת לשבור קשר של שתיקה סביב כמה נושאים. "ההפלות המלאכותיות, למשל. עד אז לא ידעו כמה הפלות נעשות בארץ, כמה זה עולה. אז נושא הנונת. הרעיון היה לנקות את הרווח מצננות. אני העליתי את האפשרות להטיל עונש גם על הלוקה, לא רק על הנונה. וכל נושא האונס. בזמן ההוא רוחצו למשטרה רק על עשיית מקרי האונס. אשה שרווחה הייתה עוברת כעין אונס שני כדי להוכיח שבאנסת. היא עצמה הייתה כאילו עומדת למשפט כשרווחה צריכה להביא עדות מסייעת במשפט שנערך ברלחים פתוחות".

מרשה פרידמן סוענת היום שהפעילות הזאת הפכה אותה כעניי אחרים למגוהכת. לא רצית. נלעגת. שאר החיכיות לא ייצגו לדעתה את כלל הנשים. ואילו היא עצמה הייתה צריכה לגבש בנוסף גם עמדות בנושאים פוליטיים כמו עניי השפחים. העמדות שלה היו בשמאל, להכיר בזכויות המלחמה, למנח משפחות חמורת שלום. "זו הייתה עמדה מאוד לא מוטורית. המערך ראה אז את האויב של בשמאל ולא בימין. לכן הוא גם כשיל. הרעות שלי נחשבו אנטי ציוניות. ראיתי מקרה, בלי אשליה עד כמה אין כאן דמוקרטיה. אין תהליכים מדיניים בפוליטיקה. הממשלה היא קבוצה קטנה של אנשים שמחליטה בלי שום מחייבות למסד. משהו (המשך בעמוד 44)

סולם לשמיים

מאת יעל כז'אלעד
צילומים: שמואל דחמני

אליה'נינה דיינור, דימיון ומציאות. גיל גול נשאזח וחיים בין כדור הארץ לשבעת הרקיעים. השואה. השמש בחייו. עכשיו היא בחור עולם סיפיים גשל עצמה. מתמודדת בחייו עם השואה. יעור ניסיון שאלוהים העמיד אותי בו, ושלא כמו איוב, אפילו לא שאלתי למה".

כשהחלתי בפתוח פסטה אליה'נינה דיינור את זרועותיה ועשתה את כולי. "זה מוכרח להחזיק בחיוב", אמרה וצחקת צחוק מתגלגל. שלוש שעות מאוחר יותר כבר הלכה וחזיתה פרחים במינה אות במטבח לשם הייתי בודדת כבי לעשן. "שיחיה לך נעים במינה שלך". ושוב הייתה צוחקת בבית הקטן באחר הרחובות השקטים של צפון תל-אביב. רק לפני חודש יצאה מ"איכילוב", גופה עדיין נשרף כולו ממחלה איומה. "זו לא מחלה", היא מתריסה. "אלוהים העמיד אותי בנסיון, ואני - שלא

כמו איוב - אפילו פעם אחת לא שאלתי למה. רק רציתי להבין את מותח הנסיון". כשחזרה מעולמות רחוקים, שכניניה יש להם פשר ומשמעות, אחרי ששכבה חודש מחוסרת-הכרה, שאלה את הגרול והגורא מכולם רק שאלה אתה מרוע השאיר אותה בחיים ותשובתה אם בכלל יש כן - ואם היא רק אחת - נותנת משמעות לזמן שעור נותר. ביום שני שעבר סיפרה ב"ח הומ"ך בטלוויזיה כיצד הופיעה סאניו, גיבורת סיפור של ק. צמניק - "סלמגנדה" - בחדרה, בארבע לפנות-בוקר, ואמרה לה

"עצור את מחבר הספר החזירי הרעה לחייו". ואליה, שזו שר קרא לה נינה אשרמן, מגדה את הספר, וקמה וחלם באמצע הלילה. היא מביאה לדעת אם הצליחה. "את זה את חייבת לשאול אותו. איני יודעת, מסתם לא שאלתי אותו כן". וכן שהיא גומרת את המשפט, מצלצל הטלפון. "צ'לנתי לומר לך עד כמה עשית אותי מאושר", אש לך חזק.

אני המומה הם לא. ודי כך קורה להם בחייהם כבר ארבעים שנה. קשר טלפאתי מרהים בין שני אנשים שסערו אחד את השני כמעט עד כלות, העבירו האחד לנשמתו של השני את כל ייסוריהם ומכאובם ושמתם. "זה בליכך נחמד מצידך. תאמר זאת ליעל", היא מבקשת מעבירה אלי את האפריכסוס. קול זה מאור, עמוק, עם שמץ של מבטא. ברקע חומלת מכוניות צופרות. השיחה מתגהלת מטלפון (המשך בעמוד הבא)

אליה'נינה דיינור: "תתחלתי לקרוא את 'סלמגנדה' של ק. צמניק ולא עזבתי את הספר עד אווז רגע שבו טאנית, הניגונות, עמדת למעט בחדרי וחזרתה לי ללכת למצוא את המתגבר".

הכאן מה האל

(המשך מחוממו הקודם)

ציבורי. חיאל ריינר, ק. צנניק "צלצלי אליה לומר ער כמה עשתה אותי מאושר. לא הייתי יכול לכתוב, לא הייתי יכול לחיות, אלמלא אורה של אליה. היא כשילי השמש. אחי הגלגלה הנצחית למחנה עקורים באיטליה. הייתי שר עצמות, חולה מאד, הרופאים אמרו שאין סיכוי שאחזיק מעמד, שאחיה, אבל אני הרי גורדי ברד לספר את שראו עיני. לא יכולתי להסתלק מבלי לקיים את הברך.

ב יקסתי מאליה גולדנברג, אביו של ורדו טופ, שסיפיל את בחולים באותו המחנה, שיכני לי מהר ביידות ורעם, שאני חייב לכתוב מרד. ישיבתי באחוז קרחת וכתבתי את "סלמנדרה", כשסיפמתי, נתחתי לאלהיה גולדנברג את כתביו. "מרדע אינך כותב את שם המחבר על הספר. מרדע אינך כותב את שפך שאל אותי. זה לא אני שכתבתי את הספר, השכחתי. זה רב. כל שש המיליונים שלא זכו לגאון משם בחיים, תחבוק ק. צנניק, וכן היה אשילו בדיכוי, הוצאת הספרים שתוצאתה את הספר לאור, לא ידעו מי הוא המחבר והיכן הוא נמצא. וכן רציתי שהרבים יישארו.

אליהנה ריינר, צברית שנולדה ביבנאל וגולה בחולות הלבנים של תל-אביב, בתו של פרופסור אפרון הגניקולוג ששמו הלך לפניו בישוב כולו, בגרת גימנסיה "הרצליה", שבה כערך באותו זמן משרות של ארבע שנים בצבא הבריטי. היא הצננה במצרים, ועד היום, היא אומרת, זו האוניברסיטה החשובה ביותר שהייתה לה בחייה. שם למדה במעם הראשונה אנטישמיות מה. הייתה והלכת מכות עם חיילת בריטית שצחקו על יהודים כשהתורה, החלה לקרוא ספרים על השואה. בזה היה עיסוקה, הקרישה לכך את כל זמנה.

התסריט של חיה מתחיל רווקא ברגע שבו החליטה שיר לה מנסות על חשואה. ואיה האדם שנאחזי הסיוור הייתה שואלת. "כל הספרים ריבדו בהבלות, עשו שוב את אותה הדימוסליוזיה שעשו הנאצים קודם לכן. הם ריבדו על שישה מיליון יהודים, וזה דבר שאי-אפשר לתפור. כמו שאינגו יבולני לראות את כל זה ורם בגופו, אלא רק סיפה אותו. אני חפשי את הסיוור של החיה, של האדם בחדר העומת הרי.

לסיכך החליטה לתורל במקריאה, אלא שלא כך

התסריט של חיה מתחיל רווקא ברגע שבו החליטה שיר לה מנסות על חשואה. ואיה האדם שנאחזי הסיוור הייתה שואלת. "כל הספרים ריבדו בהבלות, עשו שוב את אותה הדימוסליוזיה שעשו הנאצים קודם לכן. הם ריבדו על שישה מיליון יהודים, וזה דבר שאי-אפשר לתפור. כמו שאינגו יבולני לראות את כל זה ורם בגופו, אלא רק סיפה אותו. אני חפשי את הסיוור של החיה, של האדם בחדר העומת הרי.

התסריט של חיה מתחיל רווקא ברגע שבו החליטה שיר לה מנסות על חשואה. ואיה האדם שנאחזי הסיוור הייתה שואלת. "כל הספרים ריבדו בהבלות, עשו שוב את אותה הדימוסליוזיה שעשו הנאצים קודם לכן. הם ריבדו על שישה מיליון יהודים, וזה דבר שאי-אפשר לתפור. כמו שאינגו יבולני לראות את כל זה ורם בגופו, אלא רק סיפה אותו. אני חפשי את הסיוור של החיה, של האדם בחדר העומת הרי.

התסריט של חיה מתחיל רווקא ברגע שבו החליטה שיר לה מנסות על חשואה. ואיה האדם שנאחזי הסיוור הייתה שואלת. "כל הספרים ריבדו בהבלות, עשו שוב את אותה הדימוסליוזיה שעשו הנאצים קודם לכן. הם ריבדו על שישה מיליון יהודים, וזה דבר שאי-אפשר לתפור. כמו שאינגו יבולני לראות את כל זה ורם בגופו, אלא רק סיפה אותו. אני חפשי את הסיוור של החיה, של האדם בחדר העומת הרי.

התסריט של חיה מתחיל רווקא ברגע שבו החליטה שיר לה מנסות על חשואה. ואיה האדם שנאחזי הסיוור הייתה שואלת. "כל הספרים ריבדו בהבלות, עשו שוב את אותה הדימוסליוזיה שעשו הנאצים קודם לכן. הם ריבדו על שישה מיליון יהודים, וזה דבר שאי-אפשר לתפור. כמו שאינגו יבולני לראות את כל זה ורם בגופו, אלא רק סיפה אותו. אני חפשי את הסיוור של החיה, של האדם בחדר העומת הרי.

התסריט של חיה מתחיל רווקא ברגע שבו החליטה שיר לה מנסות על חשואה. ואיה האדם שנאחזי הסיוור הייתה שואלת. "כל הספרים ריבדו בהבלות, עשו שוב את אותה הדימוסליוזיה שעשו הנאצים קודם לכן. הם ריבדו על שישה מיליון יהודים, וזה דבר שאי-אפשר לתפור. כמו שאינגו יבולני לראות את כל זה ורם בגופו, אלא רק סיפה אותו. אני חפשי את הסיוור של החיה, של האדם בחדר העומת הרי.

התסריט של חיה מתחיל רווקא ברגע שבו החליטה שיר לה מנסות על חשואה. ואיה האדם שנאחזי הסיוור הייתה שואלת. "כל הספרים ריבדו בהבלות, עשו שוב את אותה הדימוסליוזיה שעשו הנאצים קודם לכן. הם ריבדו על שישה מיליון יהודים, וזה דבר שאי-אפשר לתפור. כמו שאינגו יבולני לראות את כל זה ורם בגופו, אלא רק סיפה אותו. אני חפשי את הסיוור של החיה, של האדם בחדר העומת הרי.

התסריט של חיה מתחיל רווקא ברגע שבו החליטה שיר לה מנסות על חשואה. ואיה האדם שנאחזי הסיוור הייתה שואלת. "כל הספרים ריבדו בהבלות, עשו שוב את אותה הדימוסליוזיה שעשו הנאצים קודם לכן. הם ריבדו על שישה מיליון יהודים, וזה דבר שאי-אפשר לתפור. כמו שאינגו יבולני לראות את כל זה ורם בגופו, אלא רק סיפה אותו. אני חפשי את הסיוור של החיה, של האדם בחדר העומת הרי.

התסריט של חיה מתחיל רווקא ברגע שבו החליטה שיר לה מנסות על חשואה. ואיה האדם שנאחזי הסיוור הייתה שואלת. "כל הספרים ריבדו בהבלות, עשו שוב את אותה הדימוסליוזיה שעשו הנאצים קודם לכן. הם ריבדו על שישה מיליון יהודים, וזה דבר שאי-אפשר לתפור. כמו שאינגו יבולני לראות את כל זה ורם בגופו, אלא רק סיפה אותו. אני חפשי את הסיוור של החיה, של האדם בחדר העומת הרי.

אליה "אני חיה מחלוקה כל הזמן עם הכחד הצמח של המוות. אלא עם הסקרנות. הי ידע כיצד זה יתה לאחד מחי, עם למעלה לאן חתגלגל נשחתי. אני יודעת שאני בדרך לשמים, וזה אינו מכניס עצב לחיי."

במקום זה התחלתי ללמוד עתונות כאן, אל ערואי אנגלי שבמקרה (ו) גם תרגם את "סלמנדרה" לאנגלית. אני מזה לחיך את מחבר הספר, אחיזי לו. המודים שהא ענה לי בירוק באותן מלים שעני לי בדיכוי לעולם לא תוכלי להיפגש איתו. הוא חי ומגוי, מקריש את חייו להיעזר מה שראה באושריו. אותה תשובה בירוק קיבלתי גם פעם נוספת. וא תולטתי, כמנצח אורון, ללכת להבדיל עמי רביצניק, נכדתי של רביצניק שעבר עם ביאליק, השבתי שאלי האוכל לעזור לי. גם היא אמרה שילקע לא אולי להיפגש איתו, ופתאום שאלה "את יודעת אישה הא בגדת תרופה שאת עומדת עליה, בקומת קרקע בבנין הזה. כל מה שאני יכולה לספר לך עליו, זה שיש לו ידיים נורא יפות, וכשהוא שומע מוסיקה יש הרגשה שאסור להימצא איתו בכפיפה אחת."

צאתי ממנה והתחלתי לעמוד שעות מול הבנין, בלילות, רק כדי לראות את האור מבצבץ מן התריס המוגן. קיוויתי שאולי הוא ייצא ואוכל גם לראות אותו.

"כיום שיש אחד הלכתי למורה שלי לומר לו שלא אוכל לבא במשך כמה שבועות לשיעורים בגלל עבודה שהי עלי לבצע. לוי פתח בידו מצאחי איש קשיש. "צלצלי שאלתי אותו. 'כן, ענה לי. אבל אין תשובה. אולי במוחות משותפים נצליח. הוא שם את אצבעו על אצבעי, ועד היום אני משתמשת על כך. הריש, שהיה כליכ מבונס בעצמו, שם לפתע את אצבעו על שלי. יחד לחצנו על המפתח, והלח נפתח. במסע תובר לי שזה ק. צנניק, והבכיים חולו לרעד לי, והדברים חולו לחילי מים. מעולם לא ערה לי רם כוח בגיבחות אנשים. אחרי שנים שמו לב שם אנשים אחרים חשים אותו רטט מוסיק, משפיל עפעפים, כאשר הם נפגשים איתו. עמדתו לידו רועת כלי. לפתע נגע גניעה קלה בעיניו, וא ראינו את ידיו היפות. 'זה כל מה שנשאר, אמר. ידעתי שאני לא מבינה למה הוא הזכיר, אבל ידעתי שכח ברוק ווא גרד לרד. הלכתי לרלח ואמרתי לעצמי 'עשיתי אני אורוק מבט אחד אחריה. אמרתי יתחל עלי - סימן שנחתחן מרד. אם לא - אנתנו נחתחן, אבל זה יקח קצת יותר זמן. התחבכתי

אחתי ומבט ירה בי כמו חץ. 'אם לא היה חשוב לי להחמיק לפני שאתחתחן לאנגלית, אני מזה לחיך את מחבר הספר, אחיזי לו. המודים שהא ענה לי בירוק באותן מלים שעני לי בדיכוי לעולם לא תוכלי להיפגש איתו. הוא חי ומגוי, מקריש את חייו להיעזר מה שראה באושריו. אותה תשובה בירוק קיבלתי גם פעם נוספת. וא תולטתי, כמנצח אורון, ללכת להבדיל עמי רביצניק, נכדתי של רביצניק שעבר עם ביאליק, השבתי שאלי האוכל לעזור לי. גם היא אמרה שילקע לא אולי להיפגש איתו, ופתאום שאלה "את יודעת אישה הא בגדת תרופה שאת עומדת עליה, בקומת קרקע בבנין הזה. כל מה שאני יכולה לספר לך עליו, זה שיש לו ידיים נורא יפות, וכשהוא שומע מוסיקה יש הרגשה שאסור להימצא איתו בכפיפה אחת."

צאתי ממנה והתחלתי לעמוד שעות מול הבנין, בלילות, רק כדי לראות את האור מבצבץ מן התריס המוגן. קיוויתי שאולי הוא ייצא ואוכל גם לראות אותו.

"כיום שיש אחד הלכתי למורה שלי לומר לו שלא אוכל לבא במשך כמה שבועות לשיעורים בגלל עבודה שהי עלי לבצע. לוי פתח בידו מצאחי איש קשיש. "צלצלי שאלתי אותו. 'כן, ענה לי. אבל אין תשובה. אולי במוחות משותפים נצליח. הוא שם את אצבעו על אצבעי, ועד היום אני משתמשת על כך. הריש, שהיה כליכ מבונס בעצמו, שם לפתע את אצבעו על שלי. יחד לחצנו על המפתח, והלח נפתח. במסע תובר לי שזה ק. צנניק, והבכיים חולו לרעד לי, והדברים חולו לחילי מים. מעולם לא ערה לי רם כוח בגיבחות אנשים. אחרי שנים שמו לב שם אנשים אחרים חשים אותו רטט מוסיק, משפיל עפעפים, כאשר הם נפגשים איתו. עמדתו לידו רועת כלי. לפתע נגע גניעה קלה בעיניו, וא ראינו את ידיו היפות. 'זה כל מה שנשאר, אמר. ידעתי שאני לא מבינה למה הוא הזכיר, אבל ידעתי שכח ברוק ווא גרד לרד. הלכתי לרלח ואמרתי לעצמי 'עשיתי אני אורוק מבט אחד אחריה. אמרתי יתחל עלי - סימן שנחתחן מרד. אם לא - אנתנו נחתחן, אבל זה יקח קצת יותר זמן. התחבכתי

התסריט של חיה מתחיל רווקא ברגע שבו החליטה שיר לה מנסות על חשואה. ואיה האדם שנאחזי הסיוור הייתה שואלת. "כל הספרים ריבדו בהבלות, עשו שוב את אותה הדימוסליוזיה שעשו הנאצים קודם לכן. הם ריבדו על שישה מיליון יהודים, וזה דבר שאי-אפשר לתפור. כמו שאינגו יבולני לראות את כל זה ורם בגופו, אלא רק סיפה אותו. אני חפשי את הסיוור של החיה, של האדם בחדר העומת הרי.

הולכת יחפה בחולות, סגרה את ביתה והתמסרה לחיאל בעלה. שנים לא נכנס איש אל ביתה. היו בו רק היא ושתיקו של חיאל. ואחריכך גולדו שני הילדים, ליאור ורגיאלה. חיאל לא אמר מלה על אושריו, לא טיטר מעולם את שעבר עליו שם. והיא מעולם לא שאלה. אשילו לא משו כמה 'אתה רוצה לאכול קי לך. הנסמטו שאל את חיאל מספיק שאלות לכל ימי חייו. עיניו החקירות שעבר שם היו אימים כל-כך, שיותר לא יכל היה לשמוע אף משפט המסתים בסמן שאלה.

אבל למרות שלא אמר בבית מלה על השואה, השואה הייתה שם כל הזמן, חלק מהיין, ובזמנים מסוימים - כל חייו. וזה חרר וחילחל לא רק אל נשמתה של האשה שהתלכה לידו, גם אל גופה. חוץ מזה הייתה הבנינה. חיאל האמין כל חייו שבוכות הנדר שבר באושריו, לספר את שראו עיניו, השאיר אותו אלהים בחיים. המווייכות, לכן, היא לכל הדברים. הוא היה נעלם מן הבית לחודשים, חולק למסע שבו 'אולי אוכל לרשות חורה לעולם הזה. לפלנסה האחרת. צריך לזכות ברשות כניסה לשם. צריך להושרף מחרש כדי לזכות ברשות החורה לשם. חיאל ריינר אין רשות חורה לשם. את זה אמר לה היה המשפט היחיד שאישור לה להיכנס אל חייו באותם חודשים שהיה נמוך ונעלם מן הבית. והיא גם לא רצתה לדעת היכן הוא מתחבא, עובר את התופת בכל פעם מחדש. אחריכך היה חורר הכיתה, ויחד היו עובדים על הספר. היא הייתה מדפיסת את שקרא לה, חשה כמו ברוך כרגייה שהיה רושם מפי והביא ידמיה את דבריו.

יש ספרים שהא כתב ארבע וחמש פעמים. כך, למשל, "בית הבוכות". חש פעמים שרף את כתביו וחרר הכל מהתחלה בכל פעם מתחוק בגופו להתיקב עור קצת אל האמת הנוראה שצריך כוחות על-אנושיים כדי לעמוד בגרד ולתעד אותה. ודך עבודתם המשותפת על הספר, כאשר היה מכתיב לה את שכתב בומן ששר מיהל להודשים ארוכים, יכלה להיכנס לזמן קצר אל הבעה הסגורה היטב של חייו באושריו.

עיקר תפקידה של אליה היה להמנע מ... לא להטריד, לא לשאול שאלות, לא לנסות להתחקות אחר צעדיה. לזדות לידו, דוממת, מקבלת, אהבת, מסייעת אם ניתן לה. "כשנסיחתי לעשות חורים אצלו במקרחת רצוני לגאול אותו, לחלץ אותו מאושריו - זה מראש ברון לכשלוון. רציתי שהוא יוציא החוצה, אבל איך אדם אחי יכול לדעת מאיה חור רוצה מישור לגשום. הוא חייב היה לקרוא את החורים בעצמו, להחליט מהיכן הוא רוצה שהאוויר ייצא. להמנע מ... הייתה פסיכולוגיה, נשבר לי מלהמנע מ... או רק הבנתי ששום אדם אינו יכול להיגאל עלידי וולח. רק עלידי עצמו, ורק אם הוא באמת רוצה בכך. כי אז הוא מקבל אחריות על עצמו. אז הוא לא יכול להיות קורבן.

א חיי שבע שנים הגיע זמנו של חיאל לסער את אליה במשך שבע שנים. "אשויון נכנס בי ודרם את מותי. במשך שבע שנים לא יכולתי לישון בלילות. רק כאשר הייתה באה רגילה בת הארבע והמשקת אותי מעשה פרפרים, ובאצבעה הקטנה הייתה מראה לי ציורים מספרים, מצאתי מנוחה קלה החויות של אושריו, שלבארה לא היו עסקי - נהמכו לחלק מחי. קיבלתי את זה בולומותי. שבע שנים היו לי שנות אושריו.

"בתור צברית, או בתור אדם שהוא חיצוני לשואה, מה שהרשים אותי במיוחד הייתה הרממה הטוטאלית שבה התרחשו כל הדברים. כשהעבירו אותם מן הבית לגטו - זהו שחק. כשהעבירו אותם מן הגטו לקרנות - זהו שחק. מהרציו לאושריו - רממה. אשילו כשכנר עמרו עירומים בסלקיה,

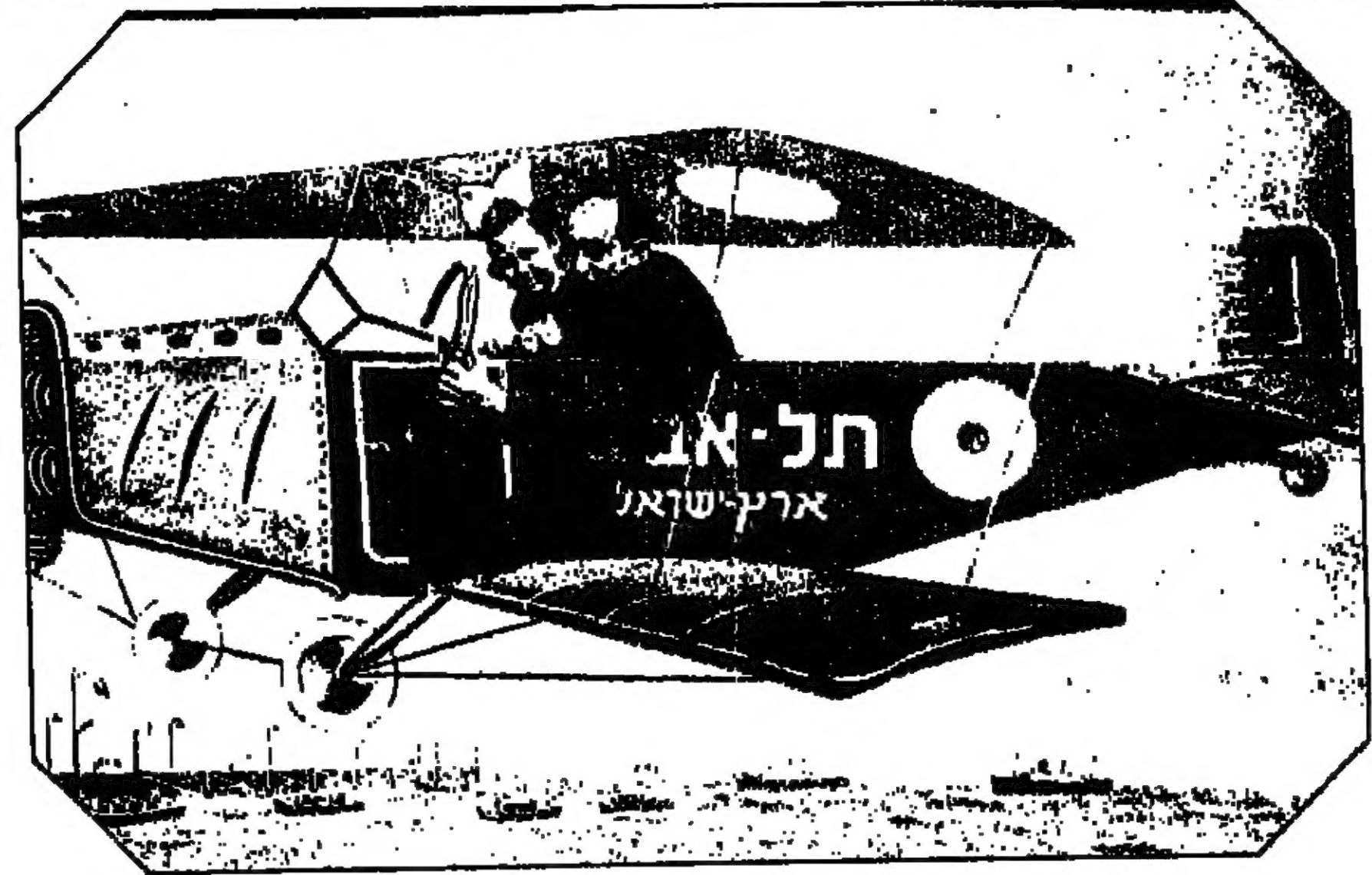
אליה וציו של בעלה: השואה הייתה שם כל הזמן

נידונים חיים לקרמורים - לא נשמעה כל זעקה. איך זה ייתכן? "תוך כדי חיי עם חיאל ועם חיי הצירה שלו, הבנתי שהוא שמוטיף את המים הממים לקולותיהם והנאויים של אלה שנשארו שם, כמו התהליך של עשיית גסיפות. ראיתי שאין זעקה גרולה יותר מן הזעקה שכשתיקה. הבח העצום שממן בספריו של ק. צנניק הוא ככך שהדברים שנכתבו שם כאילו לא באו ממנו. הם שייכים להם. לכן שמו אינו מופיע על הספרים. אין בספרים טיפת מעורבות של אנו של המחבר, ובזה כוחם. חיאל הוא אדם סתור, שמעולם לא הסכים לעשות לעצמו לא כבוד ולא חומר מן (המשך בעמוד 17)

באבסאב 17

הזמן של אליה

אליה וחיאל ריינר, לא הייתי יכול לכתוב, לא הייתי יכול לחיות, אלמלא אורה של אליה.

יעקב הורוביץ ודנה בתו בתמונת טיפוסית בלבוש משפחתי בתל-אביב של שנות ה-30. "זה לא היה אדם מאושר".

הג'נטלמן בחליפה האפורה

יעקב הורוביץ אהב את אשתו מירה. היא אהבה את אברהם שלונסקי, שנפרד לטובתה מאשתו. הורוביץ שיחק אותה קר. היה מומחה בהתאפקויות. ג'נטלמן מגוהץ עד הסוף. שמורת טבע וינאית. בתו דנה כוגן וידידים זוכרים איש מיוחד במינו, שהעלה על המפה סופרים ישראליים צעירים, אך בעצמו נמחק ממנה עוד בחייו. בזהמה בתל-אביב הקטנה. המלחמות הקטנות של ענפי הרוח. ריב על אשה שהוליד פילוג ספרותי.

מאת בילי מוסקונה-לרמן

קמה "כסית" הראשון היה בכניסה בין פרישמן למגרלי בכיוון הים. הם ישובו ליר שולחן, בדרך כלל בין חמישה לשבעה אנשים. כולם מסתכלים על הדינא העברים ושבבים. לובה, בעלת הקפה, גינאית סוערת מרקע הוגרי, מורה אותם מאחורי הדלפק בראנה אינטימית, ועשתה חשבון כמה יעלו הנופים בסוף הלילה. אברהם שלונסקי היה תופס כיסא בראש השולחן. יעקב אורלנד נוגע לו בפרט בעצם הכת, מנשה לוי לידם, קצת בצד. אלכסנדר פן, מרטק שרונה מתוך פרשקין, הישים יד להעביר את הכסית הזמנית שלו ליעקב הורוביץ, תולה בו עיניים שציל אותו - והתחל לו בושח קטנה בשורה האחרונה. כשנמר סיבוב רביעי של קוניאק, האחרים היו באמצע הסיבוב השני. הורוביץ, ג'נטלמן מנוח, ויחיד שער לא התגרר, היה תופס בקלילות את החרוזים של הבית האחרון.

יעקב הורוביץ אהב מאוד את אשתו מירה, שחקנית ורקנית, ואת בתם רנה. מירה אהבה את שלונסקי - המאסטר. השולחן שלהם זו "כסית" ל"קנקן" ולחיתוף. היא הנגיבה מבטים והסמיקה, והאחר לה שיצא, למעצם מבט לשוחח ורועה. כמו בכל רומן, כל הויכוחים מביח השולחן, ואם למעצם שמע, ורץ מובעל. נהום גושמן החליט לחבר סוף לסגוריו הזה. ערב אחד ניגש ולחש להורוביץ בארון כמה משפטים. הג'נטלמן לא התפרץ. היה מומחה בהתאפקויות. סידר בשתי אצבעות את המגבעת, קט מהביסא, וצער הביתה לרדע פרישמן 14 קומה שנייה שלונסקי, מצידו, נפרד למען האהבה הזאת מלוסיה אשת נעוריו, אם בתו. כמו שכוח אורלנד, ל"יפוב ניה קארטשק" (ואבה אינה עניין פשוט כמו חמור ארמה).

מזה היו שני שולחנות ב"כסית". השולחן של הורוביץ וחברים, והשולחן של שלונסקי וחברים.

כמו בכל רומן, כולם ראו, לפעמים שמעו, חרץ מהבעל. נהום גושמן החליט לחבר לזה סוף, ויעקב אורלנד נאנח ברוסית ש"אהבה זה לא עניין פשוט כמו תפוח אדמה".

דנה כוגן (עם תמונת האב יעקב הורוביץ). את ארוחת הצהריים שלה היו מגישים לה יום אחר לשולחן של הורוביץ, שם ישבה ליד אבא, וביום השני לשולחן של שלונסקי, שם ישבה ליד אמא. ברקע רינגו הלשונית כל מיני מנגינות, בלי שום קשר לספרות.

בפתח בניהם, מישהו, אולי אורלנד, שאל למה מרדכי נסיר לא הגיע. אלתרמן שתה את הכוסית החמישית, והיה כשלב שער יצא ממנו טוב לב, כמה דקות לפני הרוע, שעה לפני הקיא. שלונסקי והורוביץ הונוכחו על משפט שאמר ברל כצנלסון. הורוביץ לקח לצידו את הגל, שלונסקי הסתכל עליו קצת מהצר במבט לא טוב - הזכיר את המבצ'ם. הורוביץ אמר שרירה, ונתן ניתוח מבריק שריתק אנשים משולחנות רחוקים. שלונסקי חזק אותו במשפט אלים. הורוביץ הוריד את הקי למרק, גם כשהכניס את הקי למרק. הוויית היתה אחרת. לא בוויית של האחרים. ווית עם הוויית גבוהה אליטיסטית-אריסטוקרטית. הג'נטלמן לא הבין בדיקט. שלונסקי כן, אהו. המאסטר ידע להשתח את הסכינים. להחזיק ברובה כמה לחבים וריים מאור. כשהוכיח ומסקין הגיעו מקצה הרוב, אלתרמן כבר הקיא בחצר האחורית. ושלונסקי, בראש השולחן, השתמש ברובה.

אורלנד, את שלונסקי אי-אפשר היה לטובב בשום דבר קטן. הורוביץ שלט במשפט. ניתוח בצורה מבריקה רעיונות. שלונסקי ידע להסיט את העניין שבו לא שלט לכיוון הממנט. אי-אפשר היה לנצח אותו בטקטיקות. הורוביץ, היה לו הרוע התיאורטי, אבל לא ידע איך לשחק בקלפים. כולנו, באותה הקשות, לא היינו נקיים מקטגוריות.

דנה, הבת, שגדלה בין שני הבתים, וזכרת שהמצב גראה לה הכיטכני בעולם. בערב "כל החבורה של הגדולים" הייתה ממשיכה את הלילה עד השעות הקטנות. כשרנה התכוננה ללכת לישון, אמא עלתה מ"כסית" כדי להתקלח לכבוד הלילה. נהנה לה נשיקה ביולה של לילה טוב, והלכה בלי לגעול את הלחל וכלי להשאיר ביידי מיסר. או לא נהנה לסגור את הביתם. כשלא גולדברג הגיעה לארץ לא היה לה חדר לגור בו. יעקב הורוביץ חזמין אותה לגור אצלם בפרישמן, ודנה התבקשה לרחוף את המיטה שלה (חמש בעמוד הבא)

האב יעקב הורוביץ

צולם ע"י אווירטלסט המיוצגת ע"י אגלוקר ומסודת טענות בע"מ

טעם אחד קדימה

...כי בסנוקסט כל הטעמים מובילים
באיכות ובטעם המשובח
גלידת שוקולד המשובח
בטעמים שונים עם תוספות
מיוחדות הספיישל והסופרספיישל

סנוקסט

יצרנית גלידות ושלגוני איכות משמנת חלב.

סדור הספיישל: מוס פליק בתוספת פורז שוקולד. שוקורז וגיל בתוספת צימוקים. חוץ מזה וגיל בתוספת
דובובנים ותלגים ותורז מילד. סיל בתוספת דובובנים שחורים. טראק בתוספת שקדי עראמלי. פורלית שוקולד
וגיל בתוספת מרלינג. וצימוקים. שוק פליק בתוספת פורז שוקולד. ויל פליק בתוספת פורז שוקולד.
מרוח הסופרספיישל: מוס פלאן בתוספת אגוז פקאן. ויל פליק עם שקדים חבושים וצימוקים. שמרים עם
שוקולד שקדים.

סדרת הספייסל: מוקד פליק בתוספת פרורי שוקולד. שוקרדוט וויל בתוספת צימוקים. חות סוד וויל בתוספת זוכבויגס מוג'יס חתול סוד. שיר בתוספת זוכבויגס מחורים. קראנץ בתוספת סקיד קראנזל. פולרית סופר וויל בתוספת מלילות. וצימוקים. שוקר פליק בתוספת פרורי שוקולד. וויל פליק בתוספת פרורי שוקולד. סדרת חוקרפיליטלס: שוק קפאן בתוספת אגורי קפאן. וויל פליק עם שקדים מצופים וצימוקים. סקידים עם קרנאנס עוקרים.

ה"חצר" ב"בכסית" (משמאל לימין) יעקב חורוביץ, (י) יעקב אורלנד, נתן אלתרמן, חנה רובינא, מרדכי נמיר, זאב ויסלמן, אטשי חורוביץ; ליד הסטטוס, החכרה, הידע העצום, המכובדות, היתה לו לרוב חגשה של ריקנות.

הג'נטלמן בחליפה האפורה

הם, גורלגרבז וחחיליה לפרסם
ל"דריס". לביברד קראו רגל
בית, ושלחמסן המצור לבית
ישבה ללשונסניק ועבריים
כל בקעה למסת. הוא ואחיה
ועד ובר אל בראה למי מור.
אחזקבה ביהמסר בלסית",
אורה בו משפחה אחת גירלה
החילס בעהיה ללסית", קרא
החילס לשפנה לתחמית את
לאכול היא גריכה לבקש
תיל", היא גינשה וביקשה, ולא
ליו גיעת כמחזק. היה שפנה
התב של דרגה ובר הנבדה
ספסר "אני וסלי בארץ הלמה".

הוא שר, שומקה, היה העורר
לממש ערשית וחסים וחסים
בדרבה ככבים. הוא היה ה

אדם מוכד, מאור מוכד, אנשים עלו אליו לרגל
לעיתים שרעו, ביניהם שידע את הדרך, כאילו רצו
לשפנע מלה של דוד, חס המיניה, מוכס שנות
הס', כשהיה גפסה התרבות בשגירות ישראל
בשקוהלס, החיידר עם חס הגה רביקין-דריס
(מחברת "אלה קרי היולה מלפנר") ועל ידו וקס.
בתיאכביש שבו המורקן לוסרפסיס האגנים של
ממאי", מילואה, היה חכב בהנולה מוכס ביאלין
ובועד נהרס הסמירס.
החורשים של ויו במשפחה. חסס מפורסמת.
ליו התרבות היהודית שלס בתרבות ויו רומי, קרא
המורס, מורסנית ומאגנלית מלילס עצומים
של דרג. בה משפחה הדיעות מלגלס של לוגיה
אצושה תיאספס היה לפרזר, חס גבועה, מצח תחת,
ליתות, מעליי שסס אורכיס, מנוח, גיגונס
אוסטרודורגניס, המבכט שלס מתיב כוחות מאור
מוריסמס, שמר קר סוליו, השוט סוליסטאני.

המסארד מאור מאוסקס, מוסמס, רדיקסית.
המורסות גושית אחת היתה לו, שרעדה בגלות.
בתחום אחד לו הצליח לתחמק. הוא חס מפרס.
המורסות גושית אחת היתה לו, שרעדה בגלות.

המחכת של השני היתה עמיתר ונוצצת יורה. גם
הצילי.
"אז לא היה אדם מאורש", אומרת דנה. "כאילו
גורלו בספרות העברית". הוא החיילן של ארץ שומרת
עם הדרגס של חס. נוכרת מביאה שהחורשים,
כשקראה מחכבים שבו בהם בנוסח יחידת, מחותק,
אחזקבה, ועוד שרעה יחידת גיגונס בסגנון היה
בתיקשה שריתל שפנע חסנו ל" שרסנט "תחולת"
הלכנה בקריה למח תחולת". כל מה שיה יכול היה
לתר יחידת, תורמל לתחום הדימונות, הלימות
התחמית חס נסעו ויו לשליי בעולם. גישה ביהס
המורסות חובוק גיושק, קר במספרת שכתב היה אחיה
מחוסס, גיגרות שאיגפס היה למרזח בקריאה.

החורשים בהמשך השפס שבו ויו מחמיקם.
הרורזי גושך, כמכניה לו החורשים ומסאפיתס.
חיסט בקבלה, שמו קשר קרוב עם מנסט כלאוונר
ועימותול שבו שפעל ומעבר, אגנס אל גורד
לתרמוגס מעליימם מכו סיגנסים מפרסיוולסטיס,
אכל נשקר מאור ליה לסיגנסטולסעל של המתחורס.
שכביסל חמשפל בעולם החיסט מרע עממיס.

[illegible]

לדך תמיסה שלו, בחדר השינה החיוק ערמסה של רומג'ים ולישניהם, אגואחא חייסיה הייתה סקסומין בין רגלי הילדים, רצה ולישניהם כביס כמס שניות ממתחת ספאנאזים קוריס מני מלי סוים. ר"ר רחל שרסק מאוניברסיטת תל אביב, בעברות הרוקטורס שלה על יצירותיה, תנעו עלות לא האנק שהאנבר על שמו. לא משום בן ספר פוטורלי בן היום - "שם הורד" לספרים של הורוביץ. "ההבדל בין אומברטו סוויס ליעקב חורוביץ, לא אמורת, שהראשית לא נרשם בספר הורוביץ בלישים שהפכו אותו פוטורלי לרשם

“אכא היה אדם עצוב,
איש רך, חם, ותלוש. אז
לא הכנתי מה בדיוק
קורה. היום אני מזוהה
בכתיבה שלו בדירות,
געגועים, המון עצב.”

هكذا من الأصل

[illegible][illegible]

נסף, אדיבות, חִיבה

[illegible]

A black and white cartoon illustration. In the center, a man with glasses and a suit is smiling and showing a portfolio of drawings to a group of people. The portfolio contains several framed drawings: a bridge, a face, Mickey Mouse, and a sailboat. To the left, a woman with glasses and a sweater is also smiling and holding a clipboard. Behind her, another man in a suit is looking at the portfolio. To the right, a woman with glasses and a dress is looking at the portfolio. In the background, there is a volcano with smoke rising from it, and a small building with a tiled roof. The scene is set outdoors.

7

משה, בחוש עיסקי מבריק, שיחק את הנסיך והתחנך. הדירה ביפו, המסגרת והמחנכים - אבנר וסמית, נחמדו. נוספים נחמדו כל ישראל שחוגגו יום, מספר השלשון של הדיירה והסך בתיארוך. חולים בהם מתאכסנים מטיילים בכל מדינות המזרח הדרומי, ואפילו בחנות "למטייל" בחל אביב, בסיו הדיירה לכל מטיילי ותרמילי.

**י"ש המרוויחים –
אחרי כל ההוצאות
– גם מסמך
דולרים בחודש."**

איז: יכנו לעכשין,

היידה אחתהאט.

השאלה היא רק

היא יחליטו

שלמאנה ההגירה

של יכנו

להבטיק את

החגיגה. הם

יודעים הכל,

יכולים לעשות

זאת בכל רגע.

(המשך מהעמוד הקודם)
דיכנ המכירה עוד באותו יום או כבר למחרת בבוקר, אוויר ראשון
לנשימה במדינה שהכל בה עולה כל כך ביוקר.

ריח ההצלחה משך ליפן ישראלים נוספים שהחליטו להתחרות
במשה במפצצים. ערו ואמיר, שני אחים, קטעו טיול במזרח ובכנסו
לשוק כמתחרים ראשונים. אחריכן הגיעה אתי, שנשברה ומכרה את
ה"זכריות" לאייר, ובכנסו האחרון מנסים רבים את מולם באותם
עסקים, אלא שה"גדולים" - משה ושותפו דני, אמיר ואייר -
מורידים מחירים כדי לעצור את הרום.

הם אינם ששים לדבר עם עותנאים. שני כליהקשות
ביפן כבר עלו על התופעה. שלטונות ההגירה יודעים
הכל ומסוגלים לעצור את החגיגה בכל רגע, ואפילו
שגרירות ישראל כבר בחקשה להתערב. כניסתו של
ערן ליפן נאסרה ואחיו אמיר נאלץ עתה לעבור עם שותף אחר.
מפני דרש, אלי, מאיים לשבור את השוק במחירים גבוהים שאפילו
הגדולים לא יעמדו בהם. הוא אומר שאייר בתי"דפוס בהונגיקנג
בו ניתן לקנות את אותן חמנות במחיר אפסי.

הנסיגה לרוב איתם לצורך הפרסום כעיתון היו חסרי תקווה.
משה לא הגיע לפנייה שנקבעה ליום ששי לפני הצהריים ויהא
שומר מסודר ועוסק בהכנות לשבת, התנצל מישור בדידתו, דני
הנטיח להתקשר ונעלם, אמיר לא רצה לדבר. רק אייר, שיהר עם
גיב גבס לעסקים לפני כחצי שנה, הכינס להתראיין. אני רוצה
להבהיר שאנחנו לא פושעים שו ששטו הדרך היחידה שלנו לחסוך
לכסים, לראות עולם, לשלב טיול בעבודה שאינה גורמת גוף
לאיש.

אייר, בן 24, הגיע לתפקידו - שלא כקודמיו - מ"מדינת
הסוד". הוא נחל ביפן במסגרת טיול במזרח הדרום הקלאסי, התכוון

באביב שעבר, בעת פריחת
החורבן, אפשר היה לאתר
למחות 300 ישראלים
המונים בעת גביענות אחת
מוכרים תמונות (כצילום)
בארבעת האיים המרכזיים
של יפן, וסג בערים המדולות
וגם בערי העדה.

להישאר שבועיים, לא יותר, אבל התאבס במדינה ובעלמה נפית
והחליט להאריך את שהותו. כמו ישראלים רבים אחרים גם הוא
שילב טיול באיי יפן עם מכירת תמונות בערי השרה. כאשר חזר
לטוקיו עם כוונה ללמוד קארה ולגור בעיר הגדולה, היה מוכן
לחת ידיו בכל עבודה, "אפילו שיפית כלים", שתאפשר לו את
ההקטס של מגורים באחד המקומות היקרים ביותר בעולם.
המפגש עם אתי, במזרח ישראלית שניהלה סוכנות מתחרית
להפצת תמונות, איפשר לו לומר על שיפית כלים וגלצרות, אתי,
רוחיה בכספים, שכורה מהצבחה הקשה ליימים ולילות של עיסוק
מסובך בהברחת תמונות ליפן, הריכתן ומנע עם הישראלים
המכרים שאינם מן האנשים הנחשבים בעולם, לאור שהרימה ידיו
בפני ותחרות עם "הגדולים" משה ודני, עון ואמיר - הולטה
לפרוש ומצאה את אייר במצב רוח מאדים לנסות למלא את מקומה.
"אין שום ספק שסיכויי של ישראלי המוכר תמונות בקיין והחוב
לעשות את הוליווידים, גדולים מי כנסו ממכירי המפץ - אבל כדי
להשתקט בטוקיו בעבודה קטנה זה היה המפתח האידאלי בשבילי,
הוא אומר.

אייר, איש רחבי ממדים שקולו עומק, מקריין על-אף זאת
עריצות וגינותו, הוא משחק את תפקיד הבינוני כאלו גולד
באחד מרובעי העסקים הגועשים של טוקיו, כביכול "למחנות"
הציאה משני הצדדים, משה ודני, ערו ואמיר - את הבלעדיה על

זו בורגנדפיה זו?

הענוואית לאח אתגר כתבה לפני זמן קצר ב"ידיעות
אחדות" ש"ישראלים מוכרים חמנות מורנוגות
ברחובות יפן".

כל מי שבוקר ביום, יודע שאפילו עתונים עם מורנוגות
"לעטימיות" כמו "גליוני" ו"מנטהאוז" נמכרים שם בחנוט
יפני אחרי צנזורה קפדנית. יפני, אפילו כשהוא שיכור, לא
ייראה במומבי כשהוא קונה ו/או קורא דבר מורנוגות.
שבועונים כאלה נמכרים מתוך מכוונות אנוניות, באופן שלא
ניתן להבחין בחמנות השער שלהם. מכירת חמנות
מורנוגות ברחובות יפן היא קודם כל ולפני הכל התאבסה
כלכלית של מי שמחכוון לעשות כסף.

מה כן מוכרים הישראלים גער חוצה, ומכר, חמנות על
החולס וליגנים - אלה המופלגות ביותר, אש שחיים ששלש
החמנות המציגות נשים חשופות ידיות חן מורנוגותיה - חם
של בוטיצילי היא מוסמת לטרט כחול.

העסק שבשנה האחרונה נהפך מכרה זהב כמעט לכל העסקים
אין כססוכים בוטים בינו לבין ה"הוויקים", אבל את אי הנוח
שהשו בשל כניסתו של גורם זה לשוק ביטאו בתגובה מיידית של
הורדת מחירים תרגיל ידע למלחמה בטווח הקטן.
אייר הגיב בטקטיקת "היתם האיש", הישראלים שמנענים אלו
זוכים לא רק בעצות חיים ובחור סמקס, אלא גם באפשרות ללון -
לפחות בתחילת שהותם ביפן - בדירה שכר לצורך שני
החמנות. הלינה, במובן, חנם - והינם ביפן הוא פיתוי שקשה
לעמוד בו. במדעית שפירז נאמניו בין בתי ההארה כחאילונ
ובקוריאא, מכירו הצמר אייריניני על: "יחס אישי" בצד הפיתוי
הגרול מכולם "עבודה ברוח של 500 דולר ביום".

נכון לעכשיו, אייר מאמין - וגם מתחריו מרים בכך - שכל
ההבקעה הסתיים, שבועות שעברו ניסו לפתח ארבעה ישראלים
נוספים לחזור ל"מחנות המפצצים", אבל קיפלו זנב. רק דני, ש
אלי שמו, אומר שבאמתותו מהפכה אמיתית: הוא יקנה את
החמנות מבית"דפוס בהונגיקנג ברבע המזרחי, וישכור אפילו את
מחירי הדמפנינג הנכונים של קודמיו. היידה מתחממת, וכולם
שואלים רק מהי יחליטו שלטונות ההגירה של יפן לכבד את ההס
אייר אומר: "הם יודעים הכל, אין להם שום בעיה. אם ירצו להפסיק
את החגיגה - יוכלו לעשות זאת בכל רגע. השאלה היא רק שני
יבוא הפיצוץ".

בחודש דצמבר שעבר זה היה קרוב. שני פרסומים בעתון
יפני בשפה האנגלית ובאותן מרשיות הטלוויזיה הכניסו
את שגרירות ישראל בטוקיו למהלך של התעניינות
גוברת. יש אומרים גם, ואייר מכחיש, שאפילו בארבעה
החולו לרוב על "מאפיה" ישראלית עצמאית מרי המפצצים והלו
לחש חשופים, ובקרב הישראלים כבר נפוצה שמועה ש"זהו זה
ההגינה נגמרה, ומי שתכנן טיול על"סמך הרווחים הצפויים ממכירת
החמנות - יכול כבר לעשות "קניג" לטיסה ארצה, אבל אותו זה
שולר היה חוק מכל, המכירות גברו והעסקים משלם לא היו טובים
יותר. בטוקיו מחכים לפיצוץ הבא.

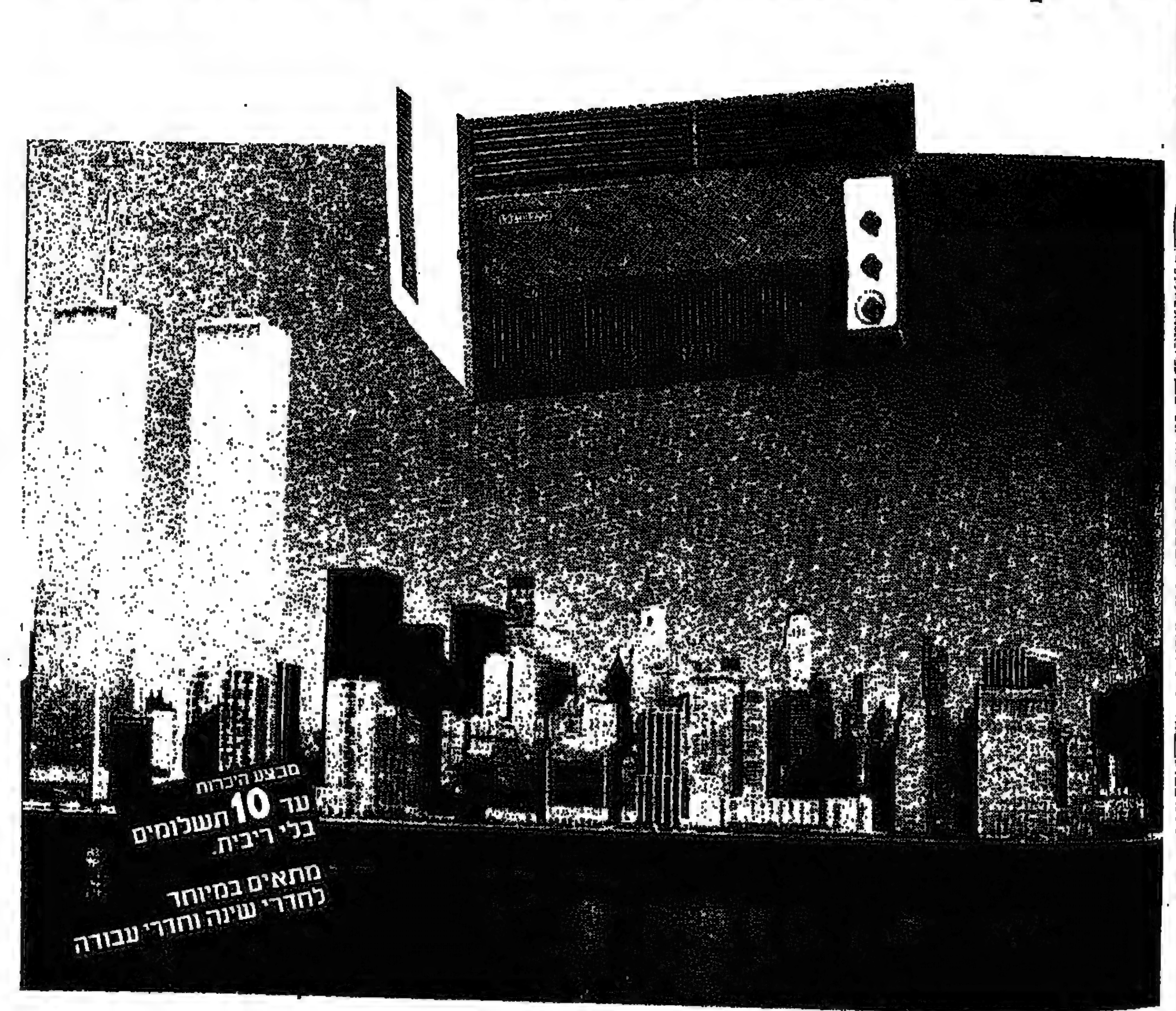
בינתיים עוד ועוד איורים ביפן מגדירים "מטכנים למכירה".
בנוסף לטוקיו, גם ערים גדולות אחרות כאוסאקה והיושיקה שוב
אינן מבטיחות קבלת"פנים אחרת לרובל הישראלי המתנחל על
מרכבותיהן, מפני תמונות רואנים להחזיר את הישראלים
המתחיצים במשרדיהם וממליצים להם לפנות לערי השרה
למקומות המרחקים והחידים יותר.

ערים ישראלים שרוח את התמללה ופרסו זוכנים במדרכות
הרושיות, גורשו מיפן באחדש שעבר. שוטרי ההגירה חפסו אותם
בשחול וחזיקו אותם צמורצמור מהמזרבה הישר למגלידתעפה.
אייר, שמחויק עכשיו בטוקיו שתי ידיות, אחת למגנורים והשניה
לעסקים - סבור שגורל דומה צפוי גם לו. "הסיכון מחשב", הוא
אומר, "כל יום נוסף שלי ביפן הוא רווח נקי, אפשרות להנות
ממדינה הנפלאה הזאת ולהמשיך בלימודי הקארה".

אבל בינתיים העסקים בעיצומם, ובקרב הישראלים המכרים
- כל יום עסקים נוסף מיתרגם בדרך"כלל לכמה מאות דולרים.
שיטות המכירה משתנות מאדם לאדם, וכמו שישנם כאלה שממש
"טלדי לרובכלות", קיימים גם ימים אחרים שנוכשים. אייר אומר
שעל כל הצלחה ישנו לפחות כשלוש אחר. הצלחת, במובן
הישראליים ביפן, היא רווח נקי - אחרי הצאות מחית וטיול - של
לפחות 3000 דולרים בחודש: כשלוש הא רווח של 1000 דולרים
ולמטה מזה.

ישראלי שעולה על דרך התמונות מקבל "ערכת פיתוח"
המונית, ממגרות, מחצלת לרימה ושולש בשפה היפנית. מי שנגשק
מקבל גם "מערכת מסכין" שלם המכירי משש בגוסס: "אני סטורגס"
(חמש בעמוד 26)

המצגת בכורה בישראל של
המזגן הסיבובי שמסובב את ארה"ב:

ROTARY

התדיראן

מוזגן היצוא הנמכר ביותר בישראל

הטכנולוגיה החדשה - תדיראן רוטארי
המורדס מופעל בתנועה סיבובית חלקה.
מפועל שקטה, ללא ויברציות, נפוצות בנבחה
וחסכה באגרית.

הצלח עוצמתה באורח"ב
תדיראן רוטארי פרץ לפני שלוש שנים לשוק
האמריקאי עם יתרון אמיתי בדומה חמנונים
חסינים, מורדס רוטארי שקט ופועל לאין עור
ממורדס חבוכות, התחלחל לא אותרת לבוא: עד
היום נמכרו בארצות"ש עשרות אלפי מנוי תדיראן
רוטארי. חממפל בישראל עבר במלוא החמוקת
ליפוא.

עכשיו גם בישראל
הרחבת קו היצור מאפשרת לתדיראן לספק עכשיו
את חרוטארי גם בישראל.

חיין עוד חום לתדיראן מוננים
טניפי תדיראן: חל-אביב 03-5426304,
חופה 04-724411, ירושלים 02-710221,
באר-שבע 057-36561

להשיג ברשת בית המוק, שותק חוון ח"א.
סלון סביוחולון ואצל סוחרים מובחרים.

هذا من المجلد

בוקר טוב קוקאין

(המשך מעמוד 9)

בפני ישראל היא הרכיבי אחרי אכילה, טלוויזיה, ומוסיקה. התפטרות כעצירה נכונה. אחרי כן המשיכה בעשיית סרטים לפרנסתה. כתבת סרטים לפי הזמנה ("בנות", "הקרב על תווע", "אירית עיית") ועוד שניים שלושה סרטים שטרם צולמו. בו בזמן שיחקי במספר סרטים האחרונים שבהם היו "מאחורי הסורגים" של אורי ברבש ו"עוד סוף הלילה" של איתן גרין וגם תפקיד קטן ב"מחץ הדלתא" של גולן, אבל זה לא נקרא סרט אלא הסגנון פאשיסטי של עליה למעלה מעשרה מיליון דולר בכרי שהבמאי יוכל לשלוח עם המכשיר האהוב עליו - המגאפון. ב"עוד סוף הלילה" (סרט שיצא את ישראל בפסטיבאל קאן) תוררתי את המכשיר על הכריכים. הם נאלצו אחרי עשרים שנות עריכת, לתורן כי מדובר בשחקן "קריק" את המסך ומביא אל הקולנוע אופטימיות וכאריזמה, ואכן, מתוך 32 הסרטים ששחקתי בהם עד כה, היה זה הראשון שהייתי מוכן להודות כי אני טוב. ברור שלבד המכשיר לא היה שום גורם שפידע לי. אחרי קרב 400 סרטים וכ-15 שנות ציירה לא זכיתי בכינוי דור או בפסח האייכות של תעשיית הסרטים. קונצנזוס של שנאת ידיו ששמו אינו מתחיל במשה.

היי האישיים הצטברו לרמיזמונות ורביבות כילדים. אחי כוח טמיר גרם להחלפת מעקשות העתונות והציבור לשאת את אביהם מן האמנות אל טורייהיכילות. הם, מצידם, התקשו על אבא נטו, ובכך נהפכו לשלש הסיבות לחיי ויש לי בנוסף, במיליון דולר בשם אסיה, שאמה התקשה ללדת ולגדל בלא קשר אלי. יהיה היא בבת שבע, כל מה שיש בידי הן תמונות של הילדה הורעת כי אני אביה, ויש רגעים שהייתי רוצה לראותה על עמם ואיטלקית שלי.

כל הסיכום היל תורוצץ במחוז סיפס לי שפע של תיוצנים להיח קוקאין, לשנות, לאלכל את הגוף בכדורים. לעבור על בסיס של כדוריות, להפסד תירוצים נוספים לחיי מלבד הילדים. היה לי ברור.

זהב אלוהינים

(המשך מעמוד 26)

אין לי כסף לחזור ארצה ללימודי, אלא עודד לי. מי שמכיר את נפשו המתמש של ירושלים, יודע שזה עודד, מי ישראליים רבים אינם בחלים במסכתם והומוחלים על תחושת הובשה. הם מעריכים לקבל את הונכ בפני הין היפני ולנסות בו אחרי כן ברובע הקניות של סיאול ובונקוק.

במקומות מועדפים למכירה נחשבים - בשעות היום - המאריקים הגדולים, שהיפנים המעובדים ושותותיהם בשמלות הקימונו פוקרים בימי שמש באפריקה, ובשעות הלילה - המועדפים שותים יפנים מעובדים, ושותים קטן פוקרים בנפס.

אנחנו יודעים, אומר ישראלי שתריות ליר אותם מועדונים 10,000 דולר מיר הורש - "סליפס" קשה לומר "לא", בורואי קשה לו לטוב "לגייון" (הכינוי היפני ליר) ועוד יותר מכ קשה לו לטוב כאשר הוא השני, שתי, או אהנו אורכים להם ליר הצעירים, מושכים אותם בעריגות לרובן ומשכנעים אותם בלי כנייה לקנות תמונה אחת להם, אחת לאשה ואחר לחברה או למאורע הממחינה להם ליר המועדון. מספיק שנשבע יפני את, ועשינו את שלנו - כאשר היפנים רואים שאחד מבוריהם קנה משהו, הם יוצרו בזמניהם לאותו רובן ויקנו לעצמם בדיוק אותו דבר..."

לא בסריהכל מורב בעכרה מטרבת. כרי למויות, צריך להשקיע במכירה שעות עבודה רבות, כל זה תוך כדיותה מתמחות עכשווים היפנים שיקלם אינם נוקטים באלמנות אבל בקשום "להתקפל" הייתה להענות.

לומדים לצלם עם קודאק

צילום ילדים

אם אתם צולמים ילדים, הנה כמה טיפים שייעזרו לכם לצלם ילדים בצורה הטובה ביותר.

מלאכותיות לצילום. להורים בבית יש יתרון עצום על פני הצלם המקצועי שמצלם את הילד באולפן, הורה יכול לצלם את הילד בסביבתו הטבעית ובשעותיו היפות ביותר. אל תנסו לעשות "כמוי" הצלם "במיוחד" להעמיד אותו ב"פוזות" לצילום - חנו לילד להתנהג חופשי והצטרפו אליו למשחק עם המצלמה ביד, שוכבו על הכסן אם צריך וכך תחפשו את ההבעות המיוחדות וההרגעים היפים.

אל תחפשו את הילד להצילם, צלמו אותו כרגיל (המשך)

אם אתם צולמים ילדים, הנה כמה טיפים שייעזרו לכם לצלם ילדים בצורה הטובה ביותר. שגיאה נפוצה היא לצלם את הזאטוט, בן השנתיים-שלוש, מנקד מרמז 1.80 מ' של גובה האבא. הילד מתקבל בתמונה מגומד, באחלק מלמלה למטה - חרוץ משמע... חשבו מאד לבחור זווית צילום טובה ומעניינת: כדאי לרדת גמוך, לגובה הילד, ולתפוס כך או אפילו לשכב על הכסן בזמן הצילום.

מרחק הצילום - אם הילד הוא נושא הצילום ואין חשיבות לרקע ולסביבה של הצולם הילד - רצוי להחזיק אליו ככל האפשר ולמלא בו את מסגרת התמונה. שגיאה נפוצה היא צלם את הילד מרחוק, עם הרבה רצפה לא חשוכה, או לשים מרחקים - ואז מתקבל הילד קטן מאד בתמונה ותולך לאיבוד ברקע ואל החשיבות.

אל תחפשו את הילד להצילם, צלמו אותו כרגיל (המשך)

המצלמה המצלמה - ביולוגי ילדים, שנמצאים בתנועת תמדות ולא נחים לרגע, טבעי שהצילומים יתבצעו עם המצלמה ביד. ובמיוחד חרים לבדוק עיון על כך להשתמש בסרט 35mm, המאפשר לצלם במהירות חרים גבוהה יותר. לצילום המצלמה עם סדרה דג של מהירות חרים והצמצם - מומלץ לצלם לרוב במהירות חרים של 1/125. שנה או אפילו 1/250 שניה - ולהחלים את הצמצם ידנאי האחר. לבדול מצלמות חצי אוטומטיות עם צרימה לזמן - מומלץ אומר, לנסות מהירות 1/125 שניה או 1/250 שניה - והצמצם יטותי. צמצם בוער אוטומטי לבדול מצלמות אוטומטיות לגמרי את כל הצמצמים והמהירות במהירות חרים. צילום עם מצלמה אוטומטית יתרון גדול, אך יש לזכור שהיא תצטרך להיחלף במהירות חרים.

בצילום ילדים חשוב מאד לאורר לרגע תצילום. ילדים הם תנועה, ולכן חשוב ללמוד ללחוץ על הצמצם ברגע הנכון. ללמוד ללחוץ על הצמצם ברגע הנכון. ללמוד ללחוץ על הצמצם ברגע הנכון.

תגיד "קודאק"

מזל את סרט הצילום המתאים למצלמתכם ולתנאים בהם אתם מצלמים. לבחירתכם סרטי 100ASA GOLD - לצילום באור יום ועל או בעודת מבוק, 200ASA GOLD - סרט רגיש לצילום במגוון רחב של תנאי האורה או בעודת מבוק, 400ASA VR - סרט רגיש במיוחד לצילום בתאורה מועטה ללא מבוק, (סרטי 800 ו-400ASA GOLD).

להרוויח בשיתוף רומות את הוצאות היטול שלהם מעובדים אותם. חיובים מרצו בקיפק באוסטרה ובחורשימה - שני מעוזי "המאפיה הצרפתית" - הם האלימות דברה. "הצרפתים מסוכנים" אומר איו, שלא כמנהג, הם באו ליון במפורש כדי להעשיר, והם ירדו כל מי שירצו להם.

ב"בית מיק" רבית יושרה, מקומות הרכות העיקריים של הישראלים העובדים בטוקיו, מנגלים את סיפורי הצלחה על מכירת התמונות עד השעות הקטנות של הלילה. ישנם ישראלים שהמכו את המכירה כמעט לדרך חיים והם מוכנים לשכנע אותך שאין דרך טובה מזו להכיר את יפן ואנשיה ישנם שמקללים כל רגע, משרים את הרווחים ומקלים את הרווח כרגע שבו שוכס ממשיך להמשיך היטול, שם רבית מיקר כרגע יושרה ובכתיבה של רגי ומשה אפיר ואיו יוני, מתפללים לעוד כמה חודשים של חסד במשטרת יפן, משלמות להגירה שלה, מהאקוה, עוד קצת - וזהו.

עמנואל רוז

— "כל-גיל" - רהיטים איכותיים יותר, נוחים יותר ובטוחים יותר - לחדרי ילדים. —

איכות - שלמות בביצוע ובשרות.
כל פריט שתורקת לו תמצא במלאי.

יבנות • תכנון פונקציונאלי ללא פשרות,
ומרים מעולים וביקורת מיב קפדנית.

יבנות - האפשרות להוסיף להתאים ולהחליף פריטים גם אחרי שנים רבות.

יציבות • תמיד תוכל
לפרק, להוביל
להרכיב מחדש את
הדברים והם ישאר
קיים ויפים,
חדשים!

איכות - עיצוב קלאסי,
פינוח צבעוניות
מעונות גם
בדלתות הארזות
ובמניירות.

איכות - תוכל לתכנן את החדר
צורה מודולרית גם לרוחב וגם
לגובה. היום ודומים

מהיטי כל גיל

[illegible]

סלאמי זוגלובק

? NYC

במשפחת זווילינג ודודים עברו להביט סלאמי
היה בבעים משהם יבאיהם משהם עברו להביט ידע
להביט וסלי
ינאה, סובי, סופר, ומעלות 7000 ממשפחת הסלאמי
המשיכו לרע משהם משהם מה כל מהם והמשיכו
עם משהם משהם משהם משהם משהם משהם
משהם משהם משהם משהם משהם משהם

[illegible]

יִסְכּוּן מִיָּאָד רֹאשׁ מִיָּסֻף אֶל יִיְיָ
יִיְיָ יִיְיָ אֱלֹהֵינוּ וְיִיְיָ אֱלֹהֵינוּ
רַחֲמֵינוּ וְיִיְיָ אֱלֹהֵינוּ

هكذا من الأصل

هَذَا مِنَ الْإِسْلَامِ

אם אתה רואה רחוק נראה אותך אצלנו בקרוב

» **בנה דיסקונט** *יוג' קרוב אליך*

ממיר סון (ענקיסון)

מי שחושב על העתיד מעדיף את בנק דיסקונט. בבנק דיסקונט כל אחד מקבל יחס מיוחד. הכנס לבנק ותראה זאת מקרוב. תראה מקרוב שמקשיבים לך ורוצים לשמור לך בכל דרך. תראה מקרוב שהייעוץ הוא מקצועי ומחייב. תראה מקרוב שאתה מקבל שירותים טכנולוגיים בלעדיים החוסכים זמן, טרחה וכסף, כמו טלגנץ דיסקונט, מטאור דיסקונט, לוויין דיסקונט ועוד. והעיקר תראה מקרוב שמבינים את צרכיך המיוחדים, הולכים לקראתך ומקצרים את הדרך.

ליבו, בנק דיסקונט יותר קרוב אליך

**דני קביצה
יש מבצע!**

סופר-סבון
המבצע הגדול ביותר של סבון

אופרת-סבון בסופר-פארם

במחיר מיוחד לזמן קצר
במחיר מיוחד לזמן קצר

FINISH ואגרו

9.99 ש"ח
באמצעות התלוש המצורף.
גם ללא התלוש תהני
ממחיר מבצע מיוחד
רק 12.99 ש"ח

3.00
תלוש זה מזכה
אתכם בהנחה של
3.00 ש"ח
על קניית מינימום 4 ק"ג.
FINISH
מבצע
בלעד
ב-9.99 ש"ח
ללא התלוש תהני 12.99
קובץ למשק אחד לקניית
תלוש זה יזכה
בתונית סופר-פארם בלבד
תלוש זה תקף עד 24.7.87
3.00

סבון מלמליב/פרש רביעה
2.99

דאודורנט - פריש
6.99

דאודורנט - ריט נאור
7.69

דאודורנט - סומט אנד ג'נטל
7.69

קרם גוף וולין אינטנסיבי
9.99

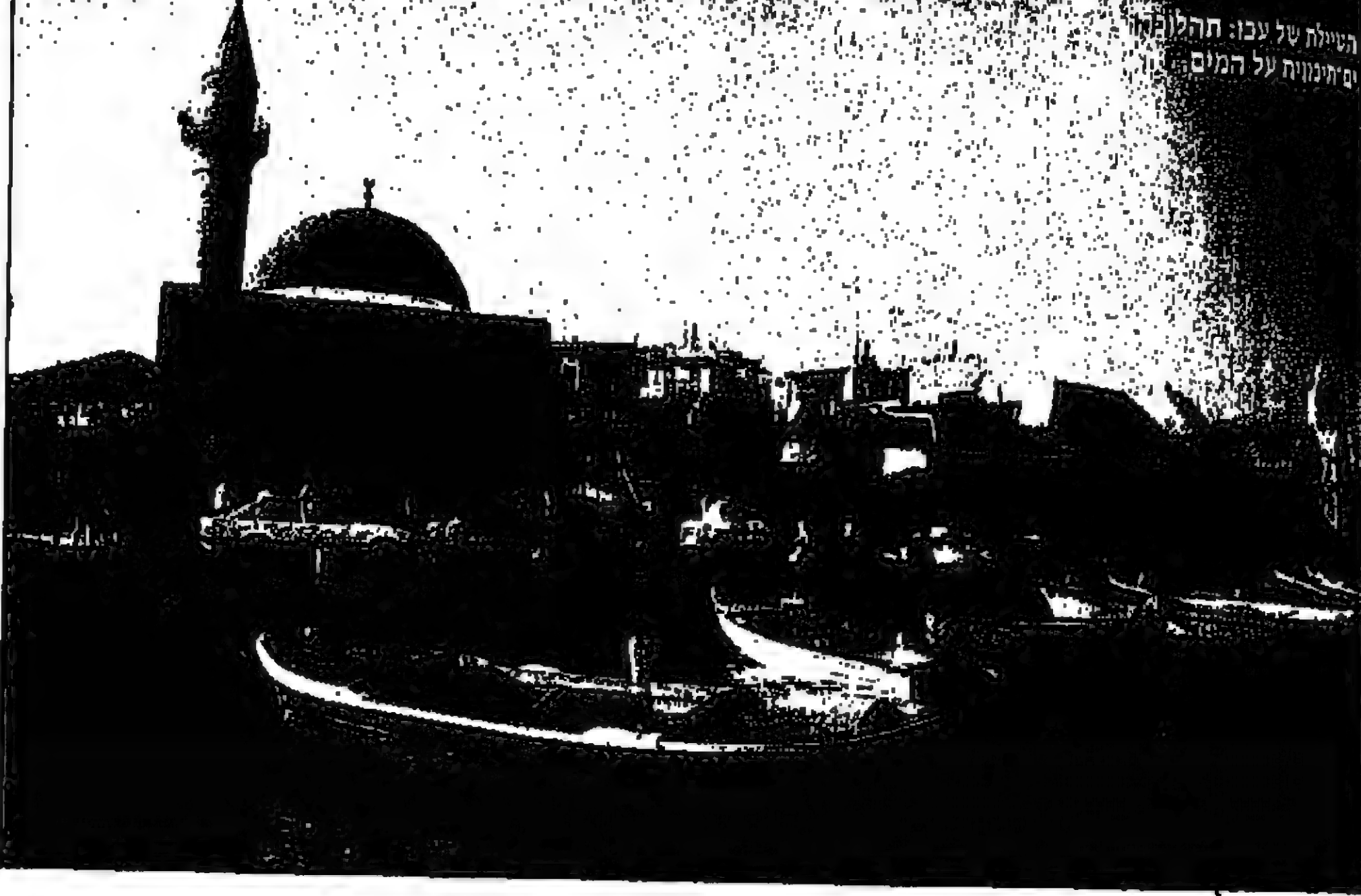
קרם גוף מגיק טאץ'
11.99

ויטו קרם לחות
3.99

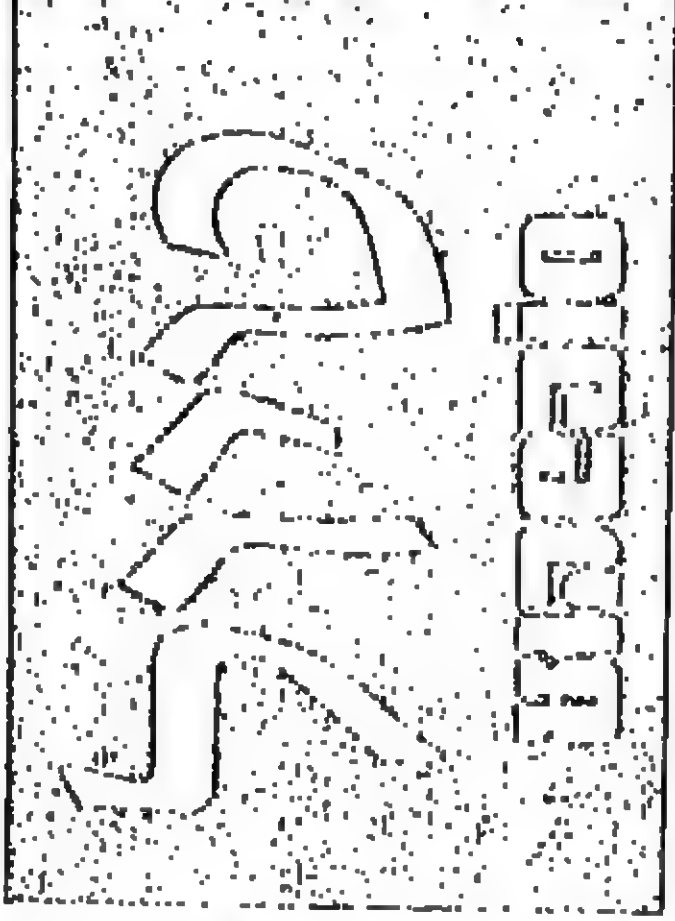
ויטו קרם לחות
3.99

ויטו קרם לחות
3.99

ויטו קרם לחות
3.99

30. הטיילת של עכו

**מאת נילי פרידלנדר
צילמה שי גינוח
בשיתוף רשות
שמורות הטבע**

לסיור בתחום עד ארבעה אימות, ולמי שלא חיה כאן לפני כן - כדאי. מולם יש ברירה קטנה שפתוח עד מאוחר בערב ואפשר למצוא בו אווירה שהגיעה לעכו ביאכסות שלמה מאוסטרליה.

ברחוב הזה גם המסגד על שם נאור פוזר במשך שנים במאה שעברה. נותנים לשר מר הזקן שקל לראש ונכנסים לחצר עם "הקוסק" המרורי, וקירות המסגד המצוי מים שיש בצבעים ובטונים שונים ויפים. כל הארכיטקטורה כאן מרשימה מאוד. כדאי לראות.

אחריו פונים מנייה לעבר נמל הדייגים. אפשר לנסות להגיע אליו עם המכונית. יש מגרש חניה קטן למנוח. ליד מסגד "סוואן באשה" עם הכניסה הישנה והחז' רית, בדרך אל הנמל. מהכיכר הקטנה הזו פונים ימנה, כשעומדים עם המים לים, ונוגשים לראות את החצר היפה של חאן אל-עומדאן שמעם יתה מלון, מהיפים בארץ. כיכר יש משערת אחדות, ויו"ר דים ממנה אל מול הדייגים והטיילת.

בזוהר עמדת הצמחית על אחד מבסאות ביהודה-הקפה חאן מריוה. מוניס אצל תי ער הוריו משקט או אבטיות - וההצגה מתחילה. זה הפסטיבל האמיתי של עכו. התואטורן המסומן של האנשים שחיים כאן, ערבים ויהודים יחד, וזו לא הצגה של תיאטרון אור, אלא החיים בע"כ. ככה זה כאן בקיץ, מרוב שמחה, אל תתביישו לבדוק את החשבון שימיה ה"ר ער בסוף ההצגה.

צוה. עיר נקייה מאוד, חלואי על תל' אביב. וחלואי על יפ, שם שוכנת עיריית תל-אביב וכל גורמאות למפרץ הכי יפה של העיר, בבעת עליה.

עכו, עיר שחיים בה יהודים וערבים במערב רב וביותר. זה שהיא לא מגיעה לכוונות העירוניות בשנים האחרונות רק מראית העין. כשדור חיים כאן יודע, בשקט טבעי ובטוח, כמו חלום שלנו על חיים משותפים בארץ ישראל. יש מה גם ים מרדור ו"ק", בלי גלים, שקט בקיץ, ואפשר לשלב בטויל הזה גם שחייה במפרץ עכו. חוף הרחצה נקרא "חוף ארנבן" והוא ממש כ"י נטה לעיר, ממזרח חיפה, אחרי הצומת עם המלוות, "מטל ארנבן" והחנות הדלק.

הנוסיעה לעכו: בצומת תל עכו פונים מערבה, עורבים משמאל ליד חוף ארנבן. נכנסים לעכו והסעיה לאורך רחוב כ"י עכו עד לצומת רחוב ויצמן. כאן פונים דרומה, שמאלה. אחרי קויעה של 300 מטרים מגיעים לח' ויון אבירים, משמאל לבניש. כאן חונים וחולכים לטייל על החומה הנראית לפניכם, עם שני מגדלי החומה העתיקים. כדאי לעלות למעלה במדרגות המטות' עת, להראות לילדים את התותחנים מ"ר קופת נפוליאון, ולהסתכל סביב.

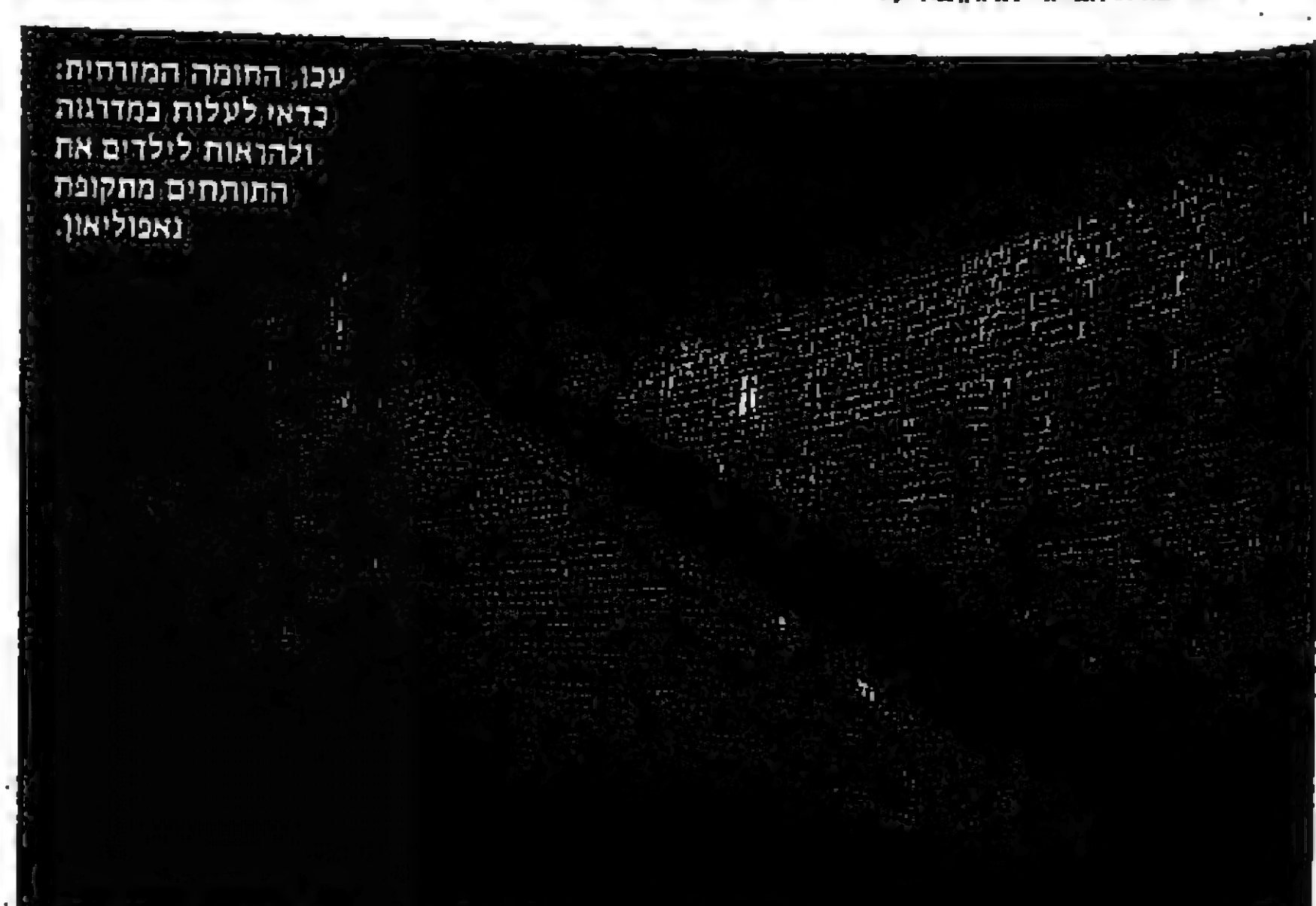
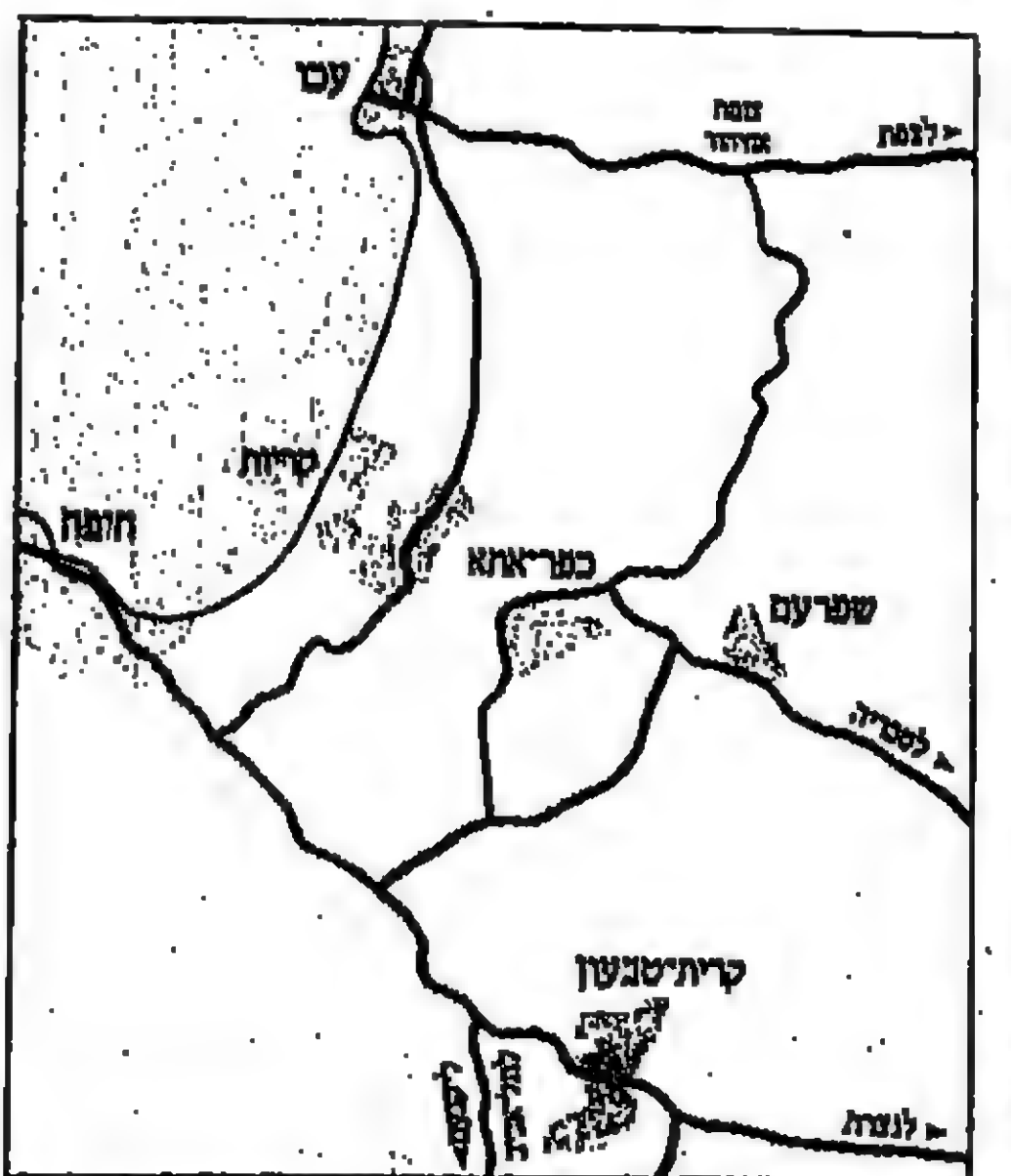
יורדים למטה ופונים ימנה לעבר רחוב סלאח-אדין. שם אילמדת אבירים, האל-מות הצלבניים התת-קרקעיים שאפשר

אנשים שחיים ליד ים. היום נגמר ובביתם חם. מתקלחים, לובשים בגדים קלים וחולכים לשרוטט בטיילת עם המשמחה והחיים.

די להתרשם כאן על הכסאות של בית הקפה ולראות את מולם עורבים. ואם זה ביום שלשי אחר-הצהריים, אפשר לראות גם חתנים וכלות מצטלמים על הטיילת. עכו, עולם אחר במרחק שעה ועשרים דקות מול-אביב. אפשר לרונן כאן בילוי על אחר-צהריים וערב. חייבים לבוא רע' מנה, ש"ר אל החומה ב"כף החוב". מנה ראשונה. ואחריו לשרוטט לאורך החומה המורחבת ולעלה, לרדת מערבה לכיוון נמל הדייגים, ולחזרה לראות את חוף אל-עומדאן. וגם את מסגד אל-נאור מול אל-מנה.

כמו באיסטנבול, חצי יפהמיה של מסגד עם עוגות ודקות, ויהי היסטוריה וחשיבות. זה הפזח חלב עם לבנה. ואחריו ל"ר דת בכיוון הנמל ולחשוב איפה לאכול את ארוחת הערב. אולי במסעדה ששמה "המל'י" לשרוטט בכיכר שבדרך אל הטיילת ליד נמל הדייגים. את האבטיות לשמור לארנבן, לחוף הלילה בטיילת יומי של מקום. סעו לשם הקיץ.

כל הדברים מובילים לעכו: מנהריה וכמובן מנייה ומת' אביב. אפשר לנסוע במיוחד ואפשר להיות כאן כשנמצאים בסביבה. עיר עתיקה מאוד, בת 4000 שנה בסך הכל, שעברה בשנים האחרונות שיחזור, שיפוץ וצו"ר

מבט מהעיר 35

עכו. החומה המורחבת. כדאי לעלות במדרגות ולהראות לילדים את התותחנים מתקופת נפוליאון.

הכנרת

מריימה הצדקת

אין שושנים ברחות. נדמה שרק תמוז שלושום היא עוד ישיבה בבאר הווא, בדומה של רחוב הירקון, מדהימה את רעבי האהבה, את מפריי החשק ומליטי הבדידות ביופיה האקזוטי שהיתה בו הערובת משונה של חן, מראות חולגאריה. היא היתה מדברת בעננה המנויה, מחוספסת, רצוחה המשתללה היה רגוי שיעולים צורדיים. המון יין, המון סיגרים ושימוש לא נכון במיני הקול.

הה, מריימה, מריימה, הילדה היפה מהשכונה שבעטה במשפחה, במסכנות, בגושא ובדחוקת ורצה - מצויינת ביופיה ועוזתה - אל עולם ה"מארחות". היא היתה ה"מארחת" הראשונה שתרמה השכונה לעיר, לנזק הבאים האפלטליים. משהו אמר אז שמרוב גושא ירדה משפחתה מהארץ. תמיד אמרה על עצמה שהיא "סטייל", לא שוחה עם כל מחלוא. רק מי שנוחב מליאן, רק מי שידע לשרוף לילה עם ארוק פתוח לרווחה - וזה לחטות תחת כנפיה. והי לה, טענו יודעי דבר, שגננו של כפנים. ומי שדבק בה לשעה, ליום, לחודש, המריא למחוזות עוצרי-נשימה. כך סיפרו באותם ימים יודעי דבר, ואותו, עולי הימים של תל-אביב, היינו שוחים את דבריהם בצמא.

את, מריימה, מריימה, אש להבה, מבטים בורקים, רשפי אתגר וחבטות כמסות. הצאית צרה עם חתך ארוך, רגל על רגל, ביד אחת סיגריה ובשנייה כוסייה, ושערת קצת לאורך בתנוחה מחוריה. היינו עוברים שם, ברחוב הבאים, רואים אותה בחזקת רוכבים את המיפרים שהיו ה"גדולים" מספרים עליה, עוברים מה, חרבה יותר מהר משריצו. כי המקומות שם היו מוחזא אפל שלא נודע לנו ולשכמותנו.

את, מריימה, מריימה, להבת אש צורבת, מדהימה בכגיה ההדורים, בנעילה מחודדת העקב הארוך. הדרך לביבים הפרטיים שלה היתה רצופה בכגדי יקרות ובמעילי פרווה בתקופה שמכבטי חאקי היו עדיין נחלת הרוב הגדול. עושר מלחמה התחורה כמעט כעושר לשונה המגדפת. היא קיללה בכל לשון אפסרית וגידופיה היו שוונים בוטוים צולפים וצוריים. קראו לה "המארחת". אין פעם לא כבינו המפרש והמדויק יותר של מקצועה. זה היה חלק מן הכבוד שהלקו לה רליפויה האכסטי.

היא היתה "המארחת" הראשונה שיצאה משכונתה הקטנה. כמעט לידה היתה כשהלהיטה את דמיונה של הגבירה בסביבתה. בתקופה שהמלה מין היתה טכאור המושג היחיד מני עורר רעיונה והתחשק איננותה. היא היתה מעבירה קורסים על-גיליאות ללמדיי גימנסיה "נאולה" שניצבה סמוך לשכונתה. עד כמה שידוע, היו הקורסים, במקרה זה, תיאורטיים בלבד. בדורה אל ביתה וממנה היתה עוררת שם ממשע לפעם, לשיחות-מדינה קצרות עם התלמידים. וחלל, מתקנים בקולנוע לחמור על ריגוניהם, היו שותים בשיקיקה את סיגוריה, ותיאוריה והשקפותיה המדוספסות בתחומים הרוטמיים. לביב משה היתה מריימה היפה והמראית השראלה לחיות רטובות ומיוסרות.

לילה אחד, בשבע שער, על חג הקייצי של מגדלה בבית-החיים, העלה את זכרה, הפליגו במלאתיה, פרש מקצת עלילותיה. העלו מלכבי העבר הודות את הגרמני החור שהרעיק עליה מטמונים בעתה כי תבוא אחריה לגרמניה את המיליון האמריקני שהציע לה להיות רעייה וחזקתה, ואילו הנדפית הוא אמרה לו: אוקי, אני אהיה שלך, רק של, אבל לא באמריקה. רק כן, אני לא עוזבת את הארץ שלך.

תמיד מה שתגידה, פטריסטיא אמדתה היתה הנבדת הזו מהבאר הפנימי שבדומה רחוב הירקון.

והזך כדי יגיון חומס על הג של מגדלה, אמר משהו מחבוקאים בתולדותה ששני דברים ידעו מריימה לעשות טוב יותר מכל האחרות. על הדבר הראשון לא נרחיב כרגע זז את הדיבור. הדבר השני היה, תחלוא, אפית לחנון. לא אמר המישהו זה יושבי השולחן שידעו, וזו או שמש - הכימו. הלחון שלה, הם אמרו, היה מהמם. אפילו זקנות השכונה נאלצו להדמות כי לחנון משה ידיה של אותה מופקדת ופרועה היה מעבר למה שהקבלה.

היה לילה יפה על חג של מגדלה, בכרם, רוח טובה עלתה מהים וריחות טובים עלו מהמטבח. צדק דאג שהמוג לא יחסר ומיסטר סיימון עירבב לכל מבקש קולה עם חישקי. ואז אמר פתאום משהו אדם מדברים על מריימה וכלם נשמתה עדן. והנאדם עוד חי וקיים. ומה היא עושה לא נחשו, כאלו שואלים, נו, חגיג כבר. והוא אמר, לא האמנו, הנבדת ששה צדקה. הנבדת אותה, אמר לו.

שברה, עמד הלה על דיעו, עושה צדקה, מצות, בסתר ובגלוי. מסייעת בדרכה של לעזרת מבוקשה, חומכת בערים ואבירי דרך ובקשישים גורכים. רבה ריבם של מקופחים אצל שלטונות העיר, את לשונה הצורנית, שהיתה משלחת פעם באחרונה של הבאר ברחוב וירקון, היא משלחת עתה במקרי רשות ששאלים היא באה לריב את ריבם של התלפזזים והמקפחים.

כך אמר ומיד נשאל: מריימה אותה בטוח שזו מריימה מאה אחו, אני. ומיסטר סיימון, עם קרחת מבניקה וכוס וויסקי-קולה בידו, שאל: ומה עם שני הדברים שידעה לעשות יותר טוב מכולן והאיש הודע אמו: לחנון היא עושה עד עצם היום הזה. לחנון משגע, כמו פעם.

ובשמישהו אמר פתאום, באנחה משתוקקת: אה, כמה שבא לי עכשיו לחנון אמיתי - האיש הידע העלה על מני חיוך של מפתיען ואמר: כמה שזה לכם עכשיו לחנון ישר מהמחבת של מריימה כל המבטים התנו אל צדק המחייך תמיד, והוא המשיך לחייך ואמר: בקבוק שיוואס.

שם בקבוק, אמר האיש, אני הולך להביא את מריימה.

צי שעה לאחר מכן חזר. עם אשה כסופת-שיער כתב שישים וחמש שנשאה בידה האחת מחבת קטן ודבוקת בצקים עטופה בגיני פרגמנט. בידה השנייה החזיקה צנצנת מלאה בסחוג. רחש של מתישה חלק בין יושבו השולחן: מריימה.

לא עוד צעורה הצופת מבטים ואביבים. לא עוד סערה מניית מחלבת על שתיים. אין עדיין זקופה וזריות צעד ושרידי ויפיה המשתלח ושמנים בקלסטר. אין מה לדבר, מריימה בכבודו ובעצמה. מלכת המארחות של הבאים שהלכו לעולמם, של חשונים הרחוקות שובגו, של הסיפורים המסעירים של פעם. האשה ששיגעה עוליימים מיוחמים ובאיים-בינים שנפשים יצאה לטעור של מוקדחת. מריימה הגדולה בכבודו ובעצמה, של הגלה החטובה אמר פעם איש בזהמה נודע: אילו היה בית המקדש יציב על רגלה של מריימה, קרוב לוודאי שלא היה נחרב.

כל יושבי השולחן קמו ותנו כבוד ל"מארחת" הראשונה שיצאה מתחומי השכונה הקטנה. בקישו להרים איתה כוסייה לחיה, בריאותה ומעשי החסד והצדקה שהיא עשת היום, אבל מריימה אמרה: קודם כל הלחון.

אמרה ופרשה למטבח עם המחבת שלה, עם הבצקים שהביאה מכיתה. כבר נאמר כי שני דברים היתה עושה מריימה טוב מכולם. לגבי הדבר הראשון - אין לו קבלות. לגבי הדבר השני, הלחון, אנתו מודים: מהטובים והמשוגבים שבאו אירפנם אל פיו. מה שהביאה לשולחנות היה לחנון עטל שווק, מריך בחוק ורכיך במים, שמנוני או לא סמוג שומ, לא עבה מדי, לא דק מדי, וחטוב, חמיש ורחה, הסחוג שהביאה בצנצנת מדורות השטן יקדו מ בשלהבות ומתחת של צריבה רחנית.

אכלנו ושמתנו. שתינו עם מריימה הצדקה לוכי ימי המופקדות העליוס מריימה ש"הנבות" של היום זה לא מה שהיה פעם. היום, אמרה בצדיות מזללה, היום ה"נבות" הן פראייריות, שרפות את עצמן, חיות כל חומן - תסלה לי - בתוך חורא. אני, כך אמרה מריימה, ידעתי להנות מכל רגע. לא נגעה בסמים וכל השטניות האלה, לא היו לי ארסים. ידעתי חזקתי רק גברים עם סטייל.

זה לא חוכמה שהגבר יודע למחות את המבטים. הוא צריך גם לדעת לפתח את הארוק שלו. ואם הוא לא ידע, או לימדו אותו, אחילאעטו אחר, אותו איך הם היו מוחמים את הבוחשות ושופכים עלי את כל הגלובות שלהם. ואני, כל מה שהרווחתי מהם, שרפתי בכיף. אם אני הייתי שומרת על החליפה החדשה, כלם ידעו מי אני - אבל איך מנו לתתחן אתי, אני לא הית לי חרבה וכן, או לא התחתתי הרבה, אבל עם מי שהתחתתי, היה לו טוב אצלי. הייתי בשבילי האשה הכי טובה, הכי נאמה.

אנחנו את האכל הכי טוב שהיה בארץ הוו. שתינו את המשקאות הכי יקרים, עישנו רק סיגריה אנגלית, התפרתה הכי טובות עבדו בשבילי. מה שראיתי בלוראל והתחשק לי, תפר לי. לא היה לי סבלנות לחכות לבגדים שמתי להן בחוטות וכן עבדו כל היום וכל הלילה ובבוקר כבר היתה לי החליפה החדשה. כלם ידעו מי אני - אבל איך מנו לתתחן אתי, אני לא הית לי חרבה וכן, או לא התחתתי הרבה, אבל עם מי שהתחתתי, היה לו טוב אצלי. הייתי בשבילי האשה הכי טובה, הכי נאמה.

אחרי יותר, אחרי, שהסתיים של הקבאב התחלפו בסיהים של כבדיראונו ובקבוק שיוואס חדש חופיע על השולחן, אמרה מריימה ידעתי מה היה לי מה גדול. גם היום הוא לא כל כך קטן. אבל אני אצלי, היות שחוקת עליים נמו קב, חצי מלה לא היתה יוצאת החוצה. אם אני הייתי מוחמת את הפה שלי.

היה אחד, בחיים שלי אני לא יגיד את השם שלי, איש חשון, כמעט כל יום תגלוה של בעתון, מדבר בדיון, חזיה אחד האשון הכי חשובים של המדינה, איך כלם היו מתחדים ממנו. אבל אצלי הוא היה כמו תלם קטן. היה מתקפל עלי, מבטת את הראש שלו מבהח ליד שלי. ותאבי אותו, מריימה, היה אמר לי, ותאבי אותי, מות, איך אחד לא ידע, רק אני, הוא וחתוה שלי, שחיה מן מיושלים, לקח אותי, מחכה ואחרי כך מחזיר אותי לתל-אביב.

מריימה תמיד אמרה על עצמה שהיא 'סטייל', לא שוחה עם כל מחלוא. רק מי שנוחב מליאן, רק מי שידע לשרוף לילה עם ארוק פתוח לרווחה - וזה לה שגננו של כפנים. מי שדבק בה לשעה, ליום, לחודש, המריא למחוזות עוצרי-נשימה.

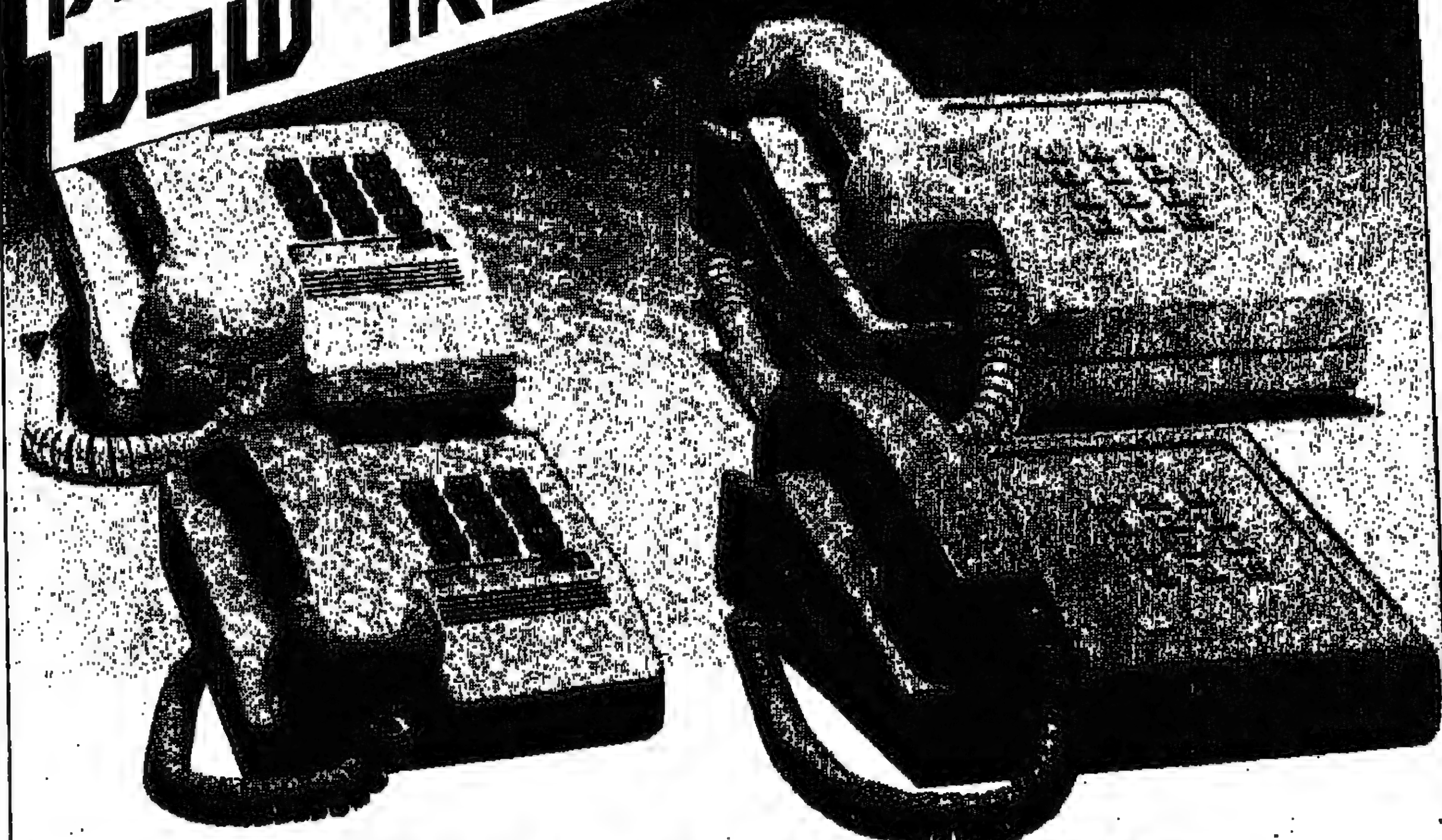
הבנתי אותו. אז היום, כשבחורות לפני החתונה באות לחתונתן איתי - באות בעת שבאות - אני תמיד אומרת להן: תזכרו דבר אחד הכי חשוב, אם תתנו לבעל חורא בבית, הוא יחפש את התענוג שלו בחוץ. אם תעשו לו טובה פעם בחודש, הוא יעשה טובות בחוץ פעמים בשבוע.

הי ש לידר, היה לילה יפה על חג של מגדלה, היתה רוח קייצית ופלאה ישר מהים, היו מאכלים שגננו והשתית עליהם. היו גם חרבה זכרונות וגם סיפורים מדליקים. אבל לא היו שמות. אם אני מתחת את הפה שלי, אמרה מריימה, חאדמה גם כן מתחת ובלעת כמה אנשים חשובים. אבל תזכרו בעתון של שלא יסחרו. הם יבולים לישון בשקט. מריימה היתה תמיד לגטלמנית, וגם היום היא לגטלמנית.

או ליל מגדלה לכם, אנשים חשובים. אין מקום לחששות. ויטונו בכל מיני דרכים של עורמה וחנופה. אבל מריימה נשארה, כמו שהיא אמרה, לגטלמנית. לא גילתה שמות.

האזן אל האש

עכשיו טלפון הלחיצים החדש של בזק למוניי הטלפון בבאר שבע

מוניי הטלפון בבאר שבע
מהיום אתם יכולים לקבל את טלפון הלחיצים החדש של בזק
לבחירתכם 2 דגמים
בצבעי אפור, שקד ושנהב
נמשכת המכירה באזורי החיוג 052-055

טלפון הלחיצים
* בלעדי לחברת בזק ונתנה מחצותה בלתי מוגבלת שלה.
* עיצוב מודרני
* נוח ואמין
התעריפים:
טלפון לחיצים כטלפון נוסף - 95.90 ש"ח
טלפון לחיצים תמונת החודש הטלפון חישן - 86.90 ש"ח
בנוסף לקבל את טלפון הלחיצים תביאו עמכם תעודת זהות ותשבון טלפון האחרון.

בקרוב טלפון הלחיצים של בזק בכל הארץ

מוניי הטלפון בבאר שבע וישובי הסביבה	
יפן לתחנת השיחות בבנין מגדל 7 בבאר-שבע טלפון 052-33647	
בימים א', ב', ג', ד', ה' 8.30 - 14.30	
בימים ו', ז', ח' 8.30 - 12.30	
בימים א', ב', ג', ד', ה' 16.00 - 18.30	
מוניי הטלפון בכפר סבא, רעננה, הרצליה, הוד השרון וישובי הסביבה	
יפן אל סניף בזק בגומת רעננה טלפון 052-26555	
בימים א', ב', ג', ד', ה' 8.30 - 12.30	
בימים ו', ז', ח' 8.30 - 12.30	
בימים א', ב', ג', ד', ה' 16.00 - 18.30	
מוניי הטלפון באשדוד, נו יבנה, קרית מלאכי, גדרה וישובי הסביבה	
יפן אל תחנת השיחות של בזק באזור התעשייה טלפון 055-20777	
בימים א', ב', ג', ד', ה' 8.30 - 14.30	
בימים ו', ז', ח' 8.30 - 12.30	
בימים א', ב', ג', ד', ה' 16.00 - 18.30	

שיפודים

רמים שנמלו מהתיק של עופרה

האיש הזה מרגע מרגע עזמה בעד חופש הביטוי, חלום האדם העובד לעשות את עבודתו ללא כפייה מוסרית וגדג פיקורים שרירותיים.
וזאת נראה אותך בין החותמים והמחתימים.
החבר'ה

האיש הזה מרגע מרגע עזמה בעד חופש הביטוי, חלום האדם העובד לעשות את עבודתו ללא כפייה מוסרית וגדג פיקורים שרירותיים.
וזאת נראה אותך בין החותמים והמחתימים.
החבר'ה

אנחנו לא...
באר שבע...
למה...
האיש הזה מרגע מרגע עזמה בעד חופש הביטוי, חלום האדם העובד לעשות את עבודתו ללא כפייה מוסרית וגדג פיקורים שרירותיים.
וזאת נראה אותך בין החותמים והמחתימים.
החבר'ה

משהו

בישראל גילו תרופה לאיידס שתועלתה להורג היחידה שלה היא ויח חזק של שום. כבר טוב. מיליוני אנשים בעולם יפסיקו לאכול שום, שלא יחשבו שהם בטיפול נגד איידס.

האיטלקים המטומטמים

איזה מטומטמים האיטלקים, ממש צחוק איתם. לאורך הכבישים שלהם הם מגדלים עצים, וככה הם נוהגים בין שתי שורות של אילנות שנוחנים צל. לא כמנת, שבכל מקום שבו עץ צומח ליד כביש, אנחנו נורעים אותו. מפגרים האיטלקים האלה. אני עוד זוכר איד הגיעה הקירמה אל קיבוץ נעורי. בדרך אליו צמחו שתי שורות של אקליפטוסים עצומים משני צידי הכביש. זה הכריזים הרבילים שתלו אותם, כשהם שלטו בארצנו בקשיחות, ועשו בה ככל העולה על רוחם מבלי להתחשב ברגשות התושבים. ובכן, יום אחד באו במשורים מכניים וגרעו את האקליפטוסים. בכלל, אף ישראלי לא יאמין בקרוב שלאקליפטוס יש גוע, הוא מקובל בארץ ככתר של סגרות היוצאות מצדדי גרם.

ועכשיו אני נוהג במכונית בארץ מפגרת, שבכבישי יש צל וירק, וממש בכביש הקטן אל ביתי השכור יש שני טורים נטועים, נבוהים וירוקים, והדוח מנענעת בהם את העלים, כאילו שלא שמעו כאן איד צריך להראות כביש. צחית ולוהט ומבזיק בעיניים. מטורפים לנמר, האיטלקים האלה, אף פעם לא אצליח להבין אותם.

איד יודעים

בחדשים האחרונים אני עומד לעיתים קרובות ביציאת הנוסעים בשרדית העופה של רומא, ומחכה למישהו שיגיע מישראל.
המון נוסעים וזרמים מן הפתח, ואני מביט בפניהם, מנסה לראות אם הם באי המטוס מישראל או מטוסים אחרים שהגיעו מארצות אחרות. זה שעשועון קשה מאוד. אין כמעט שום סימן מבדיל. לא כבגרים ולא בפרצופים. ממש מרבה עד כמה אנחנו או הם חסרי ייחוד.
אבל אחרי כמה מקרים של נסיעות מיון נואשים כאלה, פיתחתי לי סימן מובהק שמאפשר לי לדעת עד מהרה מי הם הנוסעים שהגיעו מישראל: אלה שהגיעו מישראל וזרמים מאושר.

פניהם קורנות כשהם עוברים את המכס ודוחפים את עגלתם אל עבר ח"ל. הם אמילו לא יודעים זאת, ואולי היו מתפללים אם הייתי מצלם ומראה להם את התמונה, אבל הם מתייכים לעצמם. מבטם מופנה קדימה בעוז ובפניון, ואם האשה שלהם איתם - הרי היא מזהרת אחרים ובעיניה הבעת אושר שמימי שמסגרת מיד את היעד ממנו המריאה.

שער טיטוס

הוא לא רחוק ממקום העבודה הזמני שלי, שער טיטוס. מגורת הזהב של בות המקדש שלנו שחורה עכשיו מעשן הריזלים. רק שהאיטלקים לא יתחילו לנקות אותה, כי הם יכסו את השער המיוגמים למשך שלוש או ארבע שנים.
זה מה שרשמתי לי במזל ליד המגורה שהיילים הרומאים כוזו מקדש הקורשים בירושלים.
כל ההסטוריה היהודית מביאה שוב ושוב למסקנה שאלוהים נחור בעמנו כדי להפיץ נעמים אחת ולתמיד את החוכמה שאין אלוהים.

אני לא יודע

האיש הזה מרגע מרגע עזמה בעד חופש הביטוי, חלום האדם העובד לעשות את עבודתו ללא כפייה מוסרית וגדג פיקורים שרירותיים.

ר"ה לא נולדה בעמוד פנימי בעיתון מרוספור וספרות הודית באוניברסיטה העברית בירושלים, ובה ב' 250 אלף דולר מטעם קרן מקארתור האמריקנית. קוראים לזה "פרס הגאונות". גאונותו הרמיונית מתחילה להשתולל. מרוב ודאי באיו רמות רחפניות, מישו עם קוק וכוונת ארובה הממלמל מילים לארמונות על גושים מסובכים ומקבל את אורונו כישיבה מרחות על הריאמה רבע מיליון דולר. הוא משלשל עכשיו לאורה גרונק רוקס. חבקשי ממנו לעבור דרך הקיר, יצא משהו.

שכונת קסמון בבורק קיץ ירושלמי ארצי וחס מאור. צלצול הפעמון נבלע בין הלמות פטיש הנשמעת מתוך הבית הערבי הישן ובין גביחות הבלב של השכנים בחוץ. מישה (מישאל) שולמן, ילד בלונדיני יפה בן עשר, מרחם על האורחת הנבוכה ואומר - את יכולה לזכוכס. מעטרה השני של חולת מונצל על הבלבן גבר צנוע ומשוקש, לבוש סדר דייקני, חולצה תכולה בתוך המכנסים, סנדלים תנכיים על רגליו. תמונת הודית על הקיר, תמידי כלניות הפרחנות של וילנסקי על הסמנת וילב בננה ושא עשוק עלי "אופיקית" אפוקית" מתרוצץ בין הרגלים. הבית לא מסדר כי הכל כבר מתחיל להיאיר לקראת הוציאה לשנת שבתון בתוך ימים אחרים. מליחה באמת סליחה, הוא מתנצל שוב בחיוך נערי. נעים מאוד, אני דוד. שולמן. איפה קיש ואיפה דוד? דוד שולמן קצח משועשע, הרבה בוכה, מומן כבר לא מצא עצמו נאלץ להסביר את הא"ב של מה שהוא עוסק בו למי שמביר רק את הסטריאוטיפים, וגם אותם רק מפרטים וספרים. בצעם, יאמר בהאשך, כשרעיתו איילין תצא ותכנס מהחדר במידוף אחרי עידן הפעט

דוד שולמן. גאון

מרוספור דוד שולמן, מרצה לסנסקריט, פילוסופיה, תרבות וספרות הודית באוניברסיטה העברית בירושלים. גאון עם קבלות. אפילו קיבל על כך פרס. 250 אלף דולר מקרן אמריקנית המחפשת בעולם אנשים שהוכיחו מקוריות ויצירתיות יוצאות מן הכלל. השנה הם מצאו 32 כאלה. שולמן, לא מרחק, עם רגליים על הקרקע, הוא אחד מהם. "מתנה של זמן", הוא קורא לזה.

מאת אורית הראל צילומים: בני גלזר

או חבל של השכנים. אשתי היא המעניינת בין שניהם עליה שונה לכתוב בעיתון. הוא לא מבין מה הרעש סביבו. "אני לא גאון, חסידות, אני מאורמאור רחוק מההיגיון הזה, פרס הגאונות, הוא כינוי חל, לא במקום".

בדימוי הספר לפרס הניתן מקרן שחקים איל ביטוח ובטיח דלאינידי שלשיקאגו ג'ון מקארטור שמו, נאמר כי הוא ייתן למי ש"הוכיח מקוריות, יצירתיות ויכולת עבודה ותוכנה עצמית". על הוכחה להיות "מאכשר ומבטיח באופן יוצא מהכלל". השנה מצאו נותני הפרס 32 אנשים כאלה. הגבר הצעיר שמולי הוא אחד מהם.

שולמן נע בכסאו באיננותו, יכן, העין נודעת בגלל הרגליים שהיא נותנת אכל ו יורח מתנה

42 סוףמספר

טס לסאור ניוזים, אינטימיים, שבאין הם מעוררי זיכרון אצל בארתי הם חלק מהי הודו, שהם חלק מהמחשבים בכלל, הוא מסביר, בעיני הודו היא "אמריקה" - יש בה שפע כזה של חרבויות, שפת מיל, אור וחומי שמקטע אין גונעים בו. וגם הרבה ותרם מנועים קשים. הוא כוח את הודו עם שתי תחילת על הקרקע. "עונן חוק במציאות הקיומית", טיטל המקום האקוטי ביותר בעיניו הוא דווקא ירושלים שבמדינת איובת, שם נולד וגדל.

הוא ילד טוב איובת, סגב בבית הרבה אידישקייט. מסלולו מהשורר אידי חזון, דוד וילד למד עברית מוקד עמו. אפילו שירים בעברית כתב. "אובת" ועוד, לא מבנה את יקוט לשפה. האובת הו היא את הטיבת המרכיבות לבחירתו לחיות "בארץ". הקיר והתעם חזקו נורא שיש לחיים בישראל.

מ 17 כן לכלות את הקיץ בארץ ובתחילתו בדש טקסית של מסורגנים. "ישנה את מולך חיי, כבר אה לי נור שכן אור". איך יודע ילד בן 17 מה זה נשאר שחיות חיות שולמן מוקד בכתפיו, הוא פשוט יד.

התה - 1967. חילת מלחמת ששת הימים עוד נחמה על פי הארץ. דוד שולמן, בור בן 18, בן של חם, שמוני היה הודו חזק שילך בעקבותיו ויהיה גם מומן. בן הוא מבחין לצלל את האפשרות הכלכלית ואת חזון, מניע לאוניברסיטה העברית, אמא, בבית לבנות בנות כמה ספרים שמחשבים אצלו בראש, אבל אלה, הוא מניח, היו נכנסים איכשהו, בכל מקרה אג שר שחילק עריין ממש את עצמו, מקוה שמוטט של דבר ימצא עצמו בחייה הרגאות של ממשלה לשהוא. "אני הצטער, ואולי עריין מצטער על חוסר של למדתי רפואה כמיהו, פשוט מאהבה למדתי, ער ויתו אני נחנק בנוסטלגית כשאני נכנס לחדר שלי בבית הורתי".

תחילה רציתי ללמוד מקרא, אחרת, הודו, שיקלונות, כל הברכים הרומנטים האלה, אבל הדיעה עריין לא השתכנע. רק אחרי ימים אחדים הגיעה הודעה שלמונת מוקדן. "אני עוסק בברכים וכן את למדתי בה ערבית. השפה משכה אותי."

מרוספור שולמן, "כדי ללמוד לימודי הודו צריך עונן חזק, וזרבות שמאור מולשת".

המורים היו טובים - ונתפסתי, יש כי כנראה מין נטייה מזרחית. כנראה.

את השנים הן הוא זוכר כוורוד. אין לו שום תלונות של עולה חדש, שום קשיי קליטה. הדבר הכי גרוע היה אולי שהעברית שריבר בתחילה היתה מצוחצוח מדי. "אם יש אכזבות, הן ארעו דווקא בשנים האחרונות", הוא אומר, ומנקדות זו יכול לדבר אוטוסטירה על מצבה העגמומי של החברת הצעירה בישראל, והמצב הנורא במיוחד של המוסדות להשכלה גבוהה, סורסוף הוא מוצא את הסיבה מרוע בעצם "נשבר" והסכים להתראיין - אולי החשיפה שלו תמקד שוב את הורקורים בקתורה האקדמית שעומדת לרעתו, בפני פשיטת רגל, ותעורר להציל אותה.

דוד, סטודנט צעיר בסוף שנות השישים, מבטיך בעקבות המלצות המרצים מורה ומתחיל ללמוד גם פרטים. האוניברסיטה מציעה תמיכה, מוכנה לממן את המשך הלימודים. "כבר אז התנגדתי לתכליתיות הישראלית. אני לא אוהב אותה, היא לא בריאה. התוצאה של הכרת לכתוב בגיל צעיר ללמוד משהו תכליתי" היא אנשים לא משכילים. הבחירה במשהו "תכליתי" מחייבת ויצרת וזכר פתיחות.

"הי בשביל זה חוקמה המדינה", הוא מתקומם, "לא בשביל שנהיה סטורי נשק. ובה יש מקום גם לשפות כמו סמילית ומנסקריט מן לא יצא לתלמיד מ'שהו קונקרטי', אבל יכול להיות שיהיה בוארם. בתקופת הרנסאנס לא שאלו את מיכלאנג'לו למה הוא לא לומר אלקטרוניקה. זה דבר נורא אצלנו, החיפוש אחרי ה'הכל'".

עם תעודת הבא. בידו הגיע לפרשת זריכים. להתנגיטו להמשיך בלימודים? להיענות להצעת האוניברסיטה - שגראתה לו אז מאוד פרועה - להשתלם בלימודים הוריים להתחנך? או קורסכל התחנה, עם איילין, גם היא עולה חדשה למדי (1970), ממנטריאל, אחרי היסטוריה, לבטים וסידור ראשוני. אחר תחילת לבדוק את האופציה הודית. "בתחילת זה באמת נראה לי מרחק ממני, עולם אחר לגמרי. היום זה גם מה שאני אוהב בו. 'הכרתי' אז מי שהיום הוא פרופסור לתלמוד באוניברסיטת בראילן, דניאל שפרבר. בחור ישיבה שבשנות לימודיו הלך שלוש פעמים בגלל מתורכיה להודו. הוא שמע על האופציה שהציעה לי להחמיץ והיה משאיר לי, ליד רלת הבית, ספרים על האוניברסיטה, חשב, כנראה, שזה הרמנות שאסור לי להחמיץ והיה משאיר לי, ליד רלת הבית, ספרים על הודו. קראתי, ולאט לאט נכבשתי. אחריהם אמר לי פרופסור חיים רבין שעסק במילים סמיליות במקרא שובאי לי ללמוד סמילית. מצאתי ספר של שירי אהבה סמיליים מתורגמים, וזה שיכנע אותי סופית. ראיתי שיש כאן משהו מאוד גדול, והעניינים שמאחורי המשקפים נוצרות.

בני הווא ארו את המיסלטים ויצאו ללונדון, שם עשה דוד דוקטורט בלימודי הודו. ארבע שנים של אקדמיה הודית בלונדון, מתובלות בביקורים בארץ המקור. "הודו היא מציאות מאוד מורכבת. מושכת, לפעמים מרעידה. אני מאוד אוהב לבקר שם, גם היום, למרות שיש לכך הכנסים קשים, במדינה שיש בה 750 מיליון תושבים, גם אחוז קטן מהם הוסיב רעב - זה הרבה מאוד אנשים. גבון שהרמתי הקיים על הודו בנסות 'חללים הערבים' וזה שער, אבל יש שם בהחלט סבל אנשים במערים גדולים. אלא שגם אצלנו יש סבל גדול, וגם אצלנו קצת קהירחשים כלפיו. ואם אגנונו מוגלים בכלל לחיות בעולם, ואנחנו מוגלים, אגנונו מוגלים גם לבקר בהודו, ואפילו להינות".

משפחת שולמן מתבוננת לבקר בהודו בשנה הקרובה. אבל גם זה כבר היה מתוכנן מראש, פרס גאונות או לא פרס גאונות. האשה חתולה שם בדיקאיה של מולד, ואח הבן הקטן אולי יקח אחריו "טוב להביא ילד להודו, זה פותח דלתות, מקרב אל האנשים".

בלונדון, יחד עם עמיתים מכל העולם, התמסר דוד ללימודים הוריים עם התמחות בשפה הטמילית. "לא המרתי את ההתיי, הוא מרגיש, 'מעולם לא רציתי להיחפר להודו. אבל יש מיטד של פתיחות אלמנטרית שוקקת לה מי שכל ללמוד את התחום הזה. בדרך-כלל לכי טעום: כן יש הרבה מוטיבציה. זה תחום קשה ואקוטי ורק כי שיש לו רצון חזק מחוץ מעמד. ובסוף לא יוצא מהו כלום', הוא מחייך. בחור לחומר. 'בכל זאת, צריך לתת מרחב פנימי לרוח ולא להרגיש רע כשמתמסרים לזה'".

קשה - אבל הוא אוהב את זה. אוהב את ההתמודדות האינטלקטואלית שראת תמצית תעשייה היומיומית שלו. "בתחילה כטחורתי לאוניברסיטה היה קושי, כי רק מעט מאוד אנשים עסקו בתחום". וכשהוא אומר "מעט", זה עוד פחות מ"מעט" במסגרים של אדם מויושב האקדמיה. חמישה תלמידים אצלו זה ביתה בגדול סטודנט. "המכון וללימודי אסיה אפריקה - אהה, הוא מקום חוסס מאוד מבחינה אינטלקטואלית, ויש עם מי ללבר בתחומים גובלים, אם כי אין מתחילים ללימודים הוריים". הוא גם עשה סיבוב בתפקיד ראש המכון, אבל מול הוויכוח הזה הוא מעוזה את פרצופו. איש של רוח, לא של ביוקורטיה.

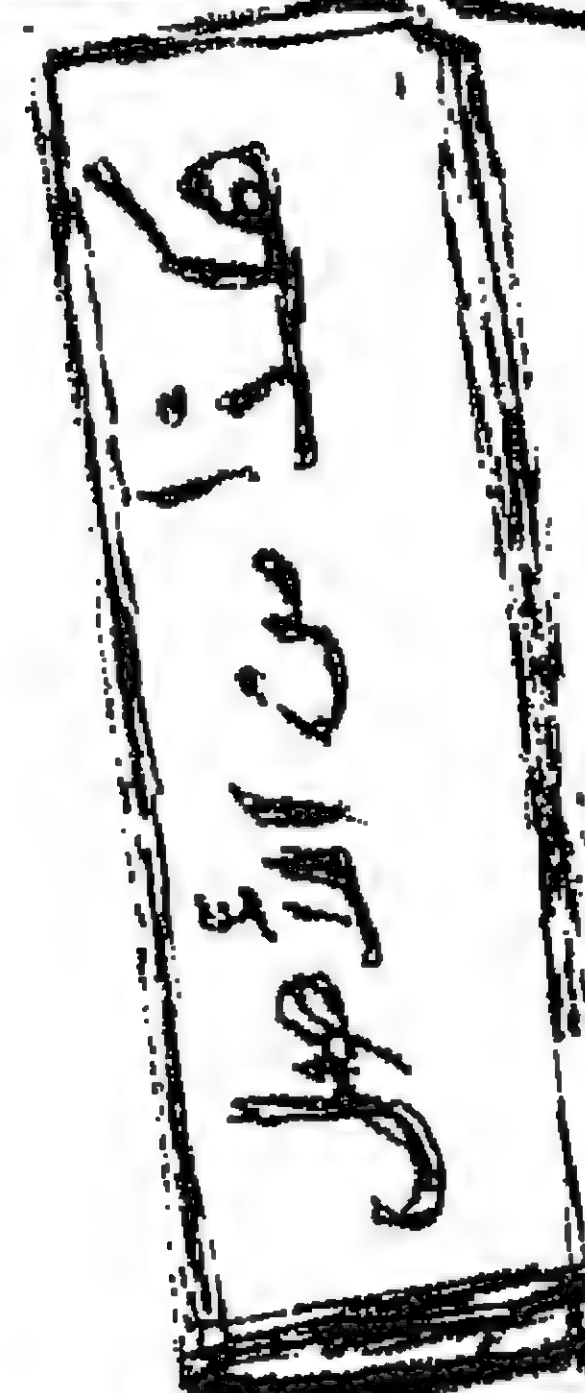
"הודו היא מציאות מאוד מורכבת. מושכת, רוחה, לפעמים מחרידה. יש שם סבל אנשים במערים גדולים. אבל גם אצלנו יש סבל גדול, וגם אצלנו קצת קהירחשים כלפיו".

"ללמוד סמילית זה לא כמו ללמוד צרפתית. בעולם ההודי יש רוחניות אחרת. חלק מהליטורים זה לפתח רגישות לרוחניות הווא. אבל אצלנו לא מכוון למיסטיקה, הוא מרגיש, 'אנחנו מלמדים את המקצוע כמו כל מקצוע הומני אחר, תוך מאמץ לרדת לסוף דעתם של אנשים והוגי דעות שמשקפים עולם פנימי אחר משלנו. זה המשיכה וזה האתגר. זה הורש יחס של כבוד, כלי דרישה להפוך למשהו אחר'".

את התלמידים שלו הוא מגדיר "ישראלים רגילים", ובמחוי שתי מלים הורס לרגע עוד מיתוס מוכר וחביב של ה'מורחים' שהולכים ללמוד הודית. רק אחריהם הוא מסופר "פיתוח או יותר", ומספר על כאלה שבאים מ'דקע של פילוסופיה, איסלאם או קבלה, במיוחד קבלה". היה לו פסע תלמיד שכאשר שולמן שאל אותו מה מביא אותו ללימודי הודו ראוני תמיד שואל, למרות שאם היו שואלים אותו כשהיה סטודנט - לא הייתי מסוגל לענות", ענה לו ההוא: "אני כבר מעבר למנותאיוס". התשובה הפחידה את שולמן. "צריך עונן חזק כדי ללמוד לימודי הודו. וזרבות שמאור מולשת, והאדם צריך לרעט מי הוא ומה תרבותו - ועם זאת לרעט גם להתעמק במשהו שונה לגמרי".

איילין היא חלק מהעונן שלו. היא שמעיבה בכולות, תוחמת-תחומים, ובפניה הוא נודד גורים המגבילים את עומק הצלילה שלו בחומר. "גרדתי לאשתי נדר לבני כשנים - אני לא יודע מה יהיה חוקש - שלא אלמד שפה חדשה ולא אכתוב ספר במשך כמה שנים". למה "כי הוא צריך גם לחיות", מטיטת איילין חר חולק.

אחריהם היא מרגיעה את הפרופסור. שמונה מהמצלמה - "אני מצטלם רע מאוד" - אומרת לו שהוא דווקא מאוד מוטונג, יפה. באמת יפה, חושעת שלו בדיקס באורך הבטן, ומיישרת תחתל סרבי. ■

לא בכל יום אני מופיעה אבל...

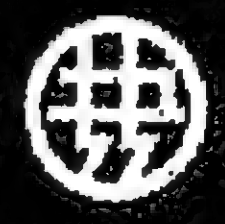
בכל יום יש לי רוח.
העשבון יומי

לראשונה בישראל חשבון שיש גם:
 • ד"ר הוצאות והכנסות לתכנון התקציב המשפחתי
 • חשבון שיש גם ריבית וזכות יומית
 • פסוק ממילות על שמלות בחשובי

במסגרת ליהודות אלה חשבו 3 ש"ח בלבד לחדש וחזרה חשבו מכל חשבוש נוסף על יחיד חשבון.

למשל: ביום 30-50 ש"ח

במק לאומי - רוח יומי

הכנסת

מרשה פרידמן
 ילד אדית ויו
 לאמנון ויגל
 אני צומחת
 וגדלה.

(המשך מעמוד 12)
 לציבור, בלי אפשרות שהבנת חוקר או דוברי חוקר בצורה רצינית. הייתי לבד. לא מוטלרית. לא כמניס ולא בחוק. בגלל היותי גם אשה גם מפיניסטית וגם אמריקנית. כשרציתי להקים שרולה של נשים חברות בנאם, התשובה היתה, מה פתאום הרי אנו לא באותה מפלגה.
 "כשהצטתי חוק המאפשר הפלה מלאכותית, הגישו נשות המערך הצעת חוק הדנה יותר שמרנית בשם הממשלה. אבל הרחק החוק ביותר שלי היה להגן על נשים מוכות. במשך שנתיים בלחמתי להעלות את הנושא על סדר היום. כשכבר הגעתי לרבר עלי - התחילו קריאות ביניים ופרצה מהומה. לא נתנו לי להוציא מלה. התחיל צחוק, וזה נמשך לאורך כל הנאום שלי. ואז הציע שלמה הלל להוריד את זה מסדר היום. טענתו הייתה שאין בכלל בעיה כזאת, וגם אם יש, זה במימרים לא לאשטוכוס. כאן הוא הדליק כבר אור אדום אבל אנשים, והם הסכימו להעביר את זה לוועדה כדי לרונ אם בכלל יש בעיה ומה הם יממרים. הוועדה ישבה כמעט שנה. העצב הוא שאין עתונאי או עתונאית לא חקרי בנושא. להיפך, בעתונאים הופיעו כותרות כמו 'גם נשים מכות את בעליהן', אבל נשים התחילו להתקשר אתנו, להתלונן."

מרשה פרידמן הרגישה שהיא מבוכה זמן בפוליטיקה חשיטה, לרעתה, אינה מאפשרת מהפכות מבפנים. צריך לעשות את זה מכוח. ברחובות. לציור דעת קהל או קבוצות לחץ על הפוליטיקאים. ב'57 פרשה מהסיעה. "זיה קשה לי לעבוד עם שולמית אלזני. היא ניסתה לחסום לי את הדרך. היא פחדה שאני בונה לעצמי קריירה פוליטית, ובצורה המסורתית של אשה נגר אשה חסמה לי את הדרך". לקראת הבחירות ב'77 החליטה והתנועה המפניסטית לרוץ עם מפלגת נשים עצמאית. "היתה הרגשה חזקה שאנחנו עושות היסטוריה. הולכות על הלום משוגע לגמרי הבנו על ארבה חזקה בינינו ושיתוף פעולה חזק. היה לנו זמן שידור ברדיו ובטלוויזיה. והוצאנו בתונים לעתונות. על אותו הנשים המוכות, מיספר הנשים האננסות, שבר של נשים וכל זה. זו היתה הפעם הראשונה שביכולנו לפקק על מה שהופיע בעתונות בשמנו. המפלגה נבחרה ב'6000 קולות, פחות מן הדרוש למנס אתה."

זה לא הפריע להתארגנות המפניסטית המרשימה שהחלה ברחבי הארץ. בחיפה הקימה קבוצה קטנה את המקלט הראשון לנשים מוכות. לאחר מכן בהרצליה בתל-אביב חוקם מרכז סיוע לטרבנות אונס, בחיפה חוקם המרכז "קל האשה" שכלל נחות לטימכר ספרות מפניסטית, ספריה וארכיון, במרכז הזה ניתן יעץ פסיכולוגי לנשים וכן הדרכה בענייני משפט ובריאות. נערכו גם חוגים להגנה עצמית ולתיקונים בבית. מרכז רומה חוקם בתל-אביב חתת השם "צאנה והאינה". פרידמן:

"יוצאת דופן לטוב ולרע"

שולמית אלזני אומרת שמרשה פרידמן היא "אשה יוצאת דופן לטוב ולרע". עם דעות בוררות, לוחמת חריפה על דעותיה, ממניסטית קנאית שבזמנו יצרה תפיסה, אבל ספק אם ממניסטיות ישראליות ילכו עם חקו שלה. הוא קווינו מדי להבנה הישראלית והשמרנית. התורה דון לא אחרת המושכטואלס ולשכיות. האם החייתית בלגו ובזו לחותה הממונה יש לו ביקורת עלול בלגו בדברים אחרים. היא לקחת עליו טרנס לבנסה. בלערי לא היה לה שום סיכוי, כאשר ורה עם דעות כמו שלה. היא לא יכולה לבוא בטענות עליה. איש לא היה מעלה את חזותה המנית שלה, לולא היתה היא עצמה עושה לה מובן. זה דבר ששייך לחתום צנעה הרע, ואני חסידה גדולה של צנעת הרע. כשאדם נרף בגלל חזות המנית - תוכנית לעמוד למינו. אבל כשאנשים מספרים זאת בגלל אהבת החשיפה, זה כבר משנה אחר. וכשמבחינו על זה בראש חוצות, הרי שממנים החייתיות. בדיוק כמו עם ציצייליה. אבל כן הכל, מרשה פרידמן יכלה לעשות מה עבדה. היא משוט החייתיות מהר מדי."

אני אבנרי "בעיניו אין שום גוי בעובדת היותה של מרשה פרידמן אשה לסבית, או גבר הומסקטואל או כל נטיח אחרת מסוג זה. התייחסתי בשעתו רק לעובדה שבתנועה המפניסטית, שאני חסידה חמושבע, יש ללסביות חלק כל כך מרכזי עד כי דומה למעמים שהתנועה המפניסטית במקומות מסוימים בעולם היא ביטוי מולטי ללסביות. התנועה המפניסטית בישראל לא עלתה על דרך המלך. ואולי זהו אחת הסיבות לכך שבשעתו היתה ללסביות השמעת יותר עליה. אני רואה במהפכה המפניסטית את המהפכה העיקרית של המאה ה'20. וחבל לי שעניינים שאין להם קשר לכך, כמו שיגאת גברים של כמה מחנשים, משבשים את המאבק. אשמח אם מרשה תחזור. אני מעריך אותה. אעזור לה ולתנועה המפניסטית בכללי."

מאז פעיל: "יושבתי ליד מרשה פרידמן בבוסת שלוש וחצי שנים על אי שלא הייתי באותה תנועה. זה חבל מאד. ממנו למדתי את האמלגמים החשובים של האידיאולוגיה המפניסטית. מצאתי את עצמי מסכים עם דובס. ייתחתו אליו דרך איך. הצעקרתו שהוא תלשה מהחיים המולטיים. היא חשה וזע זר. אמרתי לה הנשם ותנו לטעון שהבעיה המפניסטית תהיה חשוכה רק כששאר העמות, כמו שלום ובעתון, יתחוו. אבל זו טעות. כי על רעיונות שיתוניים צריך להתבסס כל חזון. לא לחכות שבעיה אחת תתור ואז לסלף בעיות אחרות. על מרשה אני יכול להגיד שלעיתים נדירות נמשות דרכיו עם אדם שלומדים ממנו נכס"

צדו צדפתו: "חיאטון" זה
דיקטטורה. אדם אחד חייב
לקבוע לכולם מה לישון
בדמיוני אני דואר בדיוק אף
זה צדף להיות. יש לי סבלנות
עד שהאחרים מנינים בדמיונם
בדיוק כנוונתי. אבל אם
מישרו לא מבין אותי כמה זמן.
אני מוצע את הקורס.

איש קטן דאוג איש מצליח שחי לבד
ואישותו הפרטית מוצלחת אם
היה בוזר בכך, היה יכול לעשות
מסופר חיו מלודרמה סוחטת
דמעות. כבר שנים הוא קשור לחוב
מופגי הכידול שמועלים בארץ.
דבוק לשולל חוזר. צדוק ("צד")
צדוק, הבמאי, יוצא מחור
לבכור "אירמה" בתחושה של מיכח
הוא. הצלחה או כשלון, הוא
החווה אחם מושולי
מלבני בבמה.
מאחורי המוח אדמו
עלומים, שמואל חזמו

46 ספרות

הוא אדם קטן דאוג איש מצליח שחי לבד
ואישותו הפרטית מוצלחת אם
היה בוזר בכך, היה יכול לעשות
מסופר חיו מלודרמה סוחטת
דמעות. כבר שנים הוא קשור לחוב
מופגי הכידול שמועלים בארץ.
דבוק לשולל חוזר. צדוק ("צד")
צדוק, הבמאי, יוצא מחור
לבכור "אירמה" בתחושה של מיכח
הוא. הצלחה או כשלון, הוא
החווה אחם מושולי
מלבני בבמה.
מאחורי המוח אדמו
עלומים, שמואל חזמו

هذا من الأصل

עור כוכבים

מאת קתרון בונים צילומים: "נאמא"

לכוכבי הקולנוע והבידור יש כיום כתובת צרפתית חדשה לעלייה לרגל. "שאטו דה לירוויל", מירתו של ז'אן פייר ג'סרואה המעצב להם מלחחותינור סופר יוקרתיות ויקרות אותן הם מציגים בין קאן לסנט-טרופה, גיבה ללונדון, מוקי לבוורליהילס

ז'אן פייר ג'סרואה עם לירוויל גריי ("דאמא"), הרכבתה של סמלה בעיצוב.

ז'אן פייר ג'סרואה כאלח מסרואה לירוויל, מצי מודל מחולקציה הבאה שוב.

המעצב על רקע שמיים לירוויל במועדון ציר על רובוס.

החורף והסתיו אישית בירי יצור. ג'סרואה מעסיק 70 עובדים מיומנים במיוחד במלאכות עור עדינות. רבים מהם מאיווי אורליאן שתושביו והממו במשך שנים בתעשיית המפחות.

בגרי העור של ג'סרואה נראים כיום בכל מקומות החילוי הנודעים ביותר - משאן ועד מסיטרוז' מלכת ועד לונדון, מוקיין ועד בוויליהילס.

אלה יצירות מבריקות, נועזות וישיקות מאורגן של אמן החושב בצבעים חזקים במיוחד, ומשלב במגרים שהוא מעצב מסיקים יוצא-דופן של רשמן מיוחדת במומים אחרונים ומעורר-החושניות.

הממשש כחידוש צלוגה, משקיה על האורות ומרוהם בכורסאות "צאלי" ובכסאות יצור של "לה קרבוניה" מעצב הבית במסגרת קלאסי מסורתית, כאשר לכל חדר אומי שונה: סגנון לואי-הרנן, הסגנון המודרני של לואי-הרנן, סגנון רבים של יער, שהשתייכה בעבר לאלמנטו של קולוני (שאינה בה את העיר והבית) וכן למרשלים מצבאו של גוליאן והאשה.

העשייה שלו מסרייה זו, והגדלה בחתומה כשמוכרת מיוחדת עוסקת בקישוריה מכללה שבוועדי אופנה מכל העיר העולם, ספרי אמנות והשיר הערבי וישר-סר. אומי אומי בנשיא לשהחורה העל העשים 250 יצירות בכל שבוע.

הגרול, אומי וז'אן פייר ג'סרואה נכניעות. לפני שבע שנים עזב את מסיטרוז' והיום יש לו דירה מפוארת בפאריס, אלס את רוב זמנו הוא מבלה בלירוויל, טיה מן המאה ה-16 המוקפת ונעמים רבים של יער, שהשתייכה בעבר לאלמנטו של קולוני (שאינה בה את העיר והבית) וכן למרשלים מצבאו של גוליאן והאשה.

העשייה שלו מסרייה זו, והגדלה בחתומה כשמוכרת מיוחדת עוסקת בקישוריה מכללה שבוועדי אופנה מכל העיר העולם, ספרי אמנות והשיר הערבי וישר-סר. אומי אומי בנשיא לשהחורה העל העשים 250 יצירות בכל שבוע.

העשייה שלו מסרייה זו, והגדלה בחתומה כשמוכרת מיוחדת עוסקת בקישוריה מכללה שבוועדי אופנה מכל העיר העולם, ספרי אמנות והשיר הערבי וישר-סר. אומי אומי בנשיא לשהחורה העל העשים 250 יצירות בכל שבוע.

העשייה שלו מסרייה זו, והגדלה בחתומה כשמוכרת מיוחדת עוסקת בקישוריה מכללה שבוועדי אופנה מכל העיר העולם, ספרי אמנות והשיר הערבי וישר-סר. אומי אומי בנשיא לשהחורה העל העשים 250 יצירות בכל שבוע.

הכרזת אל-אחיל

פתיחו אולמי השמחות הראשונים
שבעה כוכבים

אולמי' רוסאנס ג'ו ע'י' ג'ע' מ' **ללאם בער** (דערן פ'ינר תפוצות ישראל' א' ג'ע'י'י'ם (ט' 145964 א'ר)

לאכול בחוץ

געגוועזענע נוסח איטליה

במחבת אצל גרעון: אין
ומרות, יש דוים (צילום:
שמאל רחמני)

תאמרימ'א כמה שאנחנו מונע'נים למסד'ק אס'ל ק'ת. וכמו שא'ן ל'ר ארצ'ו הקט'נה מסד'ק אס'ל'ק'ת. דר'וי'ה לשמ'ר מוע'ט לפע'ט א'ת'ה, מ'כס'ת'ה מ'ש'ר בר'ש'ת צ'ר'י'ה, א'ן כ'ב'ר ו'ן י' ק'ר מ'ר'ת'ה א'ת'ר'ה ש'ב'ל ש'ל מ'ש'ר'ה.

מ'ש'ר מ'ה'מ'ר'ל'י'ש' ש'ל'ן ד'יו'ח ל'נו ל'א'ר'צ'ו'ע'ל 'אס'ל'ק'ת' ד'יו'ח ש'צ'ח'ת'ג'י'ב'ק, ת'ר'ו'מ'ה - כ'ן א'מ'ר - ש'צ'ח'ת'ה מ'ת'פ'ת'י'ה, ב'א'ן, ש'ע'מ'כ'ן. א'ן מ'ש'ר'ת' א'ן ד'יו'ח מ'כ'ה'י'ן, מ'ל' ל'מ'ו'ר נ'ג'י'ן מ'ן א'ן ק'ד'ר'י'ש' מ'צ'ו'ר'י'ם כ'ן מ'ל' ש'י'י'ת'ת' כ'ב'ר'ה ק'ד'ר'י'ש'ת' ב'ל'ב'י, ה'ז'א'ת' כ'ע'ר'ו'ן מ'ז'ב'ל, ל'יו'ר' מ'ר'י א'ס'ל'ק'י'ת' ת'ג'ו מ'ב'ר'ו ה'ז'א'ת' ב'א'נ'ס, א'ל'א' ש'מ'מ'ב'ר'י'ח'ת' ה'ז'ל' ב'ת'ו'ר'ה מ'כ'ס'ת'ה ב'ל'ב'י. ה'ז'כ'ל 'אס'ל'ק'ת' ה'ס'ב' ע'ל'ע'ל ג'מ'ה, ש'כ'א'י'ם מ'ק'ו'מ' כ'ן מ'י'ן י'ק'ו'י'ם י'מ'ר'ו'ת' ל'א' כ'י'ס'י.

אוקיי, מורדב במסעדת דרים
שפריים תלכאביב, ברובד ודקוק פנית
ודרייחידהד לאמורדב, אף מי בתפרסיה
ותורו הדריס ופרי דים, הוסיפה
המסעדה מנהל מכללים מהמממש
אסליקו ושינתה את המסעדה
"פירמו" וישיבים בחוץ, על המסעדה
ותחת לכיסוי אבריו, ומגאנים ממש
ותור "הסטר" על המנהל והמנהל
לפני הכל הובא לשיטולנו מין
מסעדה פזון - מסימה מרייה, במשה
ומסדוק. תעבון יצייז אמיוי
וייכונותו על שיטולנו, כל אשר תה
יכילי מוסלם קציץ בשר בקר, עט
סמן כמן חור אוור עושון, טעם מעולה
ורמה מיוחדת, לאורכן מן חורטילי
סאו קציץ בשר, אור בחיליכלי שנה
עוטוב על מסיס על שטמה, לאורכן
מסעדה פירמו - כשחורטילי אוור על
מסעדה מתוקה, בגינת פרמון
למסון מושון, ששורמשהו, טעמן
מסעדה מנהל עט עשיל כיליון (מסעדות
המסעדה) - נתח על בשר מעולה
על כהמנהל ואמיויכילי ביטול קצר
למסון מן מעולה ותמנהל קציץ
על כל מעולה מהמסעדה הנהל
דיווח האדוני, עשירון מובל
המסעדה אסליקוילי-תורמשהו-תחת
מסעדה ברמהה הנהבד או תחת
הנהל מן קציץ קרומותיו, שהמסעדה
אסליקו - מסיס יגידו, עט אוור
רמהה

三子同堂

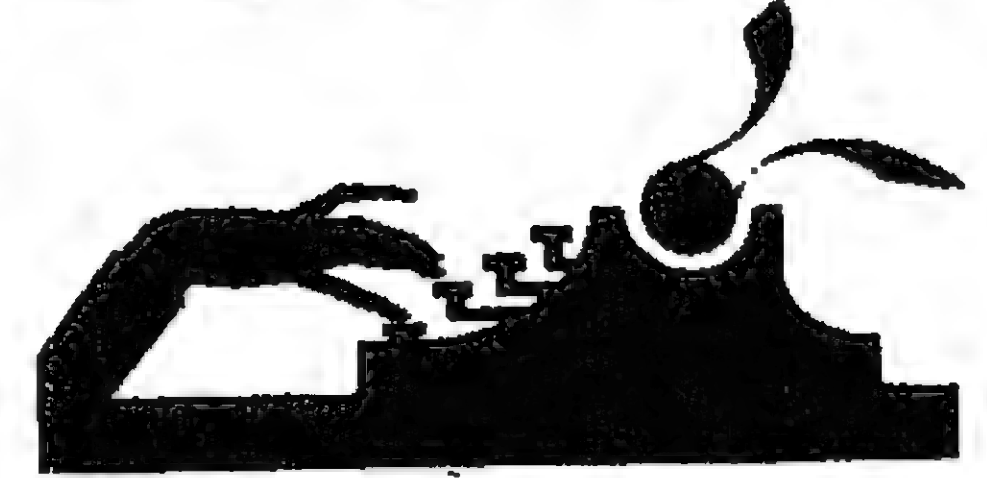
[illegible][illegible]

תנובה באילת

מ שמיצים את מסעדות אילת
בבניית מחירי־דעת יש בהן
כאלה שההשמצה לגביהן רל־
וונטית מאוד. אבל יש אחרות,
כמה מהן דווקא במלונות החרוים, שמחזיקות

هذا من الأصل

חיים ואוהבים

הוועידה בה הוחלט לא להחליט

הקונגרס. היא היתה מוקפת בחומת שומרי ראש. נשיאת הקונגרס הפועל ממוזר בילין היתה גברת בראון האוסטרלית. "יום הראשון צבתי את עצמי למראה אולם הקונגרסים של הקרמלין. במשך לא האמנתי שאני אכן יושבת במקום הזה".

העבודה בוועידת החזירה את אורה ונמיר למציאות. היא הופיעה בוועידה לשלום ולפירוק הנשק. חייקה גרוסמן הופיעה לזכריות לאומיות והגדרה עצמית. בשתי הוועידות נערכו, במקביל, התקפות מצד הנציגות הערביות, כאשר הבולטות ביניהן היו דווקא המצריות.

כשנאמתי, יצאה הנציגה המצרית מהאולם באופן הפגנתי. ההתקפות הופיעות עליו היו מצד הלבנוניות - כאילו אנו שובאנו עליות את אסון חיינה. בקונגרס השתתפו עשרות משלחות ערביות בכללן פלשתינאיות, שכולן נעזרו בשגרירים ובאנשי הסברה ויחסי ציבור של שגרירותיהן במטוסות שסיפקו להן גאומים מוכנים. הישראליות פעלו במתכונת מצומצמת ביותר, עם התשתית הסברה שלה שרובאן מן הארץ.

נמיר מודה שהאפקט ההסברתי שאף לאפס. כמעט שלא היתה התעניינות. אבל היא מרגישה כי מצד המשתתפות הסובייטיות לא היתה שום התקפה על ישראל. היא בשל היותן "מכונניות אורחיות" וזה היה כנראה מכון ריוח. "בכלל הסובייטיות היו כה טורדות ועסוקות בטיפול בכל אלפי הנציגות, עד כי אולי לא נותרה בהן 'נשמה' למשהו אחר".

הקונגרס נגנעל בסעודה מרשימה שמוקדסה בהוכנות משמלת בריית המועצות. "התכנון 3000 נשים באולם בן מאות שולחנות. כל אחת קיבלה לידה את מספר שולחנה. בהגיען לשולחן גילינו, בגד שני מאחוריה, כי אין כסאות סביב השולחן העומם מכל טוב: מקוויאר וריגים ועד דובובניגס ומאפה וגבינות וכאשר סימנו את אורכלנו בעמדה - והחילו להגיע המגשים עם הבשרים".

בין לבין המפגשים עם יהודים, בכללם אידה טורל, קשרה גמיר את החושים לקראת הנסיעה הקרובה לברית המועצות בחורש הבא, כאשר המכרלים של מפלגות העבודה, מפ"צ וכו' היו ח"כ חיים רמון - יצאו לנהל במסוקות דיאלוג בנושאים פוליטיים עם משלחת סובייטית. עד כה הוגדרו גמיות של ישראלים לנשיאות הקונגרס לברית המועצות רק כ"ביקוריים". התאמנם דיאלוג אחר יבשר את האביבה

אבל זו היתה כאמור מגת הפרפרת. ההישג המרשימ של המשלחות הישראליות, שכללה 16 נשים מהן רק שלוש "ציוניות" ח"כ נמיר, ח"כ חייקה גרוסמן וד"ר נירה אורחין, מוכרית אגודת הסופרים (חיפה) - היה ההדפסה שנמסרה כבר כפתחית בוועידה, כי לא יוצנו בה שום גיירות עמרה ולא תתקבלנה בטופה שום הוללות. בהחלטה לא להחליט היתה גם משום היענות לבקשתן של הישראליות, שהוגשה עוד לפני תחילת הקונגרס.

"היתה שם שליטה מחלטת של מדינת ערב, וידענו מראש כי טובה לא תצמח לנו מן הוועידה הזו. או כבר התחלה היתה לטובתנו, וזה חושב טוב יותר ממה שקרה לישראל בוועידות הנשים בניירובי ובמקסיקו". כך נמיר.

"נושא הקונגרס היה 'שנות האלפיים, בלי מלחמה ובלי נשק גרעיני'. מאחורי הגיעה משלחת של 150 נשים; מקנדה 108, את כולנו שיכנו בשני בתים מלון ענקים, אחד ליד ה'הגנה' השלישית הציונית עברה נוספות במגששים מרגשים עם יהודים. הוועידה נפתחה בגאומים של מובאל גורבצ'וב. מויכל המפלגה הקומוניסטית בברית, אשר לפני שמפנה לחלק הפוליטי-סובייטי שלה חלק שבחים למשתתפות, נוסח 'אני כה שמח להיות בחברתן של נשים כה חשובות'. 'גם שם, כשגברים מחליקים לנו מתנאות לא ענייניות, אני מרגישה לא בגלל. מודה נמיר. יאמיס גורבצ'וב בינה כנשיאת הכבוד של

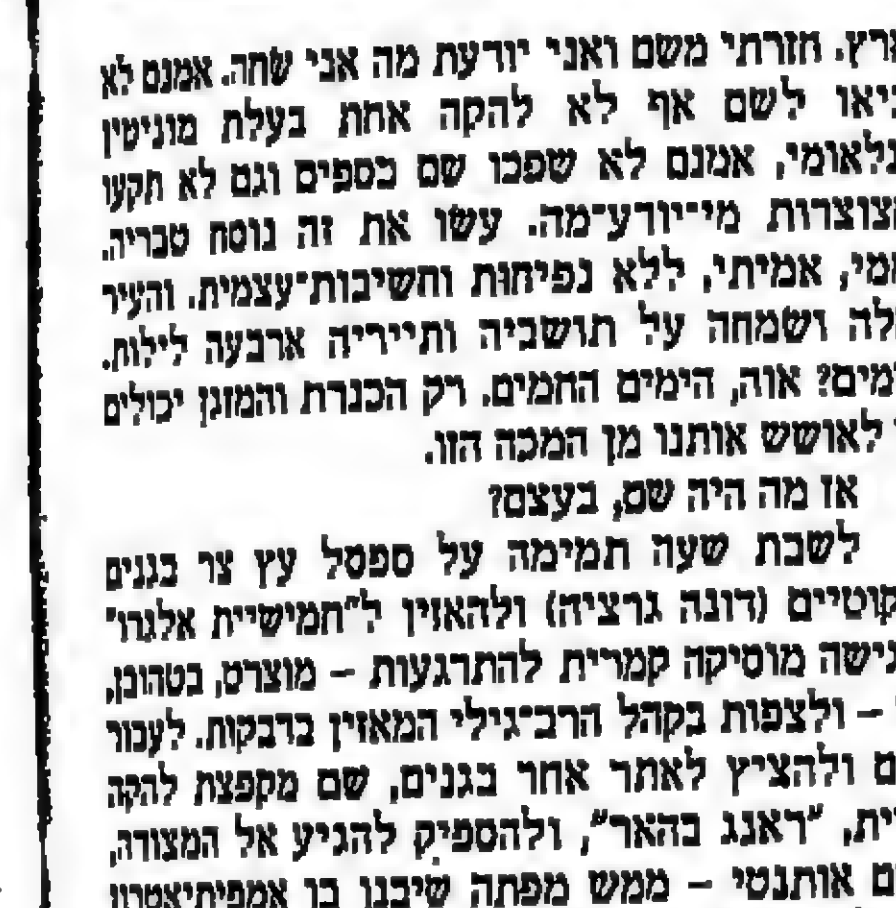
ליטוף לטבריה

טבריה זה לא רק דגי 'מושט' מוגננים על השליל. טבריה זה לא רק חמי טבריה וכל הדיחות על אשתי-שנעטלסבריה נאו לא נסעו. וכו'. טבריה זה לא רק קבר רבי מאיר כעל הנס, התחרות בין הלוגרלוג חוף מזה, החום המיק, והכרבת שאין שניה לה שאלפים רבים שמם עליה מצור בימים אלה. טבריה, אחת לשנה, זה גם המסיונר הכי מקומח

ח"כ אורח נמיר ומלווים ויסיים באולם הקונגרסים במוסקבה.

פנטהאוז וואל לב

בארץ, חורתי משם ואני יודעת מה אני שלה. אמנם לא הביאו לי שם אף לא להקה אחת בעלת מוניטין בינלאומי, אמנם לא שפכו שם כספים וגם לא חקטו כחוצצרות מיידעיהם. עשו את זה נוסח טבריה עממי, אמיתי, ללא נפיתות וחשיבות עצמית. והיה צהלה ושמחה על תושבות ותיירות עצמית. והיה זה האישות, אור, הדמים החמים, רק הכנרת והמונן לילית. היו לאושש אותנו מן המכה הזו. אז מה היה שם, בעצם?

לשבת שעה תמימה על פססל עץ צר בננים הסקטיים (רונה גרציה) ולהאזין ל'המישיית אלנו' המגישה מוסיקה קמרית להתרועעות - מוצרס, נוסטרו, וכו' - ולצפות בקהל הרבני-המאזין בדבקות. לעמוד משם ולהציץ לאתר אחר בננים, שם מספקת להקה הדרית, 'ראנג באר', ולהספיק להגיע אל המצודה, מקום איתנו - ממש מפתח שיכנו בו אשתי-אסון טייל קיסריה - שם להשתרע על הרשא, עד אז ערב, ולצפות בלהקות הריקוד בת-שבע 2 וענבל כרביעות החמר הגרעינית המצונית 'קולן' ותחומות לאו כיג באגר מליצור האחר עם מרזח מן 'הבושים' העבריים.

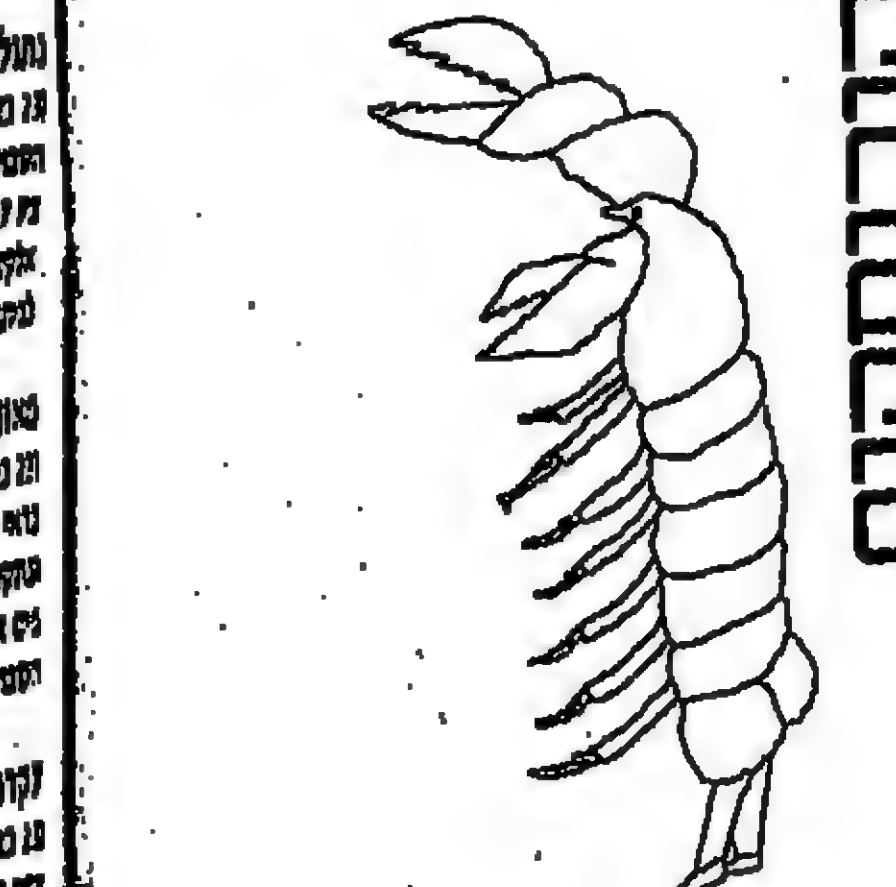
עוצמים דרגע את העיניים ונרמה שאם בני-ארצילינס, עוברים באחת בבוקר למרחצות והולכים בעקבות צלילים של קרנאל ושל מוסיק רגא, והנה שוב הפתעות תזמורת ולהקידות עם קהל המוכרס מקיבוציניקים, חיירים וסובייניים צוחלים, ועוללים ממימים בעגלות. ושוב את עוצמת עין ומרמיית את לא פה את באי הדרום. תחת עצי הקוסקוס...

אבל אני בסך הכל בטבריה. טבריה של הבריות על 'אשתי' ועל הקפטיה, אחת טבריה של חוכה בכור הוויץ בין ערי ישראל ואפילו היא עושה שנה אחר שנה מאמץ להיות רשומה על מפת המסיונריות - אנתנו עדיין לא נותנים לה יו קריס, מפני שזו סכס - טבריה, וזה לא פיר.

ק"ל למצוא אשה שתהיה נשוי לה

באשר, אבל קשה מאוד למצוא אשה שתוכל להתגרש ממנה בכבוד. אנחנו זיק מדבר באותו כותון השמור לעצמם שנרמה להם כי כל הדברים מחלים להתרחש רק ברגע שבו הם הגיעו לפרשת זרם מסיימת בחייהם.

גליה מחיבה, כוכב הראש של הצעיר בן 25 שם חן בעיניה, יש בו איזו תמימות ילדותית שהוא מנהל לחסות מאחורי בכתון 'גבר' כביכול. מרבית ימייה גילה את האהבה. גילה את הנשואים. גילה את הדיחה. עכשיו הוא מבקש לגלות חבל ארץ חדש, וזה מהקשה השלישית אל הצטננותו כדי לספר על זאת הנה, ועובדה את הבית. זה עדיין מרתית אותו. נמקום לזכר עם סבא רציני, בעל עסקים מצליח והעני את עצמו בכחכות לעני דוים, יש בכחכות הזה

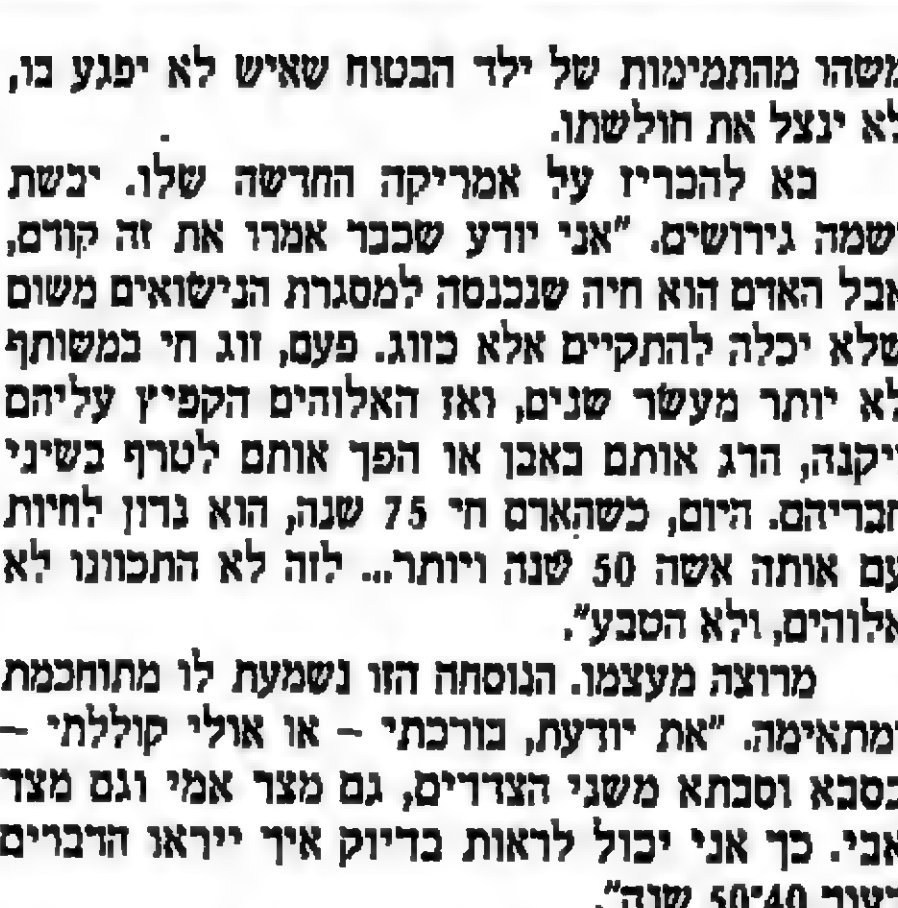
תחזית לשבוע שבין 17 ל-23 ביולי

סרטן (21 ביולי עד 22 ביולי) חומת מכרם עסקים בליילי אצלכם תעלה עכשיו יפה וכלכל. חשבונו בדאי לשלב בלויים עם עסקים. בימים אלה צפויים לכם חוצאות דמויות בשל קנות חסונות. מחשבי דירות צריכים למעול עכשיו במחזרות.

אדיה (23 ביולי עד 22 באוגוסט) חקידו למלא הבטחה לילד לגבי בילוי כלשהו. ושינות וטוליים יסגו לכם עכשיו תנאה ותועלת. אתם מטיבים להתבטא במימים אלה, בכתב ובלישנה. אבל וסו לחיות יצירותיים במקום לחיות ביקורתיים.

עזר (21 ביולי עד 22 בדצמבר) שם קוים עסקים עכשיו על חפץ בידות הקריינות. וסו מנסים להיות וללכת לאורחיהם הברית. וסו מנסים להיות וללכת לאורחיהם הברית. וסו מנסים להיות וללכת לאורחיהם הברית.

פנטהאוז וואל לב

משוה מתממיות של ילד הבטוח שאיש לא יפגע בו, לא ינצל את חולשתו.

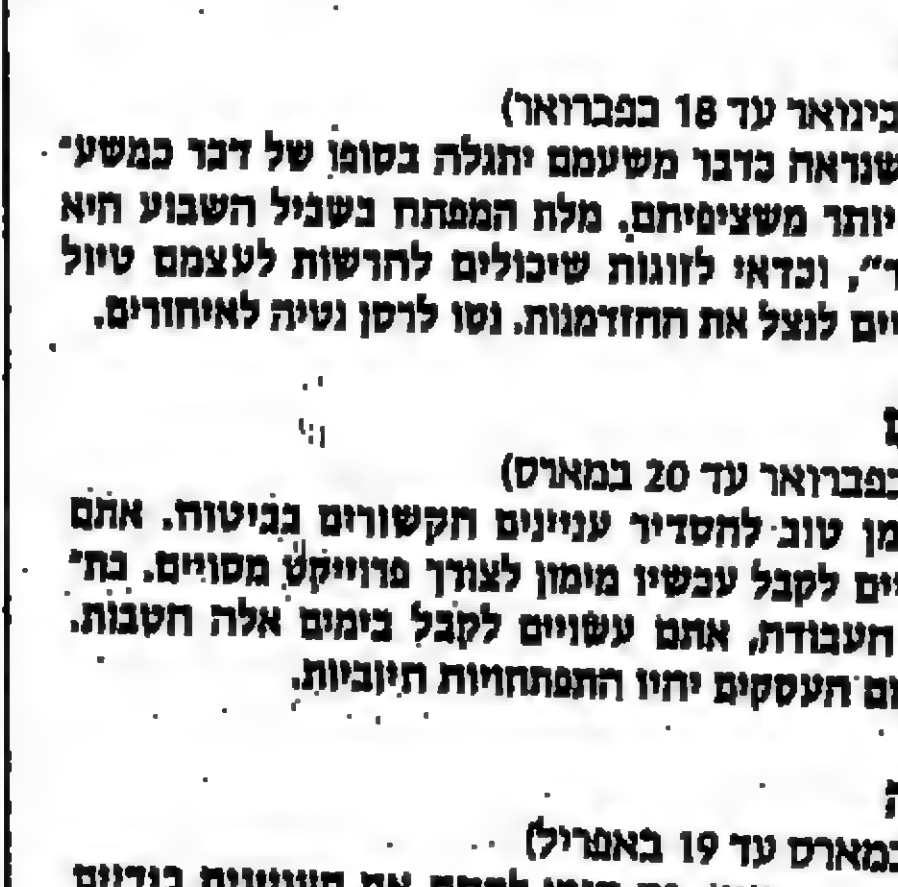
בא להכריז על אמריקה החדשה שלו. יכשת ושמה גירודים. "אני יודע שכבר אמרו את זה קודם, אבל האדם הוא חיה שנכנסה למסגרת הנשואים משום שלא יכלה להתקיים אלא כזוג. פעם, זוג חי במשותף לא יותר מעשר שנים, ואז האלוהים הקפיץ עליהם יקבה, הרג אותם באבן או הפך אותם לטרף בשיני הבריות. היום, כשהאדם חי 75 שנה, הוא נרין לחיות עם אותה אשה 50 שנה ויותר... לזה לא התכוונו לא אלוהים, ולא הטבע".

מרצה מעצמו. הנוסח הזה נשמעת לו מתחכמת ומתאימה. "את יודעת, בורכת - או אולי קוללת - סבא וסבתא משני הצדדים, גם מצד אמי וגם מצד אבי. כך אני יכול לראות בדיוק איך ייראו הדברים בעוד 50-60 שנה".

אמנון זיק חביב על גליה. יש בו רעב תמים לחיים. שיך לאלה שהיא מגדירה אותם כימי שרואים שטל על הספסל, והירות - צבע טרי, ודווקא יגע בצבע, לראות אם הוא באמת טרי... אהבת את הסקרנות שלו. את הוצרן שלו לממש כל דבר כדי לרעת שהוא יקים. את החושניות. כבר מזמן עברה על מערכת היחסים המוכנה בין אמנון ואשתו יעל. כפי שאמרה לאורי: "בסך הכל הבן-אדם לא ממחרר עם עצמו. יש לו אף אחת סיבות לסבל מעצמו, מפחית מחוסר הכחחות שלו, מהספרטנציות המסוכנות. וכשאדם כזה לוקח כניגו - הוא מכפיל את הסיכונים".

גליה ידעה שאמנון בוחן כמו מרחוק את סיכויי

המשפחה המורויה שלו, את 'הזקנים המסורפים' של שמלמים אותו בשקטנותיהם אך אסור להתנגד. אמנון הוא פרי עולמם של שני הסבים שלו. מצד אביו הוא נושא דמות של סבא וסבתא שהתגורר לפני יותר מ-40 שנה. "עד היום סבא מנהגה כאילו רק אתמול לקחה סבתא את החפצים ואת הנה, ועובדה את הבית. זה עדיין מרתית אותו. נמקום לזכר עם סבא רציני, בעל עסקים מצליח והעני את עצמו בכחכות לעני דוים, יש בכחכות הזה

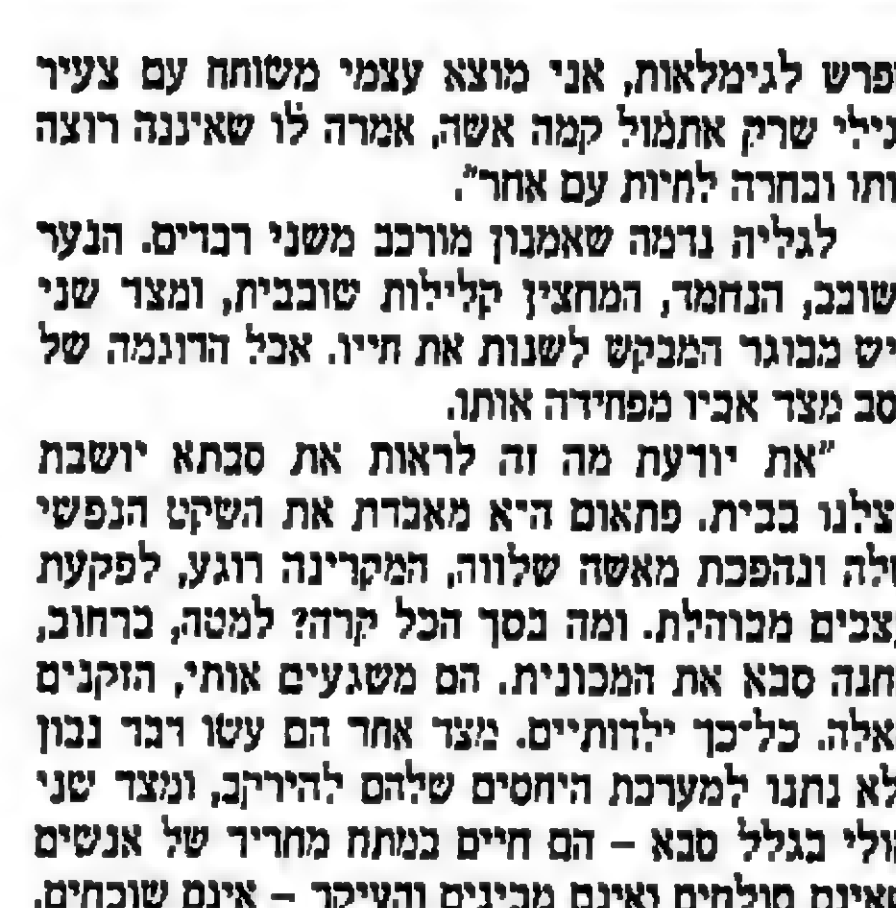
תחזית לשבוע שבין 17 ל-23 ביולי

סרטן (21 ביולי עד 22 ביולי) חומת מכרם עסקים בליילי אצלכם תעלה עכשיו יפה וכלכל. חשבונו בדאי לשלב בלויים עם עסקים. בימים אלה צפויים לכם חוצאות דמויות בשל קנות חסונות. מחשבי דירות צריכים למעול עכשיו במחזרות.

אדיה (23 ביולי עד 22 באוגוסט) חקידו למלא הבטחה לילד לגבי בילוי כלשהו. ושינות וטוליים יסגו לכם עכשיו תנאה ותועלת. אתם מטיבים להתבטא במימים אלה, בכתב ובלישנה. אבל וסו לחיות יצירותיים במקום לחיות ביקורתיים.

עזר (21 ביולי עד 22 בדצמבר) שם קוים עסקים עכשיו על חפץ בידות הקריינות. וסו מנסים להיות וללכת לאורחיהם הברית. וסו מנסים להיות וללכת לאורחיהם הברית. וסו מנסים להיות וללכת לאורחיהם הברית.

פנטהאוז וואל לב

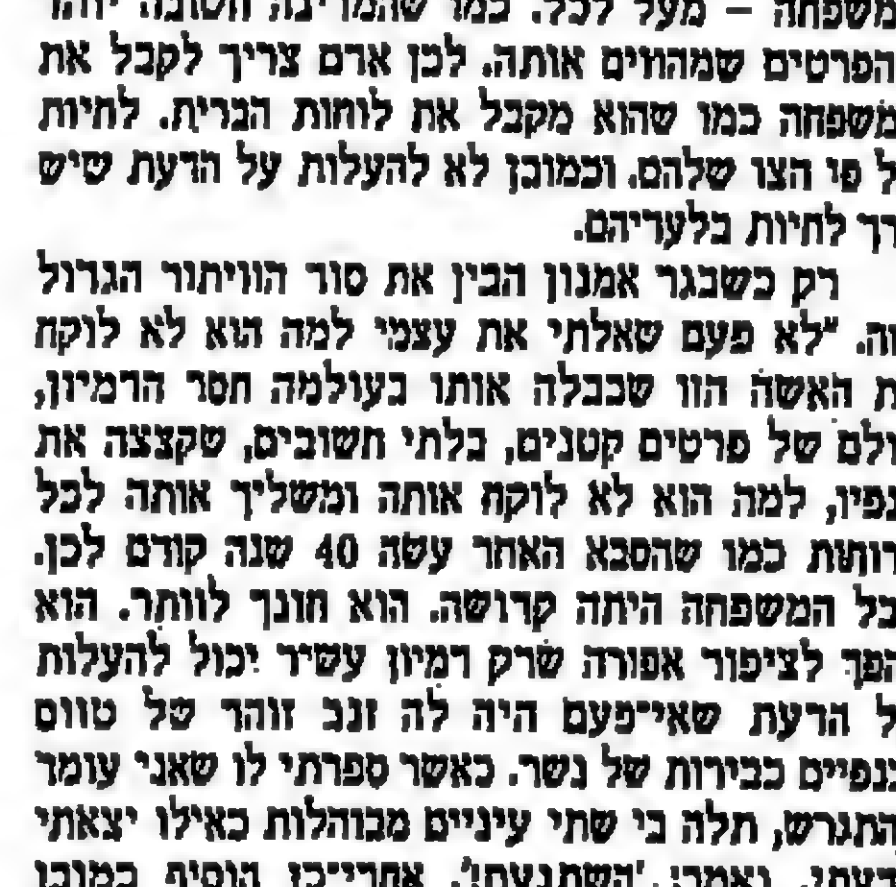
שפרש לגימלאות, אני מוצא עצמי משוחח עם צעיר בניילי שרק אתמול קמה אשה. אמרה לו שאינה רוצה אותו ובהרה לחיות עם אחר".

גליה נרמה שאמנון מוכרס משני דברים. הנער השוכב, הנחמד, המחצין קלילות שובביות, ומצד שני איש מבוגר המבקש לשנות את חייו. אבל הרומה של הסב מצד אביו מפחית אותו.

"את יודעת מה זה לראות את סבתא יושבת אצלנו בבית. פתאום היא מאבדת את השיטה הנפשי שלה ונהפכת מאשה שלווה. המקרינה רוגע, לפקעת עצבים מכוהלת. ומה בסך הכל קרה? למטה, ברחוב, התנה סבא את המכונית. הם משגעים אותי, הוקנים האלה. כל כך ילדותיים. מצד אחר הם עשו דבר נכון ולא נתנו למערכת היחסים שלהם להירקב. ומצד שני אולי בגלל סבא - הם חיים מתחת מחירי של אנשים שאינם מולחים ואינם מכינים והעיקר - אינם שוכחים. אם להתגרש כך, אולי טוב יותר להישאר נשואים".

גליה ידעה שאמנון בוחן כמו מרחוק את סיכויי

המשפחה המורויה שלו, את 'הזקנים המסורפים' של שמלמים אותו בשקטנותיהם אך אסור להתנגד. אמנון הוא פרי עולמם של שני הסבים שלו. מצד אביו הוא נושא דמות של סבא וסבתא שהתגורר לפני יותר מ-40 שנה. "עד היום סבא מנהגה כאילו רק אתמול לקחה סבתא את החפצים ואת הנה, ועובדה את הבית. זה עדיין מרתית אותו. נמקום לזכר עם סבא רציני, בעל עסקים מצליח והעני את עצמו בכחכות לעני דוים, יש בכחכות הזה

תחזית לשבוע שבין 17 ל-23 ביולי

סרטן (21 ביולי עד 22 ביולי) חומת מכרם עסקים בליילי אצלכם תעלה עכשיו יפה וכלכל. חשבונו בדאי לשלב בלויים עם עסקים. בימים אלה צפויים לכם חוצאות דמויות בשל קנות חסונות. מחשבי דירות צריכים למעול עכשיו במחזרות.

אדיה (23 ביולי עד 22 באוגוסט) חקידו למלא הבטחה לילד לגבי בילוי כלשהו. ושינות וטוליים יסגו לכם עכשיו תנאה ותועלת. אתם מטיבים להתבטא במימים אלה, בכתב ובלישנה. אבל וסו לחיות יצירותיים במקום לחיות ביקורתיים.

עזר (21 ביולי עד 22 בדצמבר) שם קוים עסקים עכשיו על חפץ בידות הקריינות. וסו מנסים להיות וללכת לאורחיהם הברית. וסו מנסים להיות וללכת לאורחיהם הברית. וסו מנסים להיות וללכת לאורחיהם הברית.

ח"כ אורח נמיר ומלווים ויסיים באולם הקונגרסים במוסקבה.

דניר

ההיטי הם לא בשמיים

מבצע קיץ בדניר
בחדשי יולי ואוגוסט
קנה אצלנו חדר-ילדים, הכולל
ארון (דגם 6100)
מיטה (דגם 15000) ללא נדנדה
שולחן כתיבה (דגם 3000 או 3100)
ספרייה (דגם 2020)
במחיר הנחה מיוחד
826
כפוף לתקנות המכרז המוצג
בתחילת דניר

בדניר תכננו עבורכם מעצבים ואנשי חינוך והיגיון חסאפשים ליליכם חופש פעולה ונוחות מירבית.

יותר מ-200 דגמים שונים בשלל צבעים מרהיבים, מאפשרים התאמה מלאה למבנה החדר ולצרכי הילדים בגילם השונים.

קו יצור ממוחשב - מחירי יחידים בארץ, חמרים מעולים (גם זה חלק) ונטייל של 26 שנה, מבטיחים רחמים באיכות וגיוון מעולים.

יפה צעיר ו... דניר

חנות המפעל:
ירושלים - דניר, בנין אחים ישראל, שלומציון תלמה 18, 02-244635 - תל אביב - דניר, הרצל 57, 03-824442 - דניר, בוגרשוב 26, 03-288711
עפולה - דניר, בית משיח רח' קהלת ציון, 06-596775
חיפה - דניר, חורל 59, 04-641401 - נתניה - דניר, חדר 2, אור חתעשית, 03-22975 - פתח תקוה - דניר, רח' חובבי ציון 18, 03-912614
הרצליה - דניר, סוקולוב 75, 052-82640 - באר שבע - דניר, טרומפלדור 39, 057-72416 - אילת - דניר, שירות החברים 127/2, 059-71641
מפוזים:
באר שבע - לב הרחוק, דרך חברון 4, 057-72711 - בני ברק - מל רחוק, יבוסטוקי 03-799158 - ורשת תנועת כל-בי בחברת וארץ

מר בידור

עובדת, כי לא היה לי יותר כוח לקנות. ואני הלמתי להיות שחקן קלאסי גדול. זה מה שלמתי מנסיון. אין לי הכשרה או השכלה בשום תחום. ובשהתחלתי להעמיד פומנים לא היה לי שום רקע בתחום הזה. אז כל הזמן אני מכירה תיאטרון לא מעניין אותי. כאילו לא רוצה לבוא במגע עם הגעגועים האלה. אני לא רוצה תיאטרון, אלא אם כן יבואו ויציעו לי, אבל זה לא יקרה. אנחנו חיים בארץ קטנה שבה יש על כל אחד תוויות. אני מקווה שאם 'אירמה לה דוס' תצליח, טוויטוריו, יתנו לעור כמאים 'סריליים' לבנים מחותכים.

על איזה בעיות בולדות לא דיברת?

אני לא אוהב לרבר על הילדות שלי. גם היום הילדות שלי היא נושא בעייתי ולא מרוב בני לבין הורי. האשה שבניני היא אמי, לא ילדה אותי. הורי התגרשו כשהייתי חינוך, ואמא עזבה את הבית. האשה שגידלה אותי, אשתו של אבא, היא אמי לכל דבר. היא האדם החשוב ביותר בחיי. הגעתי להבנה הזאת רק הזמן האחרון.

יש לך קשרים עם אמך האמיתית?

כן, יש לי יחסים איתה, אני רואה אותה מדי פעם, אבל לא ריביתנו על זה מעולם עם הורי. עובדות חיים כמו שלך חייבות לעורר שאלות. מעולם לא חקרת את הוריי לגביהם חינוך שלך? 'מעולם' אף פעם לא וידענו על זה. הם גם לא יודעים שאני רואה את אמי האמיתית מדי פעם. עד היום אני לא יודע בדיוק מה קרה שם. אני לא מאשים את אף אחד בכולם, אני גם לא נוטה לשקוע בדחמים עצמיים. לא מחשט בדברים. אולי אמא הייתה צעירה מדי, מסובכת, ולא יכלה להתמודד עם הגידול שלי. אבל הנושא היה טאבו משך כל השנים. העובדה שאני מדבר על זה עכשיו מראה שאולי חל אצלי איזה שינוי.

אמרת לי שהייתם רוצים להיות הרטנר שלך. ויחירת על המשחה.

זה לא פתאום שאמרתי לעצמי בגיל 22 שכל חיי אחרי לבר. אבל היום אני אוהב להיות לבר. אני שלם עם צורת החיים שלי. אני מחכה לדגש שבו אניגו הביתה ואחיה לבר. אני מכעס לא מארח אנשים. הרי אם הייתי טובל מבדירות, היו מסתובבים פה כל הזמן אנשים. יש לי כאן מדי פעם רק גלישות עברות, וזהו. קשה לי להיות הרבה בחברת בני-אדם.

"היתה לי ילדות מרובלמטית. התיאטרון פתר לי בעיות. לא חיפשתי בו אהבה, אלא הכרה, ומצאתי אותה. הוא יושר לי את הגב. אח"כ הוא עיקם אותו בחזרה."

הגישה הזאת שלך לקשיים בחיים, מאסיינת אותך כל הזמן?

אני חושב שכן. אני לא מתעב על כשלונות. אין לי כוח לזה. אני הולך הלאה. לזה התכוונתי כשאמרתי לך שאני רוצה להיות חבר שלך?

אני ניקסר לאנשים שגנו לי איתם. זה כנראה מתחיל ממני. אנשים שאני מרגיש שאני יכול להיות ישר איתם, ובעקבות זה הם ישרים איתי. אני לא לוחץ איתם. אני יכול גם להתווכח ולריב איתם כלי שיעשו לי חשבוניות. אני לא מחפש דווקא את החכמים והאינטליגנטיים ביותר. זה מעיף אותי מהר. אנשים כאלה כמובן, אני לא יכול להתייחד עם מטוטטים, אבל יותר חשוב לי לקבל חום, ללי חמימות. שיהיה לי נחת קיבנטיט.

אם מי נוח לך?

יש כמה אנשים כבדאנ'ה שיש לי איתם מערכת יחסים טובה. אם כי לא אינטנסיבית. נפגשים לעיתים, תמיד נעים. נעמי שמר. היא האלוהים שלי. אני שולח פוליטיקה. שונא. לפעמים אנשים קובעים דעה לגבי אדם רק בגלל השמועות על הנטיות הפוליטיות שלו. אבל כשאני יושב אצל נעמי בסלון אני לא מדבר איתה על פוליטיקה. אני אוהב את גילה אלמגור. חזה אלברשטיין. אריק רוזנרד וואה לופטין. אורחלה גולדפינגר מהתלוויות. חיים סלע, מפיץ במועץ. וי הרבה חברים לאדם שמעורף להיות לבר. 'המפגשים החברתיים שלי הם לפי רצוני. וברד-כלל מחוץ לבית שלי'.

והא היתה רוצה ליד משלך?

כשהייתי צעיר זה הסריד אותי. אני אוהב ילדים. אבל ככל שאני מתבגר אני יודע שאני לי סבלנות אליהם. אני מודה עם ילדים, חור להם, וממה שאני רואה מסביבי, ברוב המקרים אנשים בביבים לרים לעולם כלי להכין את האחריות שהם לוחשים על עצמם. זה מכביש אותי מאוד. אילו היה לי ילד הייתי רוצה להקדיש לו את כולי, כי כך כדור, לדעת. ואני יודע שלא הייתי יכול. עם הילדים שלי אחותי אני לא יכול להיות יותר משעתיים.

אולי באומת התיאטרון הוא הבית והמשפחה. אתה מתרחם אל חנה לסלאו ומשך בקר כמו חבר אבוי.

יש לי הרגשה שהם יודעים שאני יודע. אני יודע מה הם יכולים. הם משלימים זה אצל זה את החסר. היא נותנת לו מה שיש לה ומקבלת ממנו מה שאין לה. והיפך. לפני שהתחילו החזרות, היה לנו יום אחד של צילומים. הם עזרו לא הכירו טוב כל כך. ואני בקשת משה שינשק אותה מול המצלמה. דעתי שזה הלחץ אותו מאוד. אבל היתה נשיקה - ומאחורי רגע דעתי שזה ילך. שתהיה כימיה נהדרת ביניהם. זה בדיוק שקשה להסביר. נהניתי לבנים את המצינו שלהם יותר מכל דבר. אני אוהב מאיננו לא ריבר על זה שפעם ראשונה אני מכניס תיאטרון. כולם יודעים שכולם יודעים. ואני לא גינשתי לזה בביתונו עצמי מופר. פחדתי. אבל עכשיו אני אתר לא גישאר אריש מול המצינו האלה. יש ביניהם רוסן על הכמה, רוסן מקצועי, עם הרבה אהבה הדדית.

גם כשכיל לסלאו-רבר 'אירמה לה דוס' היא מבחן. אם יהיו שם כשלונות, אם יהיו הצלחות, צרי צרפתי, כמא, יתוה אותם מירכזי חכמה. יש בו יצר התחבאות שמקל עליו את החיים. כפרימריה הוא ישנה מסנתנו וילבש שחור, וגם זה לא העיצוב כמאור. צרפתי אינו בוהמין, גם לא איש זוהר. יש לו פחד תהופי ממצלמות. כסלחיהה הוא מסרב להופיע אחרי כבורה הוא מתקשה לעבור להסקה תרשה. או לחזור הביתה, כיי לקרוא ספרים. הוא ממשיך לבוא להצגות, לתפוך כשחוקים. אולי להתמכר בהם.

אני חי חיים נורייים. זה אומר. כשהוא נכנס הביתה הוא מודיק את הסלחיהה בחר. חשינה, נגיש למטבח, מכין לעצמו כמה סנדוויצ'ים. אולי נגיש בג'נט שטג. חור לסלחיהה. הוא יושב שם כמא. תבוא שריש לעצמו. כמא נח להליא. משעת הכר קלטת את הגב כרוק כמקום שמעטרים בו כל מאבי העתה. ובוא מנחה.

הלמה אדמון

הלחמה 57

מועדון מטיילי מערב

פרטים: "מועדון מטיילי מערב" מערכת "מערב", דוד קרליב, 2, תל אביב, טל 439207-03
מחיר כרטיס: בין השעות 8.30 עד 18.00

חופשות וטיולים בארץ

מבצע באילת

טיסה הלוך ושוב לאילת + 4 לילות בבית מלון (ארבעה כוכבים) על בסיס של לינה וארוחת-בוקר.
במחיר של 390 ש"ח לאדם בחדר זוגי (בשני תשלומים).
תאריכי היציאה: 2-6.8

קיץ בירושלים

3 לילות במלון לרום בירושלים (חמישה כוכבים)
במחיר מבצע של 210 ש"ח לאדם תאריכי יציאה: 3.8

ארבעה ימי טיול ונופש באילת

30 ביולי - 2 באוגוסט

טופשבוט ארוך במלון מוריה באילת, חצי פסיון, כולל ביקורים בשדה בוקר, מצפה רמון, הפלמה ביאכטה מיה, ערב "מערב" וכי.

נוף קטיר

נוף מיוחד, ים כחול וחולות זהב, נופש באווירה מסורתית בשני סגנונות, בין התאריכים 5.8 - 26.7

כפר הנופש:
בזוגות משופרים עם שירותים צמודים, במחיר של החל 61.80 ש"ח לזוג ללילה (לינה וארוחת בוקר).

בית מלון:
החל מ-98.50 ש"ח לזוג ללילה (לינה וארוחת בוקר).

לרום קלאב הוטל - טבריה

חופשות טופשבוט (3 לילות) ואמצע שבוע (4 לילות) לינה וארוחת בוקר, במחיר של 214 ש"ח לזוג (כולל מע"מ).
תאריכי יציאה: 2.8, 3.8, 16.8

מועדון מטיילי מערב

פרטים: "מועדון מטיילי מערב" מערכת "מערב", דוד קרליב, 2, תל אביב, טל 439207-03
מחיר כרטיס: בין השעות 8.30 עד 18.00

טיולי קיץ 1987

- לגלות עולם נסתר עם מדריכי "נאות הכינור"**
- ★ **הורכיה - מערב ומזרח.** 10-18-19-20 יום.
 - ★ **יוגוסלביה - איטליה.** 16-18-19 יום.
 - ★ **יוגוסלביה - הונגריה - אוסטריה.** 17-18-23 יום.
 - ★ **פולין - הונגריה.** 15 יום.
 - ★ **ספרד - מורטוגל והמרינאים.** 15-21-20 יום.
 - ★ **ספרד - צרפת.** 16 יום.
 - ★ **דרום אמריקה.** 20-23-32 יום.
 - ★ **סמארי בקניה.** 16-19-23 יום.
 - ★ **סקנדינביה.** 18 יום.
 - ★ **המזרח הרחוק.** 30-37 יום.
 - ★ **טיולים בדגש מיוחד - לחובבי טבע, אמנות או תיאטרון.**

- ערבי הרצאות**
- ★ **ביום שלישי, 21.7.87, בבית ציוני אמריקה, רח' דניאל פריש 1, ת"א:**
 - 20.30 - **נוציה מלכת הימים - מהחוף היוגוסלבי ועד החוף האטלקי.**
 - 21.30 - **יפן - תרבות של יגודים.** מרצה: חיים שוטר.
 - ★ **ביום רביעי, 22.7.87, בבית הקונפדרציה הציונית, רח' אמיל בוטה, ימין משה ירושלים:**
 - 20.00 - **אנשים ומהגרים במזרח הרחוק.** מרצה: חיים שוטר.
 - 21.00 - **הודו ונפאל**
- כניסה חופשית. ★ הקהל מזומן.

סיור ירושלים בתקופת בית ראשון

- 28-29.7.87
- ★ **במות ומקדשים: גלגל, שילה, ביתאל, דן, ירושלים...**
 - ★ **ממלכות: ארם, עמון, אשור, בבל, מצרים...**
 - ★ **נביאים: ישעיהו, ירמיהו, יחזקאל, חושע, עמוס, מיקה, צפניה, עובדיה...**

- כהנים, מלכים, תככים וחורבן**
- אגודת "שרשים" שמונה למתן את חרשמה למיני מיוחד על תקופת בית ראשון בירושלים. המפגש יעקב בנחלים תולדות, תרבותיים ודתיים, המעצבים את אופי התרבות של עם ישראל בתקופה זו. ואת מושג הקדשה, המערך וההקדשה החברתית של התורה והחידושים המסורתיים בן ימינו יכלול גם סדרים בארבעה חומות לירושלים.
- ★ **גבי מכל ארץ - ארכיאלוגיה, תחבול לארכיאלוגיה, האול העבית.**
 - ★ **הרב יואל בן נון.**
 - ★ **ד"ר יואל זקוביץ - תחבול למקרא, האול העבית.**
 - ★ **ד"ר חננאל מאק - תחבול למקרא, האול העבית.**
 - ★ **מר אברהם מלמט - תחבול למקרא, האול העבית.**
 - ★ **מר ישראל קנול - תחבול למקרא, האול העבית.**
 - ★ **מר דוד רון - ארכיאלוגיה, תחבול לארכיאלוגיה, האול העבית.**
 - ★ **מר מאיר שליו - תולדות ישראל.**

- מבצע מיוחד לקוראינו הצעירים:**
- קייטנות-פנימיה בלונה-גל (לילאי 13 ומעלה).**
- 5 ימים של כיף באזור רמת הגולן והגליל העליון: שיט אבובים בירדן, טיול קיאקים בלגונות הוזאכי, סיורים לראש פינה ולרמת הגולן ועוד...
- 3 ארוחות ביום + כיבוד חצות. הסעודת מתל אביב, תנחית, חדרה ועפולה.
- מחיר: 320 ש"ח ב"4 תשלומים חודשיים שווים. ★ תאריכי יציאה: 2.8-6.8.
- ★ **הקייטנות מלאה במדריכים מנוסים ומסמכים ותחבול כולל ביטוח לכל משתתף.**

- טיולי יום ל"לונה גל"**
- מאק עשועי תמים והבידור הענק שעל חומה של הכנרת**
- ★ **מחיר לאדם: 37 ש"ח, כולל נסיעה וכוניסה לפארק.**
 - ★ **מכל ל"3 גרשמים - אפשרות לשני תשלומים.**
- תאריכי יציאה: 20.7, 21.8, 28.8, 11.9, 15.9, 22.9

סולם לשמיים

על פרויקטים מעין זה שהשמעתי עכשיו. כי שני הקטנים שבפרדוקס, כל אחד מגדיר את השני ומאפשר לנו - המכילים את הפרדוקס - להגיע לנקודת המיון. מה שקוראים באנגלית התמכרות. וזו נקודת השלמות. כך, לא היינו מכינים יום אלמלא היה לילה או ארבעה - אלמלא היה שנה.

"השאלה היא מה החוק אותי. עם השנים הלך קולה של סאניה ונמוך. שוב לא היה ברירי כדורי החזיק. מה שכן החזיק זו הצניעות המופלאה של האיש הזה השלמות שלו בתוך המשימה, חוסר הפשרות שלו. הוא לא נתפתה לשום דבר. לא פעם, כשהיינו גוסעים לארבעה, היו מתנפלים עלינו מן הטלוויזיה, ממש מתרעמים על כך שלא הורענו שהסופר ק. צנטיק נמצא שם. הוא תמיד סרב להתראיין."

האם חשש שאת מקריבה את חייו ימנעו חירות-החיים שלו, למען יוכל לעמוד בדת-החיות? "בהתחלה, הרבה מאוד שנים, לא חשתי שאני מקריבה. חשתי רק שאני מקבלת. היום אני יודעת שאת כשרונותי הקרבת ללא ספק."

שיר מנחם ספרה של אליה דינור, שיצא זה עתה בהוצאת "דביר". ההוצאה בה עובדת בתה דניאלה, שגם סילפה אישית בספר והביאה בכך הרבה שמחה לאמה.

האמצעי בבית בברכה (ועמוד 33)

"שמואל מורח ומגן נסלתי סרטים אינסוף על שמואל, סליים-סליים מערצתי הם נמחקתי וער, בישיבם בך אבקש עקבותי."

אליה: "הייתי כאן הוא של רשמקול. יש לי הטייס שלי, של חי. אבל על הטייס הזה וקלטת חיו של יואל, וכמו שקורה בכל סייפ, כאשר מקליטים משהו על הקלטת קייט - מוחקים את הראשונה. כך אני מוחקת נכונותו של יואל בחיי מחקת את הקלטת חיו. אני כל כך נמחקת, עד שאפילו אצלו לא מצאתי את עצמי. ועד כש גם בך אבקש עקבותי."

1976, במסגרת רחוב באמסטרדם, שידור אותה יואל לחיות את חייה, להקליט את עצמה על "הרמט" לי שלושים שנה מחייה, אמר לה, לופת את זרועה בכוח "אני מרגיש שאני חייב לך חוב, והייתי רוצה שהכל מן הרגע הזה הרא עשיתי חופשית לעשות לביתי. לעצמך. חסתי לא שכן רוצה, חשתי בכל העולם על רוחך. את חופשית."

אליה: "ממתי ברחוב בוזה בו, לא מכינה על מה

התפקיד שבחרו לנשמה שלי, בגלגול חיים המסומים שבו היתה מצויה כאחת ומן זה היתה עם יואל. ואת המשימה הזו אני ממלאת. אני עדיין לא יודעת טיפס מה התפקיד המלא שלי, כיצד ייראה להבא וטיס חיו. אני רק יודעת שאני לא כותבת יותר שום טקסט, אני קולטת את התמרים שבחרו בעבורי, ואם זה היה להיות קלטת טובה, אני חייבת את הריחוק המעורר של המשימה.

"למה אני לא נמחשת. אני לוחמת, אבל יחד עם זה לנפשי קרובה. אני חייבת את זה כדי לאבד את הישורי שרכשתי בקורת המדינה, להיות קשורה אל מה שאני מאמינה שמבטנים את הדברים. כך שם פנינו של בריחה. אני מושגת להכני למשימה ששלה עלי, ואת מבחירתי החופשית. בשלב השמיני והחמישי קיבלתי שכל הקיים ביום מושגת

"כל 40 השנים שלי עם השואה - בזכות"

1962, בעקבות עבודתה עם יואל, נאמרה כהן, ועליה אמר עורך "דבר", חיים שורר, "זל, שחוזמן גם הוא אינו מטייל ספק בכך שחובלי לזמן יחד יהודים וערבים. אבל אין תומני יחד את היהודים והערבים."

"עד לרגע זה, מעולם לא חרשתי שייכותי בדברים על עבודתו. כשם שלא מתחתי עד כה את חיי המדיניים כפי שעשיתי עכשיו. האילוצי להתנהגות זו נובע מן החמש הממלא לא את הארץ, כפי שנוהגים לומר, ובכך להטיל את האחריות מאותו וזלאת על המושג הערטיאלי ששמו הארץ. אלא חמס הממלא כל אחד ואחד מאותו אפילו אלה שאומים אקטיביים בהפעלתו, אלא מסיביים למראה. התנהגותיות הרבות והמבניות ביבוינון סרטן שמושה."

ביום שבו סיפור העיתונות והטלוויזיה כיצד התעללו אנשו משמו חובל בנפשות ערבים שהתגוררו במלון "קונורד". היכן אותו בשרשות וזלאת, אותו לחובשים ראש לאספת בית-המשפט. ואני כל כך אבדתי על מה שקורה כאן בארץ. כל ארבעים השנים שלי עם ק. צנטיק, השנים עם אושיוץ ועם תשואה - בזכות. בשביל מה היתה השואה אם חזון קורח מן בארץ מת שקורה, אם בכלל יש אושיוץ הקבר לנוחות האנושית חזו. הוא עמון בלימוד התאונות."

הוא מדבר. אתה חייב ליה אני זו שכל הזמן רק קיבלה."

יואל: "אני יודע שאת חסעי למרחבים של אמריקה. רק תוכרי דבר אחר: אני בלי הארץ הזו, בלי ישראל, איני יכול לחיות. אני חופשי לבוא אליך. את חופשי לחזור הביתה, אבל אני, מקומי רק כאן. את חוזרת עכשיו להיות בת 18, שכל החיים לפניך תעשי איתם מה שתחפצי."

ואחרי זה הלכו 12 שנים של חיים בדרכים אליה נסעה לקליפורניה, ונדה שם היא למדה לעשות בית מתקדגג שנסאה עמה, פנשה אנשים, השתלמה בעבודתה בתראפסטיקה, למדה תיאולוגיה, וכתבה את ספר שירה, ספר חיה, שאותו הוציאה לאחר כחה, מאוחר יותר.

הטיול המיוחד בל.מ.ר. שעבר יואל אצל פרופסור באמסטרדם מתואר בספר הנקרא "שיוותי". שנקברו ייצא לאור. הוא לא שירור רק את אליה, אלא בזמן מסוים גם את יואל, שתיים דיברה על ליבו לגנות ולעבור את המשימה, הוא סרב. בהסכים לבסוף, נסעו שניהם יחד. במשימה הראשונה הסביר להם הפרופסור את העקרונות השלישי, המבוסס על שירור מכונים מסוימים במחשבים ששירור את הוועדה, העלאת החומר המורכב מן התמימות אל המודע. הפרופסור ביקש ממנה שתישאר איתם, מתוך ההנחה שתחת השפעת הסס יתחילו לצאת הוצגה דברים שבדוראי ייאמרו בעברית, ויהיה צורך לתרגמם. ויואל שכן על מיטת החולה, ועק רק מלה אחת: "למה?". ואליה והפרופסור הביטו שהזקקה הזו מכונת אל אלוהים.

אחרי כך הכל כבר היה שונה. בפעם הראשונה ראתה אותו מתעבד בין הבירות, מרשה להם לעמוד סביבו, לגעת בו, לחוש אותו. "זו היתה התוצאה המיידית של ה.ל.מ.ר., ואני הייתי מסובלת עליהם ממרום, כמו איזו פיה שחשה שעכשיו גא כבר יכולה לנות התפקיד שלה בגמר. חוצאה אחת היתה שבו אפרר היה לשאול שאלות מעסימט, לאטלאס, מתח יואל מתח קטן לחיי בתקופת השואה."

אליה יצאה אל הגלות האחרונה שגורה על עצמה, ושבה רק כאשר "הענק" לה, כהנרתה, הסרט.

מה שירור הענק לך?

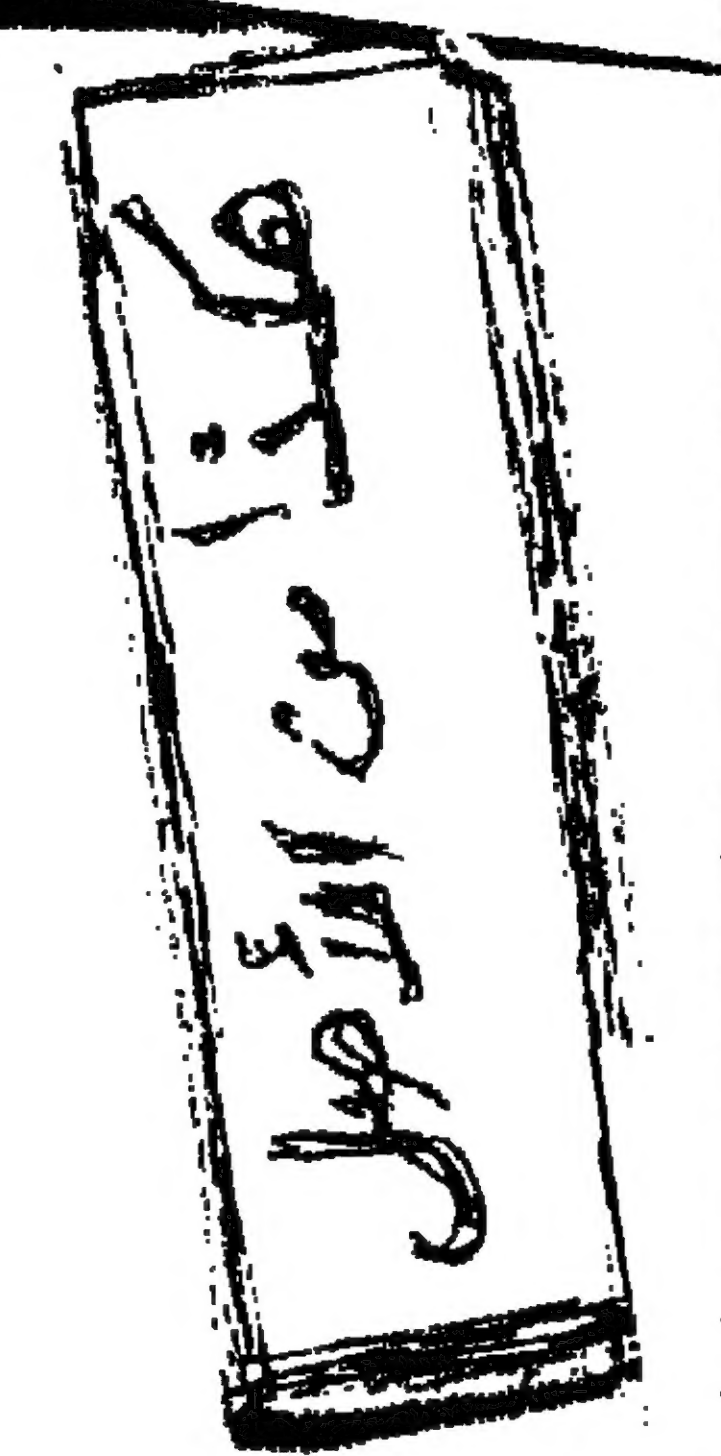
"כאן את רואה שוב את חפסי הבחירה לגבי מה שאת נבחרת לבצע בשלב בהתפתחותך הנפשית. חתפשה ודא שהסרטן הענק לי על-ידי אלוהים במבחן, לברוך מהו כושר המיחזור שלי, שהוא עיקר המאפיינים את האדם הרוח. לכן אני רואה את שני המרשנים שלי, ואת מלחתי הקשה האחרונה, כמדינות קשות בסולם יעקב. ואין לי תלונות."

בתחילת '87 שבה ארצה וחלה מאוד, והובילה מדי לאיכילוב. חודש שכבה מחולת, הכרה, ויואל לידה כל הזמן. עסק אמרו לו הרופאים שאין תקווה, והוא פרץ בועקת שבר: "היא לא תמות". ביום שבו פקחה את עיניה לשלום ושבה להלך כבדיה, ככה כמו חיה פצועה.

אליה: "אני איני מתהלכת כל הזמן עם הפחד והצער של המוות. אלא עם הסקרנות. מי יודע כיצד זה היה לאחר מותי, שם למעלה. לא תתגלגל נשמותי. אני יודעת שאני בדרכי לשמים, וזה אינו מכניס עצב לחיי. מה שמאפיין את חיי זה מצי אחד היותי בחנוכה מתמדת, בורטמה מתמדת, ומצד שני - היריעה שאני שום דבר, אלא רבי חלק. אבל כל זמן שאני מה אני רוצה לדעת את הנשי, ואני רוצה לעזור ולהכיא קצת אהבה לעולם. אהבה בין אדם לחברו וכן אדם למקום. ויש גם הרגש של אסירות תורה. שפינוה אמר שרק אנשים חופשיים באמת יכולים להיות אמרי תורה. אני גורא אהבת את הנישט העושה. זה הרגש שיצר את סקר שירי. אני מרגישה ביריות וניכור של אנשים ואני רוצה לשמח אותם. להשיג את הבירות."

יומים ביליתי בחברתה, ובליה שכן שני הימים נגמרה שנותי. חלומות ביעותים שלא ידעתי כמותם. ראיתי מים רבים מחמים איתם הכל, כולל את ביתי. ראיתי אנשים רצים בלי לרעך לאן. כך כל הלילה. והם זה מה שעבר עליה שלושים שנה.

יעל מזימלד

הכנסת

המשוביר לצרכן

18.7-24.7.87

החל ממוצ'ש' 18.7.87 מכירת סוד העונה עם המבחר הגדול והעשיר בישראל

20%-30%
המנוגד אמיתית
על הלבשת והנעת קיץ
לנושים גברים וילדים
בולד מוצרי היוקרה **Marks & Spencer** *St. Michael*

<p>מצעי מיטה "אילטקס" סדינים ציפות וציפיות 30%</p>	<p>מבחר שמיכות קיץ ושמיכות פיקה 20% (למעט הפעות ניוחדות)</p>	<p>מזוודות "קרלטון" 20% על כל הקנה וניק נסיעה אופנתית (ניתרחרב לנודל כפול)</p>
--	--	--

בתי הכל-בו פתוחים במוצ'ש' החל מצאת השבת עד שעה 22.30

טיוול קיץ 1987

גלות עולם נסתת עם מדריכי נאות הככר

מבצע 10% הנחה*
על כל הטיוולים חבולים את: יוגוסלביה, לרשמים למועדי התיאור בסוף יולי, אוגוסט וספטמבר החל מ-21.7 עד 21.9.

<p>מסע בחימלאה - 22.9 יום הרפתקה אמריקאית מהאוקונוגו למדבר נמיב - 26 יום - 21.9 קניה - סביב סביב - 23 יום - 19 איומיה וקניה - 12 יום - 28.9 אתיומיה וקניה - 12 יום - 28.9 מפסגות הארץ האש לקרנבי - 35 יום - סוף ינואר 1988 הרפתקה בדרום אמריקה - מחרי האנדים למקורות האמזונס בארץ האינוקה - 32 יום - 21.7 מרכז אמריקה - 28 יום - 21.7 נובמבר 1987 - 11.8 ספרד צרפת - 11.8 הפירינאים - 13.9 חצי האי האיברי - 21 יום - 4.8</p>	<p>סקנדינביה חקלאית - 18 יום - 10.9, 6.8, 23.7, 2.7 סקנדינביה סביב סביב - 18 יום - 9.8, 16.7 ספארי מקיף בקניה - 16 יום - 1.10, 17.9, 13.8, 30.7, 16.7 ספארי בקניה - 9 יום - 1.10, 17.9, 13.8, 30.7, 16.7 6 יום טיול מיוחדים לחים) - 6.10 שלב בחופשתך שבוע נופש אקוטי במלון המפואר דיאני ריפ לחוף האוקיינוס ההודי - 17 יום - 13.9, 2.8, 12.7</p>	<p>יוגוסלביה לעומק - 16 יום - 6.10, 15.9, 2.9, 9.8, 2.8, 21.7, 7.7 יוגוסלביה ויוגוסלביה - 18 יום - 4.10, 20.9, 2.8, 19.7, 5.7 יוגוסלביה ואוסטריה - 17 יום - 13.9, 2.8, 12.7 יוגוסלביה ואוסטריה - 18 יום - 17.9, 5.8, 13.7 ספרד ויוגוסלביה - 15 יום - 2.7, 23.6, 5.7 יוגוסלביה ויוגוסלביה - 8 יום - 4.10, 20.9, 2.8, 19.7 יוגוסלביה ואוסטריה - 18 יום - 14.8</p>	<p>תורכייה חקלאית - 20 יום - 10.7, 11.9 תורכייה חקלאית - 20 יום - 10.7, 11.9 תורכייה חקלאית - 20 יום - 10.7, 11.9 תורכייה חקלאית - 20 יום - 10.7, 11.9 תורכייה חקלאית - 20 יום - 10.7, 11.9 תורכייה חקלאית - 20 יום - 10.7, 11.9 תורכייה חקלאית - 20 יום - 10.7, 11.9 תורכייה חקלאית - 20 יום - 10.7, 11.9</p>
--	---	---	--

שאת הככר
גלות עולם נסתת